EDITURA
S C R I P T U M

Pregătirea închinării

Principii de excelenţă şi unelte practice pentru cei ce conduc închinarea

Aceasta este o carte îndelung aşteptată.
Dave abordează „viaţa de închinare" din biserică printr-o
atitudine directă. Aceasta este o carte pentru fiecare pastor
şi membru al echipei care se ocupă de închinare. Mulţumesc, Dave, pentru că ai fost atât de sincer şi deschis.
DICK IVERSON

„Dave Patterson aruncă o privire pătrunzătoare asupra
lucrării de închinare din sânul bisericii locale şi răspunde la
câteva întrebări dificile. Abordarea sa tandră şi onestă este
înviorătoare şi provocatoare, însă necesară pentru a
menţine o lucrare de închinare integrată şi spirituală.
Recomand această carte."
LAMAR BOSCHMAN,
Autor şi decan al WorshipInstitute.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Patterson, David W.
Pregătirea închinării: principii de excelenţă şi unelte practice pentru cei ce conduc închinarea /
David W. Patterson; trad.: Laurenţiu Păscuţi; ed.: Sofia Gheorghe. - Oradea: Scriptum, 2006
ISBN (10) 973-87770-1-1; ISBN (13) 978-973-87770-1-9
I. Păscuţi, Laurenţiu (trad.)
II. Gheorghe, Sofia (ed.)
264-734

Pregătirea închinării

Principii de excelenţă şi unelte practice pentru cei ce conduc închinarea

David W. Patterson

Editura Scriptum Oradea
Această carte a fost publicată la iniţiativa şi cu sprijinul
Centrului Creştin Cavnic
str. 22 Decembrie nr. 8
loc. Cavnic, jud. Maramureş
Tel.: 0262-296.056
E-mail: solomon@solomonandstar.com Pagina web: www.solomonandstar.com
Originally published in U.S.A. under the title
Equipping the Worship Team Principles of excellence and practicai tools for worship leaders
by David W. Patterson Lifes Truth Publishing, a division of DS Lisi Inc., U.S.A.
ISBN 0-9740572-3-1
© 2005 by David W. Patterson
All rights reserved.
Ediţia în limba română, publicată sub titlul
Pregătirea închinării
principii de excelenţă şi unelte practice pentru cei ce conduc închinarea de David W. Patterson
© 2006 Editura Scriptum
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum@scriptum.ro.
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO
Prima ediţie în limba română Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română
Orice *reproducere sau selecfie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*
Traducerea: Laurenţiu Păscuţi
Editarea: Sofia Gheorghe Coperta şi tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip
ISBN 973-87770-1-1 Tiparul executat în U.E.

Cuprins

Introducere.
Secţiunea întâi
Principii spirituale
Capitolul 1
Instruire sau repetiţie?.....13
Capitolul 2
Principiul pregătirii.....27
Capitolul 3
Slujind din preaplinul inimii.....39
Capitolul 4
Ce facem cu îndemânarea şi excelarea?.....49
Capitolul 5
Oferirea unei viziuni.....59
Capitolul 6
Sinceritate şi confruntare.....71

Secţiunea a doua
Aplicaţii practice
Capitolul 7
Pregătiţi-vă!.....83
Capitolul 8
Introducerea cântecelor noi.....89
Capitolul 9
Integrarea elementului de slujire.....97
Capitolul 10
Modalităţi de îmbunătăţire a formaţiei.....105
Capitolul 11
Protejaţi mediul.....115
Capitolul 12
Următoarea generaţie.....121
(Lansarea noilor „conducători în închinare")
Concluzie.....131
Despre autor.....133

Introducere

După 20 de ani, timp în care am condus închinarea şi am fost implicat în lucrarea pastorală din bisericile care pun accent pe închinare, am ajuns la concluzia că momentele de închinare cu adevărat semnificative nu sunt un rezultat al hazardului! Ele sunt rezultatul direct al activităţii unui grup de închinători care se adună cu credinţă şi înţeleg că Dumnezeu doreşte să se întâlnească cu ei. Ştiu că Dumnezeu nu poate fi pus în cele 30-45 de minute de închinare de duminica dimineaţă şi că întotdeauna va exista o dependenţă şi un mister când vine vorba de activitatea Duhului Sfânt. Dacă ar fi existat o formulă standard pentru momentele de închinare înălţătoare, mulţi dintre voi aţi fi descoperit-o deja. Aţi putea mărturisi că următorul verset din Evanghelia după Ioan este adevărat atunci când este vorba de conducerea închinării şi participarea la un serviciu de închinare.

***Ioan** 3:8 Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge.*

Îmi plac momentele în care vântul Duhului Sfânt începe să sufle pe podium, peste muzicieni şi peste întreaga comunitate.

Dintr-o dată lista de cântece şi anunţuri devine nesemnificativă în lumina prezenţei lui Dumnezeu, care se întinde peste poporul Său, în timp ce se închină.

Nu putem orchestra aceste evenimente supranaturale, nici măcar cu cele mai bune sisteme de lumini şi sunet sau cu tot talentul disponibil.

Ceea ce doresc să prezint în următoarele pagini este realitatea faptului că putem experimenta niveluri mai înalte de închinare, cu o mai mare consistenţă, dacă ne vom pregăti pentru ele. încă mă uimeşte faptul că Dumnezeu însuşi Se apropie de

noi când ne strângem ca să-l cântăm şi să-l aducem laudă. Nu numai că vine să fie oaspetele nostru de onoare, dar se şi bucură de acest lucru! Responsabilitatea noastră este „să pregătim calea Domnului".

Această carte este scrisă pentru pastorii responsabili cu închinarea, pentru cei care conduc congregaţia în închinare şi pentru conducătorii de echipe, care doresc să se pregătească pentru atingerea nivelurilor înalte ale manifestării slavei lui Dumnezeu în timpul momentelor de închinare colectivă.

în Efeseni 4:11-12 ni se arată că cei din conducere au primit responsabilitatea echipării poporului lui Dumnezeu pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos. N-am găsit nimic privitor la „repetiţiile sfinţilor" sau la „practicarea împreună cu sfinţii" în vederea îndeplinirii sarcinii încredinţate. Poate că te-ai trezit conducând un grup de muzicieni şi cântăreţi şi nu eşti sigur unde să-i duci şi cum să creşti nivelul de eficacitate şi ungere. Cred că următoarele pagini vor oferi revelaţie şi încurajare atunci când vom lucra la aceste două aspecte ale pregătirii echipei de închinare.

1. **Principiile spirituale** găsite în Cuvânt care se aplică direct lucrării de închinare. Când vomînţeiege principiile Cuvântului lui Dumnezeu, acestea vor creşte nivelul credinţei noastre. Când ne vom declanşa credinţa vom vedea rezultate mai mari în timpul repetiţiilor, iar acele rezultate vor fi evidente când vom sta înaintea adunării.

2. Aspectele practice ale conducerii şi dezvoltării cântăreţilor, muzicienilor şi personalului tehnic în timpul repetiţiilor. Acestea sunt demonstraţii care vor funcţiona în fiecare biserică şi în fiecare naţiune. S-ar putea să fie nevoie să le rafinezi şi să le potriveşti cadrului slujirii.

Hotărăşte-te să fii un lider care va „face slava Lui glorioasă" (Psalmul 66:2), adică, plină de splendoare, bogată, onorabilă şi atractivă. Ce privilegiu extraordinar este să conduci oamenii în prezenţa Dumnezeului cel Viu!

David Patterson
Biserica The Father's House (Casa Tatălui)

Secţiunea întâi
Principii spirituale

CAPITOLUL 1

Instruire sau repetiţie?

Echipele de închinare din ţara noastră şi din multe alte **fări** petrec timp în fiecare săptămână pregătindu-se pentru întâlnirea de duminică a bisericii şi pentru alte evenimente. Echipele de închinare fac repetiţii pentru a cânta o serie de cântece şi pentru a crea o atmosferă de închinare adevărată care să binecuvânteze inima Tatălui şi să ducă oamenii înaintea tronului Său. Datorită atenţiei tot mai mari care este acordată virtuozităţii şi proliferării muzicii de închinare contemporane, trebuie să evaluăm mereu rezultatul închinării noastre. Oare ne întâlnim noi cu Dumnezeu la nivelul duhului sau am alunecat pe panta superficialităţii unei muzici de calitate căreia îi lipseşte însă intimitatea cu Cel Care a inspirat-o? Nu contează cât de frumos cântă echipa noastră şi nici aprobarea mulţimii, mandatul şi caracteristica distinctă a închinării noastre le găsim în cuvintele lui Isus:

Ioan 4:23-24 *„Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui in duh şl în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl. Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în*

Concomitent cu trezirea care a avut loc în domeniul închinării din ultimii douăzeci de ani, cu apariţia unei tehnologii avansate, cu sistemele de sonorizare şi instrumentele superioare, secţiunea muzicală a închinării din timpul serviciilor religioase a devenit un ingredient major în viaţa fiecărei biserici locale. Acest fapt se reflectă în timpul care i s-a acordat închinării în cadrul slujbei, în modul în care este aranjată platforma sau scena, în personalul care este angajat pentru a păstori şi supraveghea lucrarea de închinare, cât şi în investiţiile financiare care susţin o biserică din secolul XXI, care pune accentul pe închinarea contemporană.
în lumina acestor schimbări progresiste, trebuie să examinăm conţinutul lucrării de închinare pentru a putea evalua rezultatele ei. Este închinarea noastră biblică? Merită ea timpul şi banii noştri? Experimentează oamenii prezenţa Dumnezeului celui Viu? Facem ce facem pentru că Dumnezeu ne călăuzeşte într-acolo sau este doar destinaţia spre care ne conduc bisericile şi lucrările din întreaga lume? Acestea sunt câteva din întrebările pe care fiecare pastor şi fiecare responsabil cu închinarea trebuie să şi le pună pentru sănătatea şi viitorul bisericii sale. în acest capitol ne vom pune următoarea întrebare:
Instruim noi echipa de închinare pentru a face lucrarea sau ea se întâlneşte la repetiţii şi exersează doar pentru a cânta în biserică?
Echiparea este un concept nou-testamentar care implică instruirea până la atingerea „desăvârşirii". Probabil că spunem: „Stai puţin, am lucrat cu mulţi muzicieni şi cântăreţi, dar n-am întâlnit nici unul perfect", Cuvântul folosit pentru o *echipa* sau *echipare* este tradus cu „a desăvârşi". Acest termen înseamnă a *fi complet a încheia,* a *repara şi a corecta,* precum şi a *pregăti.* în Efeseni este clar că responsabilitatea conducerii bisericii este aceea de a instrui, a echipa, a corecta şi a repara sfinţii pentru ca ei să poată face, de fapt, lucrarea de slujire.
Instruire sau repetiţie?
15
Efeseni 4:11-12 *.Şi El* a *dat* pe *unii apostoli; pe alţii, proroci; pe alţii evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos."*
Cei care au aceste daruri (cele cinci lucrări) au primit responsabilitatea pregătirii poporului lui Dumnezeu pentru a sluji într-un mod matur şi eficient, fapt care va duce la creşterea bisericii şi va reflecta caracterul deplin şi slava lui Cristos.
Procesul de pregătire a poporului lui Dumnezeu şi de echipare a sfinţilor nu va avea loc fără implicarea directă a celor cărora Dumnezeu şi biserica locală le-au încredinţat autoritatea spirituală de a îndeplini acele slujbe menţionate în Scriptură. Acest principiu se aplică şi în cazul instruirii echipei de închinare. Nu ne putem aştepta ca oile să instruiască oi.
Un bun muzician sau cântăreţ ar putea să organizeze o repetiţie, însă va fi incapabil să pregătească echipa pentru această lucrare.
Am văzut mulţi pastori frustraţi care au delegat întreaga lucrare de închinare cuiva calificat din punct de vedere muzical şi tehnic, însă care este copleşit de responsabilitate şi nepregătit ca pastor şi supraveghetor al celor talentaţi din biserică. Aceasta nu înseamnă că pastorul principal trebuie să se implice direct în repetiţii, în planificarea întâlnirilor şi în instruirea echipei de închinare. în multe situaţii acest lucru nu este nici practic şi nici posibil. Cu toate acestea, pastorul principal are responsabilitatea de a se asigura că lucrarea de închinare este coordonată de cel care are calificarea pentru a-i echipa şi instrui pe alţii.
16

Dacă realitatea spirituală este ignorată sau neglijată, acest lucru va duce cu siguranţă la rezultate previzibile.
încercaţi să vedeţi dacă recunoaşteţi vreunul din următoarele simptome în activitatea muzicală sau artistică a congregaţiei:
- Imaturitate evidentă a membrilor echipei

■ Un teren propice pentru sentimentele rănite şi ofense
■ O diviziune care separă lucrarea de închinare de conducerea bisericii. Aceasta este de obicei evidenţiată de afirmaţii ca:
„Pastorul nu înţelege închinarea." „De flecare dată când Duhul lucrează în timpul închinării, pastorul îl opreşte." „Dacă nu ar fi lucrarea de închinare a acestei biserici ei bine..."
■ O lipsă de rugăciune vizibilă în vieţile protagoniştilor
■ Un dezinteres faţă de implicarea în alte domenii ale slujirii, în special în cele ascunse şi care nu aduc o recompensă imediată
■ Oameni care părăsesc repede şi cu uşurinţă biserica atunci când îşi pierd locul din echipa de închinare
■ Superficialitate şi dorinţe fireşti, de multe ori existenţa unui păcat evident care n-ar trebui tolerat într-un alt domeniu al slujirii
■ O luptă reală pentru a aduce consecvent adunarea într-o stare de închinare veritabilă
■ O echipă de închinare care pleacă de la biserică sau „iese" într-o sală alăturată atunci când şi-a terminat „numărul"
■ O apariţie şi expresie scenică sub standardele biblice sau chiar jenantă (aici poate fi vorba şi de probleme care ţin de modestie sau de lipsa ei)
■ O supradimensionare a personalului auxiliar
Dacă puteţi recunoaşte unul din aceste simptome în lucrarea voastră, atunci trebuie să evaluaţi spiritualitatea şi supravegherea pastorală a echipei. Dacă apar cele mai multe din aceste simptome, atunci este evident că echipa de închinare nu este instruită, ci doar face repetiţii.
Instruire sau repetiţie?
CM #
17
Dacă biserica voastră este mică şi nu are nevoie imediată sau sprijinul financiar necesar pentru un pastor responsabil cu închinarea şi partea artistică, atunci pastorul principal al bisericii trebuie să-şi asume un rol activ şi consecvent în instruirea echipei. Eu aş recomanda ca întâlnirile să aibă loc săptămânal. Scopul unei astfel de întâlniri nu este repetiţia sau învăţarea unor cântece noi, din moment ce mulţi pastori deosebiţi nu au ureche muzicală. Scopul este acela de a echipa închinătorii în mod intenţionat şi de a-i duce la nivelul de maturitate spirituală atât de necesar în conducerea bisericii în închinare. Dacă slujiţi într-o biserică mai mare, unul dintre pastori poate fi desemnat pentru a supraveghea acest proces continuu. Multe biserici mari au pastori responsabili cu închinarea sau directori muzicali angajaţi special pentru această slujbă. Aceasta este o strategie eficientă atât timp cât sunt aplicate principiile autorităţii explicate în Efeseni 4.
Opinia mea: Pastorul principal trebuie să aibă regulat un cuvânt de spus în ceea ce priveşte viaţa şi direcţia lucrării de închinare, indiferent de mărimea bisericii sau de abilitatea liderului de închinare, latã câteva motive pentru această concluzie:
■ Pentru a stabili direcţia bisericii
■ Pentru a transmite o viziune pe termen lung
■ Pentru a ajuta la formarea unei teologii solide a închinării
■ Pentru a transmite „ungerea" sau autoritatea „omului din faţă" întregii echipe. Acesta este principiul împărtăşirii
■ Pentru a veghea împotriva separării (aceasta înseamnă divizarea viziunii sau două viziuni separate)
■ O comunicare continuă va duce la coeziune în plenul întâlnirilor
■ Pentru a ajuta echipa să vadă „imaginea de ansamblu", care cuprinde toate lucrările diferite din biserică
■ Pentru că echipa de închinare joacă un rol săptămânal major în hrănirea şi conducerea întregii biserici
■ Artiştii şi muzicienii sunt înclinaţi spre exclusivism şi spre a-şi crea propria lume.

S-ar putea să credeţi că am o mentalitate a „controlului absolut" sau poate că supraestimez importanta prezenţei pastorului la fiecare întâlnire. Nu aceasta este intenţia mea. Eu mi-am rezolvat problema complexului mesianic. Am privit lucrarea de închinare din mai multe unghiuri diferite. Am fost pastor responsabil cu închinarea timp de zece ani; fusesem pastor de tineret doi ani. înaintea acelei perioade încântătoare de instruire şi încercare am făcut parte dintr-o lucrare muzicală itinerantă doi ani, iar de opt ani sunt pastorul principal al unei biserici în creştere, care pune accent pe închinare şi care are mai multe echipe şi lideri de închinare. Nu v-am prezentat autobiografia pentru a vă impresiona sau pentru că sunt în căutarea unei slujbe. Vreau doar să spun clar că am urmărit închinarea bisericii din mai multe scaune în ultimele două decenii şi am observat frecvent câteva situaţii de tip cauză şi efect. Tânjesc să văd în bisericile noastre echipe sănătoase, mature, care reflectă chipul lui Isus. Sunt convins că mulţi pastori au renunţat la autoritatea lor şi au lăsat lucrarea de închinare să se zbată singură şi să slăbească. Să ne întoarcem deci la întrebarea: „Cât de mult delegăm?" Nu există răspunsuri specifice, ci doar principii.
2 ***TImotei*** *2:2 .Şi ce-ai auzit de la mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare* să *înveţe şi pe alţii."*
Există un principiu al delegării fără diluare! De obicei, când conducătorii delegă responsabilitatea, ei consideră că renunţă la calitate de dragul cantităţii. Când anumite lucrări de slujire sunt delegate prea repede, iar oamenilor li se atribuie anumite responsabilităţi fără a dobândi calificarea necesară în prealabil, există şi o diluare imediată a viziunii şi pasiunii iniţiale. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să evităm sau să neglijăm nevoia de a lansa alţi oameni în slujire; trebuie doar să dăm o mai mare atenţie principiilor delegării pe care le găsim în Cuvânt.
Cele două mari ingrediente din 2 Timotei 2:2 sunt:
Instruire sau repetiţie? 19
1. încredinţează la oameni de încredere
2. Care sunt capabili să-i înveţe pe alţii

Cuvântul a *încredinţa* poartă în sine ideea de încredere sau de a depozita ceva cu scopul păstrării în siguranţă sau al protejării lucrului respectiv. Nu ai fi dispus să laşi cele mai valoroase lucruri pe care le ai pe pământ în grija unei persoane în care nu poţi avea încrederea că le va păstra în siguranţă.
Expresiile închinării bisericii sunt de mare preţ înaintea Domnului şi vitale pentru sănătatea trupului, aşa că nu putem angaja sau delega pur şi simplu această responsabilitate, aşteptându-ne la rezultatele dorite.
Trebuie să lăsăm această lucrare în grija unor oameni de încredere (credincioşi sau vrednici de încredere) calificaţi. Să ne oprim aici. Calificaţi pentru ce? Pentru a dirija, pentru a învăţa partiturile, pentru a regiza o scenetă? Nu chiar. Ei trebuie să fie calificaţi să îi înveţe pe alţii, adică în stare să instruiască şi să le împărtăşească altora cunoştinţele lor. Cuvântul grecesc pentru expresia „în stare să înveţe pe alţii" este *hikanos.* Acesta implică faptul că ei sunt competenţi, sunt potriviţi, suficienţi ca număr şi ca substanţă şi le-a venit vremea. Acest tip de conducători credincioşi nu trec pur şi simplu pe la biserică şi nu pun un anunţ într-un ziar, de genul „director muzical disponibil". Acest tip de lideri trebuie crescuţi, îndrumaţi şi dezvoltaţi în casa de închinare.
S-ar putea să te gândeşti: „Nu avem pe cineva care să ocupe această poziţie" sau „Pastorul este afon şi nu ştie mare lucru despre dezvoltarea închinării în biserică". Aş vrea să ne gândim la faptul că pregătirea muzicală, dramatică, sau orice expresie ar lua închinarea din biserica voastră, este în primul rând şi în mod fundamental una spirituală, fapt pentru care trebuie întemeiată pe Cuvânt şi rugăciune, înainte de orice altceva.

Gândul cheie de aici este:
„Pune întotdeauna echiparea înaintea repetiţiei, spiritualul înaintea tehnicului şi caracterul înaintea talentului."

Hm

în capitolele viitoare vom discuta despre aplicaţia practică a acestor principii, precum şi despre câteva sugestii legate de echipare, lată câteva lucruri esenţiale pentru pregătirea oamenilor capabili să slujească în această lucrare:

O teologie sănătoasă:

Nu este ceva neobişnuit ca domeniul închinării şi al activităţilor artistice din biserică să aibă o slabă temelie teologică. Se presupune că membrii echipei sunt de acord în ceea ce priveşte învăţăturile generale ale bisericii, prin urmare „să-i dăm bătaie cu creaţia". Acest lucru poate constitui o uşă deschisă pentru erori şi poate duce în cele din urmă la diferite manifestări în închinare care „şchiopătează" teologic sau care nu sunt în concordanţă cu poziţia doctrinară a bisericii.

Iată cuvintele lui Pavel adresate lui Timotei:

2 Timotei 1:13-14 „Dreptarul învăţăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ţine-l cu credinţa şi dragostea care este în Cristos Isus. Lucrul acela bun care ţi s-a încredinţat păzeşte-l prin Duhul Sfânt care locuieşte în noi."

Să ne uităm la câteva cuvinte cheie din versetul 14:

1. Păzeşte - a supraveghea şi a veghea cu scopul de a păstra.
2. Lucrul acela bun -ceva minunat şi valoros; valoros şi virtuos prin folosirea şi înfăţişarea sa, care a fost dat ca un tezaur sfânt.

Abilitatea de a ne exprima închinarea înaintea lui Dumnezeu prin intermediul muzicii şi artei este, de fapt, un tezaur sfânt. Este un lucru minunat şi valoros oferit de Duhul Sfânt şi care a devenit responsabilitatea noastră ca ispravnici. Datoria noastră ca închinători este aceea de a păzi şi veghea, de a ne asigura că modelul învăţăturii sănătoase nu este neglijat în procesul creativ şl în exprimarea artistică.

Instruire* sau *repetiţie?

21

Termenul tradus prin expresia „învăţătură sănătoasă" (hugiaino) înseamnă, de fapt, „a fi sănătos", de unde provine şi cuvântul igienă. Ştim cu toţii că o bună igienă implică o consecvenţă intenţionată. Să nu ne lăsăm înşelaţi de ideea că o conferinţă anuală sau un îndemn bianual de câteva minute va produce sănătatea echipei mai mult decât un duş bianual... ei bine, aţi prins ideea.

Dezvoltarea îndemânării

îndemânarea sau instruirea tehnică este o cerinţă evidentă în orice domeniu secular sau în orice activitate a împărăţiei. Cu toţii credem şi sperăm că dentistul nostru are o instruire adecvată când ia polizorul şi începe să ne „slujească" dantura. Presupunem că profesorul universitar care ne învaţă are formaţia intelectuală şi îndemânarea pedagogică necesare procesului educaţional. Tot aşa, Biblia vorbeşte despre instruirea de care avem nevoie pentru lucrarea de închinare. îndemânarea eliberează autoritate. Dacă cineva are îndemânarea de **a** mânui Cuvântul, aceasta constituie temeiul autorităţii sale de a învăţa şi predica. îndemânarea din domeniul artistic şi muzical al lucrării de închinare este preţuită de Domnul şi eliberează autoritatea de a conduce oamenii în prezenţa Sa. Credeţi că închinarea adusă lui Dumnezeu este cea mai înaltă formă de exprimare muzicală de pe pământ? Eu cred. Credeţi că e nevoie de excelare în domeniul închinării bisericii? Următoarele versete li se aplică celor care conduc închinarea şi celor care fac parte din echipa de închinare, dar şi aspectelor tehnice şi colectivităţii care se închină, care este un model al bisericii Noului Testament.

*1 Cronici 15:22 „Chenania, căpetenia muzicii între Leviţi, cârmuia muzica, **fiindcă era meşter."***
1 Cronici 25:6-7 Joţi aceştia erau sub cârmuirea părinţilor lor pentru cântarea în Casa Domnului, şi aveau chimvale, alăute şi arfe pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Asaf, Iedutun şi Heman lucrau sub poruncile împăra-

fulul Erau în număr de două sute optzeci şi opt, cuprinzându-se în acest număr şi fraţii lor ***deprinşi la cântarea Domnului, toţi cei ce erau meşteri."***
2 Cronici 2:6-7 „Dar cine poate să-l zidească o casă, când cerurile şi cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde? Şi cine sunt eu, ca să-l zidesc o cosă *decât doar ca să ard tămâie înaintea Lui? Trimite-mi deci un om iscusit in lucrarea aurului, argintului, aramei şi ferului, a pânzelor vopsite în purpură, a pânzelor de culoarea cârmâzului şi de culoare albastră, şi care să cunoască săpătura în lemn, ca să lucreze cu meşterii iscusiţi care sunt la mine în luda şi la Ierusalim şi pe care i-a ales tatăl meu David."*
2 Cronici 34:12 „Oamenii aceştia au lucrat cinstit în lucrul lor. Erau puşi sub supravegherea lui Iahat şi Obadia, Leviţi din fiii lui Merari, şi a lui Zaharia şi Meşulam, din fiii Chehatiţilor. Toţi aceia dintre Leviţi, care ştiau să cânte bine".
Psalmul 33:3 .Cântaţi-I o cântare nouă! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre!"
Instruirea profesională trebuie să aibă loc atât la nivel individual, în cazul fiecărui membru al echipei, cât şi la nivelul întregului grup. Mă refer aici la lucrurile practice, cum ar fi lecţii de chitară, de canto, cursuri oferite de un colegiu local în domeniul sonorizării, al producţiilor video, cursuri despre cum să conduci o formaţie, cum să conduci închinarea folosind o chitară acustică, cum să foloseşti corect un microfon, cum să comunici pe scenă şi multe alte lucruri practice care necesită anumite deprinderi. Nu vreau să atac aici sistemul de credinţe al unora, însă dacă nu daţi atenţie dezvoltării îndemânărilor practice, rugăciunea şi sinceritatea nu vor compensa aceste lipsuri. Dumnezeu ne-a descoperit clar planul Său în ceea ce priveşte aspectul fizic şi cel spiritual şi anume pregătirea jertfei şi arderea ei, măsuri practice de pregătire pentru a putea avea parte de rezultate supranaturale.

Modelarea caracterului

Proverbe 27:17 „După cum fierul ascute fierul, tot aşa şi omul aţâţă mânia altui om."
într-o anumită măsură caracterul cuiva este modelat prin simpla umblare alături de alţi oameni şi nu neapărat prin momentele dificile din viaţă. Pentru un nivel mai înalt al dezvoltării caracterului este nevoie de responsabilitate, onestitate, confruntare, învăţarea Cuvântului şi un mediu care accentuează mereu dorinţa şi nevoia echipei de închinare de a fi asemenea lui Isus.
Psalmul 24:3-4 *„Cine va putea să* se *suie la muntele Domnului? Cine se va ridica pânâ la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şl Inima curată, cel* ce *nu-şi dedă sufletul la minciună, şi nu jură ca să înşele "*
Urcarea pe muntele Domnului este o referire la închinătorii care urcau pe Muntele Sion pentru a sluji înaintea Chivotului legământului. Condiţiile pe care trebuia să le îndeplinească sunt puritatea (nevinovăţia), integritatea (o inimă curată) şi o conduită corectă. Aceste domenii nu pot fi trecute cu vederea sau evitate dacă vrem să stăm înaintea unui Dumnezeu sfânt şi să experimentăm slava Lui în închinarea noastră.

Instruirea practică:

Acest aspect al echipării prezintă anumite asemănări cu dezvoltarea îndemânării şi cu îndrumarea, însă este specific efectiv procesului de conducere a închinării. Pot studia pentru a deveni un profesor bun, pot citi cele mai bune cărţi, pot merge patru ani la seminar, pot viziona casete video pentru a cunoaşte toate ingredientele necesare unei predări eficiente, dar nu pot spune că sunt cu adevărat instruit până nu stau înaintea unui grup de oameni şi nu-mi deschid gura pentru a le preda. Când

Isus Şi-a trimis ucenicii, El le-a spus: *„Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi"* (Matei 10:8). El i-a trimis să-şi continue instruirea. Ei au avut ocazia să-L vadă pe Isus în acţiune şi să fie implicaţi alături de El în acel proces. Chiar şi în urma acestui program de instruire intens au avut şi eşecuri, care la rândul lor făceau parte din instruire. (Vezi Matei 17:15-22). Instruirea echipei de închinare trebuie să cuprindă momente de învăţare prin experimentare într-un cadru în care există îngăduinţă faţă de greşeli şi în care oamenii îşi pot reveni de pe urma unor experienţe negative.

Delegarea:

Când delegăm responsabilitatea în lucrare o împărtăşim, de fapt, cu cineva, iar apoi i-o încredinţăm cu aceeaşi pasiune şi viziune pe care le avem şi noi. Acest proces implică rugăciune şi punerea mâinilor, dar este mai mult decât un lanţ de rugăciune sau un serviciu religios dinamic la care participăm. De fapt, este un proces de încredinţare a ungerii şi comorii lui Dumnezeu din vieţile noastre unei alte persoane. Pavel le-a scris tesalonicenilor:

1 Tesaloniceni 2:8 .Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia iui Dumnezeu dar chiar şi viaţa noastră, atât de scumpi ne ajunseserăţi."

Pavel i-a spus lui Timotei:

2 Timotei 1:6 „De aceea îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele."

Responsabilitatea mai mare cade pe umerii liderului care trebuie să iniţieze acest proces. Trebuie să existe credinţă şi foame în inimile celor pe care îi îndrumăm, pentru ca ei să-şi dorească să primească ceea ce le împărtăşeşte conducătorul lor.

2 împăraţi 2:9-10 .După ce au trecut, Ilie i-a zis lui Elisei: «Cere ce vrei să-ţi fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.» Elisei a răspuns: «Te rog, să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!» Ilie a zis: «Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, aşa ţi se va întâmpla; dacă nu, nu ţi se va întâmpla aşa.»"

Uitându-ne la acest exemplu de delegare, precum şi la versetele anterioare care vorbesc despre Pavel în relaţia sa cu Biserica şi cu fiul său în Domnul, Timotei, vedem că delegarea implică o anumită relaţie şi apropiere.

Delegarea nu se face prin telefonul celular, televiziune, CD-uri, DVD-uri sau cărţi.

Poţi fi inspirat, iluminat, încurajat şi informat prin toate aceste mijloace de comunicare, însă definiţia şi modelul biblic pentru delegare implică elementele relaţiei şi ale „punerii mâinilor". (Evrei 6:2)

îndrumarea şi lansarea

Nu am echipat cu adevărat pe cineva să facă această lucrare până când nu ajunge să o facă efectiv şi bine. Avem în America oameni care urmează cursuri la nesfârşit, de aceea sunt numiţi „studenţi de carieră". încă n-am reuşit să înţeleg logica acestui lucru. Avem totodată credincioşi care participă la cursuri de instruire, la seminarii, conferinţe, unii care merg chiar la colegii biblice, după care îşi dau seama că au devenit doar un ornament în biserică.

Dumnezeu nu a intenţionat să fim într-un proces de pregătire continuă fără slujire.

Bineînţeles că toată viaţa vom fi într-un proces de învăţare şi pregătire. Şcoala nu se termină niciodată. Isus Şi-a pregătit echipa timp de trei ani, după care a trimis-o în lucrare şi i-a dat

autoritatea să „meargă şi să facă ucenici din tocite neamurile", înaintea acestui eveniment (Matei 28:18), El a trimis şaptezeci de ucenici cărora le-a dat instrucţiuni specifice, după care le-a urmărit progresul (Luca 10). Probabil că apostolul Pavel a petrecut şaisprezece ani îndrumându-l pe Timotei, „copilul său preaiubit în Domnul", şi vreo şaptesprezece ani cu Sila. Aceasta nu înseamnă că trebuie să-i instruim pe oameni un deceniu înainte de a-i putea lansa în lucrare, însă vedem în Cuvânt un model de umblare împreună cu anumiţi „protejaţi" câţiva ani, după care aceştia vor fi însărcinaţi să continue lucrarea.

Nu există scurtături când vine vorba de pregătirea oamenilor ca vase de cinste în Casa Domnului. Echipa de închinare nu face excepţie. Trebuie să ne evaluăm mereu priorităţile şi procesul de echipare.

Când ne investim timpul şi zelul în echiparea altora, dezvoltăm, de fapt, prietenii de durată, repetiţia este o bucurie, iar închinarea produce viaţă. Haideţi să ne punem deci întrebarea: instruim echipa sau repetăm?

Principiul pregătirii

Mă întreb câte momente şi ocazii minunate am ratat pentru că am fost nepregătit. Nu trăiesc o viaţă de regrete la gândul că mi-aş fi irosit anii. Cu toate acestea, mă întreb pe lângă câte ocazii am trecut, ceea ce mă provoacă să „trăiesc pregătit" pentru viitor.

„Trăieşte pregătit Va fi prea târziu să te pregăteşti când vine momentul. Ocazia nu te aşteaptă, nici măcar dacă te rogi. Trebuie să fii gata, trebuie să trăieşti tot timpul pregătit." - Smith Wigglesworth

„Secretul succesului în viaţă este ca omul să fie pregătit pentru vremea lui, când aceasta soseşte." - Benjamin Disareli

E nevoie de credinţă să te pregăteşti pentru ceea ce va face Dumnezeu, iar pregătirea e o demonstrare a acestei credinţe.

Iacov 2:18: „Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele."
Evrei 11:7: „Prin credinţă Noe. când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, şi, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca sâ-şi scape casa..."

28

Pregătirea închinării

Să ştii ce urmează şi să nu te pregăteşti e un semn al necredinţei, chiar dacă tu crezi că acel lucru se va întâmpla! Dacă credem cu adevărat că Dumnezeu ne-a chemat să experimentăm prezenţa Sa atunci când Trupul lui Cristos se strânge la închinare, atunci trebuie să abordăm fiecare întâlnire cu anticiparea şi credinţa că Dumnezeu va face lucruri mari. Dacă crezi că Dumnezeu te-a chemat să conduci o echipă de închinare şi să vezi prezenţa Lui influenţând întregul tău oraş, ce faci acum ca pregătire pentru acea zi a cercetării? în Isaia vedem o prorocie privitoare la loan Botezătorul şi Isus. în acel cuvânt profetic găsim un principiu al pregătirii căii care li se aplică acum bisericilor noastre şi echipelor de închinare.

Principiul pregătirii

29

îndepărtând obstacolele şi piedicile dinaintea adevăratei închinări, slava Domnului se va descoperi!

Adesea obstacolele peste care dăm la serviciile de duminica dimineaţa nu sunt de natură demonică; ele nu sunt întotdeauna un mister greu de înţeles. De cele mai multe ori este vorba de un lucru simplu şi practic pe care l-am neglijat sau ignorat; un „bolovan" în mijlocul drumului închinării noastre, un „pom" căzut peste echipa de închinare pe care nimeni nu şi-a făcut timp să-l îndepărteze.

Iată trei domenii ale pregătirii de care echipa de închinare trebuie să ţină cont dacă vrea să vadă slava Domnului:

Isaia 40:3-5 *„Un glas strigă: «Pregătiţi in pustie calea domnului, neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul lostru! Orice vale* să *tie înălţată, orice munte şi orice deal să fie Plecate, coastele să se prefacă in câmpii, şi strâmtorile in îlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, şi in clipa iceea orice făptură* o *va vedea: căci gura Domnului a vorbit.»"*

Versetul 4, în care se spune „orice vale să fie înălţată, orice munte şi orice deal să fie plecate", face referire la practica antică de pregătire a traseului pentru călătoria unor regi, regine şi monarhi. înainte ca demnitarii să-şi părăsească domeniul pentru a călători spre o altă regiune, ei trimiteau o armată care să construiască un drum pentru carele împăratului. Acest proces dura câteva luni, uneori chiar ani, pentru a îndepărta bolovanii, pomii şi obstacolele din drum. Dacă existau râpe săpate de ape, era nevoie ca acestea să fie umplute. Toate obstacolele, chiar şi dealurile şi piscurile, erau înlăturate pentru a pregăti trecerea suveranului. în ceea ce-l priveşte pe loan Botezătorul, obstacolele constau în tradiţia religioasă, neprihănirea proprie şi inimile împietrite. Mesajul pocăinţei şi al botezului era o pregătire pentru descoperirea „Slavei Domnului", a lui Cristos. Principiul de aici II se aplică şi bisericilor noastre. Când pregătim calea,

1. Pregătirea inimii

Proverbe 4:23 „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii."
Versiunea engleză King James spune „păzeşte-ţi inima cu tocită diligenta". Cuvintele a *păzi* şi *diligentă* semnifică a păstra şi a proteja, a construi un zid de apărare. Duşmanului îi place să dezbine şi să distrugă lucrarea echipei, sădind seminţele geloziei, ale dezbinării, seminţe de bârfă, acuzaţii şi ambiţii egoiste. Lucrarea de închinare poate fi mai vulnerabilă la seminţele duşmanului datorită temperamentului muzicanţilor şi influenţei echipei de închinare asupra creşterii şi sănătăţii bisericii. **Trebuie să ţinem minte că biserica nu este o organizaţie, ci un organism.** Datorită acestei naturi organice, trebuie să pregătim mereu solul inimii noastre şi să smulgem buruienile.
Ar fi frumos dacă aş putea tunde iarba şi smulge buruienile din jurul casei mele doar primăvara şi aceasta să fie de ajuns pentru tot restul anului, însă nu este cazul. Iarba arată bine după ce este tunsă şi după ce sunt smulse buruienile, însă nu trebuie să treacă decât o săptămână, şi totul arată ca şi cum n-aş fi făcut nimic.
La fel e şi cu inimile membrilor echipelor de închinare. S-ar putea să fi ţinut lecţii despre unitate în urmă cu două sau trei luni,

dar aceasta nu înseamnă că buruienile dezbinării vor înceta să mai crească. S-ar putea să fi ţinut lecţii despre smerenie şi despre înfruntarea ambiţiilor egoiste în urmă cu un an, însă aceasta nu înseamnă că suntem pregătiţi să umblăm în smerenie. Pregătirea inimii echipei de slujire este un proces continuu, săptămânal, având ca obiectiv întâlnirea cu Dumnezeu, iată câteva moduri prin care putem menţine sănătatea spirituală a echipei:
a. Rugaţi-vă împreună şi unii pentru alţii. Nu există substitut pentru rugăciunea echipei de închinare. Nu vorbesc aici despre o rugăciune de trei minute făcută înainte de urcarea pe scenă, ci de un timp săptămânal în care echipa se roagă cu pasiune pentru atingerea unei adevărate închinări, pentru unitate, o ungere proaspătă, cântece noi şi momente profetice, precum şi rugăciuni specifice pentru anumiţi membri ai echipei care au nevoi concrete în acea săptămână. Aceasta este arma numărul unu împotriva duşmanului nostru atunci când vine vorba despre îndepărtarea dezbinării şi spiritului critic din sânul echipei.
b. Sinceritate şi confruntare. Nimănui nu-i place confruntarea, cel puţin aşa stau lucrurile cu conducătorii şi prietenii pe care îi cunosc. De obicei nu e o experienţă plăcută să abordezi probleme dificile cum ar fi corectarea unei atitudini greşite sau mustrarea celui care a căutat să dezbine, să bârfească sau să-i ponegrească pe alţii, dar toate acestea sunt necesare pentru sănătatea echipei. Dacă eşti conducătorul unei echipe însă nu ai primit autoritatea de a te ocupa de astfel de chestiuni, aş recomanda implicarea unui pastor sau prezbiter din biserică. E nevoie de cineva care are o relaţie cu echipa, dar care are şi maturitatea şi autoritatea spirituală de a o supraveghea. încă un sfat: nu trece cu vederea problemele evidente ca să ajungi să stai apoi înaintea bisericii cu atitudini şi lucruri greşite.
c. Menţinerea unei viziuni clare. Acesta este un proces şi nu un eveniment. Viziunea păleşte şi obiectivele se pierd în iureşul vieţii cotidiene. Slujba noastră ca lideri este să transmitem viziunea lucrării de închinare, să continuăm să o prezentăm, să o reamintim, să o clarificăm şi să o implementăm. Dacă nu ai o viziune pentru închinarea bisericii, înseamnă că ai nevoie de unul din următoarele două lucruri. Trebuie să-L cauţi pe Domnul şi să primeşti o călăuzire şi o revelaţie clară pentru viitor sau că nu tu eşti liderul şi de aceea trebuie să-l identifici pe acesta.
d. Păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu ca busolă. Ştiu că majoritatea departamentelor responsabile cu închinarea din biserici nu petrec prea mult timp

studiind teologia sau dezvoltarea declaraţiilor doctrinare ale bisericii. De obicei altcineva poartă responsabilitatea lucrării de predicare şi învăţare. Vorbesc aici despre semănarea Cuvântului lui Dumnezeu în orice lucru pe care ne punem mâinile în lucrare, stabilirea unui precedent biblic clar pentru ceea ce facem, primirea învăţăturii şi călăuzirii în ceea ce priveşte închinarea direct din Cuvânt şi nevoia de a lăsa acel Cuvânt să ne modeleze şi să ne maturizeze ca echipă.

2 Timotei 3:16-17 *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."*

e. Menţinerea standardelor şi aşteptărilor. De ce se împotriveşte natura umană regulilor şi principiilor? Totuşi, fără acestea ne-am distruge singuri, *lată scenariul:* Bob (pastorul responsabil cu închinarea) se întâlneşte cu echipa pentru a stabili standardele necesare calităţii de membru al echipei. în timpul întâlnirii, el prezintă cerinţele, iar toţi cei prezenţi sunt de acord că aşteptările sunt realiste şi necesare pentru atingerea viziunii propuse. în primele două săptămâni de la întâlnire toţi sunt bine, vin la repetiţii, exersează la instrumentul lor în timpul săptămânii, sunt punctuali la rugăciunea dinaintea serviciului şi lucrurile par în regulă. Dar ceva începe să se întâmple în câteva săptămâni de la întâlnire. Sally şi Fred (personaje fictive şi nu membri reali ai echipei) încep să întârzie la

momentul de rugăciune şi la verificarea sunetului de dinaintea programului. Lucrul acesta nu este discutat, aşa că situaţia se înrăutăţeşte, până într-o duminică dimineaţa în care Sally aleargă la microfon, se rujează în timp ce începe programul, iar Fred îşi acordează chitara electrică în timpul primului cântec şi va fi gata să cânte curând! Cel mai alarmant lucru este că... nici măcar nu le pasă. Dacă ai trecut printr-un astfel de scenariu sau vreunul asemănător, să ştii că acesta este rezultatul direct al neglijării impunerii standardelor şi aşteptărilor.

2. Să **pregătim ceva proaspăt!**

Ai fost vreodată plictisit de muzica pe care o cântaţi în timpul serviciului religios? Ai fost vreodată obosit de acelaşi sunet, stil şi tipar previzibil al serviciului de închinare? (de exemplu, două cântări rapide, două lente şi un imn), lată o idee: Dacă tu eşti plictisit şi obosit de ceea ce faceţi în fiecare săptămână, nu mai e nevoie să întrebi biserica dacă e plictisită sau obosită, fii sigur că este. Tot ceea ce experimentează echipa de închinare (pe podium) este contagios şi va penetra repede adunarea. Acest lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte latura pozitivă. Dacă trupa este încântată, iar soliştii sunt plini de bucurie şi entuziasm, plini de închinare adevărată şi de cântece proaspete, acest lucru va molipsi inevitabil adunarea.

Slujim un Dumnezeu imprevizibil şi creativ, prin urmare, adevărata închinare născută din Duhul Sfânt va reflecta atributele Sale.

Psalmul 149:1 „Lăudaţi pe Domnull Cântaţi Domnului o cântare nouă, cântaţi laudele Lui în adunarea credincioşilor Lui!"

în mod repetat vei găsi în Cuvânt îndemnul de a-l cânta Domnului o cântare nouă. Există peste două sute de referiri în Biblie la cântăreţi şi cântece. Evident că aceştia joacă un rol

important în ochii lui Dumnezeu - atât de important, încât cerul e plin de muzică şi cântare. Cerul va fi o stare de închinare continuă care implică melodii, texte, instrumente şi cântece noi (Apocalipsa 14:3). Am consultat originalul ebraic pentru a înţelege expresia „cântare nouă" şi am constatat că de fiecare dată înseamnă . . . sunteţi gata? O cântare nouă! Dumnezeu iubeşte cântările noi şi lui Dumnezeu îi place să facă lucruri noi şi să aducă lucruri proaspete în Biserica Sa. Slujba noastră ca lideri ai unor echipe de închinare este aceea de a ghici dorinţele Tatălui în legătură cu acel „lucru nou", acel cântec nou şi acel foc proaspăt, iar apoi să lăsăm acea închinare proaspătă să se manifeste când slujim. Ca să aducem puţin echilibru,

trebuie să spunem că aceasta nu înseamnă că ne vom ridica în fiecare săptămână şi vom învăţa adunarea cântece noi. Acest lucru va face ca cei mai puţin dotaţi din punct de vedere muzical şi care încă încearcă să prindă melodia învăţată în urmă cu trei săptămâni să se simtă frustraţi.
Acel „lucru nou" pe care îl aduce Dumnezeu pocite lua forma unui îndemn, a unui cântec profetic sau spontan, a unui imn care a fost „înviat şi reorchestrat", a unui moment instrumental din timpul închinării, a unui interval în care să se cânte fără instrumente, a adăugării unor aspecte vizuale, a integrării lecturilor biblice pe fundal muzical şi poate uneori a unui moment de tăcere, iar lista ar putea continua la nesfârşit.
Prospeţimea suflului Duhului Sfânt nu vine prin simpla învăţare a unui material nou, ci este roadă unor inimi pline de închinare care au petrecut timp cu Creatorul lor şi a căror dispoziţie a fost marcată de o revelaţie nouă a vredniciei şi slavei Sale. Aceasta va menţine închinarea noastră proaspătă!
Un sfat înţelept: Comunicaţi cu pastorul sau cu conducerea bisericii şi cădeţi de acord în ceea ce priveşte stilul, conţinutul şi frecvenţa cântecelor noi care vor fi aduse înaintea adunării. Interacţiunea continuă dintre liderii închinării şi pastorii bisericii este vitală pentru menţinerea unei atmosfere de prospeţime,

fără a o lua într-o altă direcţie, cauzând frustrare şi diferenţe de opinii.
3. **Pregătirea** tehnică
Deoarece închinarea implică mintea noastră, trupul şi duhul nostru, nu putem neglija pregătirea acelor lucruri care ne vor afecta în mod direct din punct de vedere fizic şi mental. Cu toţii am participat la întâlniri în care sistemul de sonorizare avea nevoie de ajustări sau erau prea multe interferenţe vizuale, astfel încât nu ne puteam concentra suficient pentru o întâlnire spirituală cu Domnul în timpul închinării. Nu demult am construit un nou sanctuar pentru biserica noastră, iar constructorul era un închinător din biserica noastră. în timp ce discutam despre viziune şi desenam planul iniţial al clădirii, a făcut următoarea afirmaţie:
Cred că Dumnezeu vrea să construim o sală care să faciliteze o urmărire imperturbabilă a închinării şi a Cuvântului.
Cred că aceasta a fost o afirmaţie profundă şi inspirată. A trebuit să caut „imperturbabil" în dicţionar pentru a înţelege mai bine ideea. Imperturbabil înseamnă, în principiu, că nu există nimic care să împiedice, să interfereze sau să încetinească înaintarea. Un alt cuvânt ar fi „dezlănţuit", adică descătuşat şi eliberat. De câte ori a trebuit să te lupţi cu lanţurile unor muzicieni nepregătiţi sau ale unor interferenţe sonore, ale unor întârzieri datorate instrumentelor dezacordate sau ale unei prezentări video care nu se sincroniza cu vorbitorul, şi lista ar putea continua? Cred că pregătirea în vederea excelării, şi pentru o urmărire imperturbabilă a închinării este o jertfă plăcută Domnului.
Dacă credem că „credinţa vine în urma auzirii" şi dacă închinarea este o experienţă senzorială, atunci trebuie să dăm mai mare atenţie pregătirii aspectelor practice şi tehnice din sânul comunităţilor noastre.
Principiul pregătirii
Trebuie să înţelegem că pregătirea este închinare.

Adesea avem o idee foarte dăunătoare în timpul repetiţiei, planificării şi pregătirii pentru serviciu spiritual, şi anume:
„Tot efortul şi truda noastră sunt îndreptate spre pregătirea închinării, adică a momentului în care comunitatea se adună."
Această idee sugerează că pregătirea nu este, de fapt, închinare. Aceasta este o presupoziţie greşită de îmbrăţişarea căreia m-am făcut şi eu vinovat în trecut, fie prin vorbe, fie în mod inconştient. Vreau să vă provoc să începeţi să consideraţi fiecare aspect al lucrării de închinare un act de închinare, chiar fiecare parte.

Când pregătesc o partitură, mă închin. Când trupa repetă, ea se închină. Când tehnicienii de la sunet lucrează, ei se închină.
Dacă credem că închinarea este o viaţă de slujire şi glorificare a lui Dumnezeu, atunci ne putem închina mereu, chiar şi în cele mai mici detalii.
Evrei 11:6 „Şi fără credinţă este cu neputinţa să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şl că răsplăteşte pe cei ce-L caută."
Dacă suntem convinşi prin Cuvânt că tot ceea ce priveşte pregătirea pentru serviciul religios este, de fapt, închinare adevărată, atunci ne putem investi timpul şi energia cu credinţă, ştiind că Dumnezeu va răsplăti sârguinţa noastră. Slujba noastră ca lideri este să ajutăm echipa de închinare să vadă şi să îmbrăţişeze acest adevăr. Trebuie să nimicim acea concepţie potrivit căreia acum facem doar repetiţie, iar de închinat ne vom închina mai târziu.
Dumnezeu umple acele locuri şi consumă acele jertfe care sunt pregătite pentru El.
36
Pregătirea închinării
Principiul pregătirii
37
Când pastorul bisericii sau vorbitorul de la conferinţă ia microfonul şi începe să transmită un mesaj, toţi cei prezenţi presupun, cred şi uneori speră că acesta a pregătit hrana cu care ne va servi. Credem că liderul a jertfit timp pentru studiul Cuvântului, a petrecut ore în rugăciune şi s-a gândit cu seriozitate la ce va spune şi cum va spune. Sunt momente în care e un har să rosteşti un cuvânt profetic, spontan, când Dumnezeu întrerupe planul şi pregătirea noastră pentru a aduce ceva proaspăt în cadrul serviciului religios. Dă-mi voie să spun că aceasta este excepţia şi nu regula. Dacă pastorul sau conducătorul nu a adus o jertfă proprie şi nu s-a pregătit să fie folosit de Dumnezeu, lucrul acesta este destul de vizibil. Gândeşte-te la următorul lucru: De ce în cazul conducătorului închinării sau al echipei lucrurile ar sta altfel? Dacă ne gândim la un program obişnuit din America şi din multe alte ţări, partea muzicală a serviciului ocupă undeva între 30 şi 50% din timpul serviciului religios. Cât de important este pentru noi să pregătim o jertfă care să fie mistuită de focul lui Dumnezeu?
Iată o altă idee greşită frecvent întâlnită: „Prea multă pregătire şi un plan prea detaliat pentru serviciul de închinare ne va împiedica să fim spontani şi va împiedica lucrarea Duhului Sfânt."
în realitate, adevărat este contrariul. Cu cât e mai mare slava cu atât trebuie să pregătim mai mult cortul inimilor noastre. Gândeşte-te la următorul verset din 1 Cronici şi încearcă să găseşti o aplicaţie proprie nou-testamentară şi cred că vei înţelege ideea.
1 Cronici 22:5 *.David zicea: «Fiul meu Solomon este tânăr şl plăpând, şi casa care va fi zidită Domnului trebuie să fie de mare faimă şi slavă în toate ţările; de aceea vreau să-i pregătesc cele de trebuinţă pentru zidirea ei.» Şi David a făcut mari pregătiri...."*
Un plan concret în care sunt aranjate cântecele, pasajele biblice, schimbările importante, indicaţiile pentru iluminare, **proiector** şl cameră video (dacă acestea se aplică bisericii
voastre), nu vor stinge Duhul Sfânt dacă ne pregătim cu credinţă. Nu uita: „Pregătirea este ea însăşi închinare." Am constatat că programarea în detaliu şi planificarea bine gândită înalţă închinarea, aşa că vom gusta mai mult din slava lui Dumnezeu!
Un sfat înţelept: la întotdeauna lista cu cântecele, momentele speciale, aranjamentele instrumentale şi orice altceva ai planificat şi pune-le la picioarele lui Isus. Aminteşte-i echipei de închinare că orice se poate schimba şi că prioritatea ta este să fii călăuzit de Duhul Sfânt, chiar dacă aceasta înseamnă să nu cântaţi acel cântec nou cu o parte de solo extraordinară. Cred că e sănătos să rostim următorul

tip de rugăciune înainte de a începe să conducem oamenii în închinare: „Doamne, toate acestea sunt pentru Tine; fiecare oră de repetiţie, fiecare moment de studiu, pregătirea în rugăciune şi cea tehnică, totul este pentru Tine! Dorinţa noastră este aceea de a-Ti aduce toată slava şi de a înălţa numele lui Isus. Dacă vrei să schimbi lista sau să întrerupi ce ne-am propus să facem, îţi dăm Ţie controlul şi supunem închinarea noastră conducerii Duhul Sfânt" Amin!

CAPITOLUL 3

Slujind din preaplinul inimii

Un pasaj biblic favorit al coordonatorilor închinării se găseşte în 2 Cronici 5, acolo unde slava Domnului umple sanctuarul în timpul serviciului de sfinţire a Templului lui Solomon. Puterea lui Dumnezeu a fost atât de mare şi copleşitoare că singurul răspuns posibil era să te arunci cu faţa la pământ înaintea Domnului. Biblia spune: *„Preoţii nou putut să mai stea acolo ca să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu."*

Eu îmi doresc o biserică care se închină în acest fel, tu ce îţi doreşti? Nu caut senzaţie şi hărmălaie, ci adevărata Kabod (în ebraică), greutatea şi splendoarea slavei Domnului, odihnindu-se peste poporul Său într-un mod atât de evident, încât toţi cei prezenţi să cadă cu faţa la pământ înaintea lui Dumnezeu. Dă-mi voie să menţionez doar unul din multele detalii şi principii care se pot extrage din această slujbă de sfinţire. în 2 Cronici 5:11 se spune: „în clipa când au ieşit preoţii din Locul Sfânt."

înaintea serviciului de închinare care a precedat coborârea slavei lui Dumnezeu, preoţii se pregăteau în Locul Sfânt. Ce s-a întâmplat acolo? în Locul Sfânt erau trei piese de mobilier diferite care au o relevanţă nou-testamentară pentru echipele noastre de închinare, pentru preoţii noştri care slujesc în casa Domnului.

40
Pregătirea închinării
Slujind din preaplinul inimii
41
Masa cu pâinile pentru punerea înainte

Această masă reprezintă „Pâinea vie care s-a pogorât din cer" (loan 6:51), „Pâinea vieţii" (loan 6:48), „Cuvântul" (loan 1:1). Apropiindu-ne de această masă din Locul Sfânt noi petrecem timp studiind Cuvântul. Aceasta este pregătirea pe care nu o putem dobândi doar prin repetiţii şi rugăciune. Nu e vorba de un timp de meditaţie personal, pe care fiecare îl are separat de ceilalţi, ci trebuie să fie un timp petrecut în comun pentru primirea Pâinii vii. Să nu subestimăm valoarea părtăşiei în Cuvânt a echipelor de închinare. Fără un regim constant cu „pâine", închinarea noastră va fi superficială, egoistă, emoţională şi lipsită de putere! Un alt aspect care caracterizează viaţa trăită în Locul Sfânt este dorinţa de a avea cântece cu o teologie solidă şi de a selecta imnurile după criterii biblice, în aşa fel încât ele să fie pline de credinţă, şi nu de puf!

Sfeşnicul de aur

Când ne gândim la sfeşnicul de aur cu cele şapte candele ne imaginăm probabil o lumânare de ceară care se topeşte în timp ce arde. Aceasta înseamnă că pentru a produce lumină, lumânarea trebuie să se consume. Nu aceasta era însă situaţia sfeşnicului de aur. El era, de fapt, o candelă care ardea cu untdelemn proaspăt care venea din braţele sfeşnicului. Aceasta este o imagine a curgerii continue a Duhului Sfânt în vieţile noastre. Dacă echipele noastre vor să ardă cu flacăra lui Dumnezeu, atunci nimic nu poate înlocui sursa continuă de untdelemn. Dumnezeu nu ne-a chemat să ne consumăm sau să ne epuizăm!

Efeseni 5:18-19 spune: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh. Vorbiţi între voi cu psalmi cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului."

Verbul tradus prin expresia „fiţi plini" este la un timp continuu,
ceea ce înseamnă literalmente să fim permanent umpluţi. Da, asemeni sfeşnicului din Locul Sfânt.

Altarul de aur al tămâierii

Acest altar nu era folosit pentru jertfe animale sau de sânge, ci era păstrat pentru a arde „tămâie". Aplicaţia biblică clară care rezultă este închinarea şi rugăciunile permanente ale sfinţilor (Psalmul 141:1-2; Apocalipsa 8:3). închinarea noastră publică va fi lipsită de putere şi pasiune dacă nu ne reîncărcăm în locul secret de rugăciune şi închinare. O echipă de închinare care se închină de fapt împreună, va conduce mult mai uşor oamenii în prezenţa lui Dumnezeu. S-ar putea să pară o afirmaţie absurdă - „o echipă care se închină împreună" - însă este o realitate faptul că multe echipe de închinare se strâng doar pentru a repeta melodii şi pocite pentru a petrece ceva timp în rugăciune înainte de a ieşi în faţa adunării pentru a o conduce în închinare.

Practicarea prezenţei Lui

Fratele Laurenţiu, un călugăr din secolul al XVI-lea, care era mistuit de pasiunea pentru Dumnezeu şi care nu-şi dorea nimic altceva în viaţă decât prezenţa Sa, vorbeşte despre modul Jn care poate fi găsit acel sentiment al prezenţei lui Dumnezeu.

„Continuând să practic conversaţia cu Dumnezeu de-a lungul fiecărei zile, căutând repede iertarea Lui când cădeam sau mă abăteam, prezenţa Lui a devenit ceva atât de uşor şi natural pentru mine acum, pe cât de dificil era de atins mai înainte. Este o mare amăgire să credem că momentele noastre de rugăciune trebuie să fie diferite de celelalte momente din viaţă. Suntem obligaţi să ne lipim de Dumnezeu prin acţiune, când e momentul să acţionăm, şi prin rugăciune, când e momentul rugăciunii."

Tema scrierilor fratelui Laurenţiu şi a vieţii sale era „rămânerea", trăirea unei vieţi în prezenţa lui Dumnezeu. Acesta nu e un lucru pe care orice observator ocazional îl poate face.

Dacă vrem să trăim o viaţă în prezenţa Sa, atunci trebuie să umblăm pe calea răstignirii dorinţelor temporare. Aceasta nu înseamnă să încercăm o formă de ascetism sau să gustăm harul prin suferinţă. Ştim că prin har stăm înaintea lui Dumnezeu şi ne închinăm Lui. Totuşi Dumnezeu ne-a deschis o cale ca să ne „apropiem" *(Evrei 10:22),* „să venim cu încredere" *(Evrei 4:16)* şi să „ne odihnim la umbra" Lui *(Psalmul 91:1).*

Când rămânem în Domnul, prin închinare, noi trăim o viaţă în prezenţa Lui. Cuvântul *a rămâne* înseamnă efectiv „a locui permanent", nu e vorba doar de o vizită la sfârşit de săptămână, în măsura în care „rămânerea" devine o practică continuă a echipei de închinare, vom descoperi o anumită uşurinţă cu care intrăm în această prezenţă atunci când conducem adunarea.

în urmă cu câteva luni, echipa noastră de închinare a început să practice închinarea cu 30 de ore înaintea adunărilor de duminica. Această „veghere în închinare" începe vineri la şase seara şi continuă până sâmbăta la miezul nopţii. în acest interval, mai mulţi coordonatori ai închinării şi muzicieni se rotesc la intervale de 90 de minute, conducând închinarea şi slujind Domnului. Oricine este binevenit de-a lungul nopţii şi zilei următoare să petreacă un timp la picioarele Domnului. Am observat o vizibilă diferenţă în ce priveşte libertatea comunităţii în timpul serviciului de duminică ce urmează imediat după veghere. Dumnezeu nu S-a schimbat, iar noi nu facem nimic diferit de ceea ce facem la fiecare întâlnire de rugăciune sau serviciu religios. Noi practicăm pur şi simplu închinarea. Ce vreau să spun prin „practicarea închinării"? Daţi-mi voie să definesc cuvântul „a practica":

1. A face ceva des, curent şi de obicei.

2. A face ceva sau a lucra repetat pentru a deveni competent: a instrui prin exerciţii repetate.
3. A face exerciţii repetate cu scopul de a deveni mai bun.

„Ceea ce repetăm mereu vom interpreta automat."

Ştiu că termenul „a interpreta" are o conotaţie negativă în contextul închinării, aşa că daţi-mi voie să prezint câteva scenarii
din dorinţa de a explica această afirmaţie. Dacă în fiecare săptămână sora Sally, solista echipei de închinare, cântă fiecare notă de pe partitură mai tare decât toţi ceilalţi solişti la repetiţii, nu avem niciun motiv să credem că duminica dimineaţa va cânta ceva mai încet. Dacă Billy Bob, instrumentistul principal, mestecă întotdeauna gumă, cântă fals şi foloseşte efecte nepotrivite la repetiţii, ştim la ce să ne aşteptăm din partea lui în timpul serviciului. Pe de altă parte, dacă muzicanţii, soliştii, coordonatorii închinării, tehnicienii reuşesc întotdeauna să se închine la repetiţii, exersează căutând excelarea, învaţă cu o sensibilitate atât muzicală, cât şi spirituală, când vor veni în Locul Sfânt, slujirea lor va copleşi adunarea şi-L va slăvi pe Domnul. Ei vor sluji dintr-o inimă plină.

Isus a făcut următoarea afirmaţie (loan 3.6): „Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh."

Da, putem instrui şi învăţa muzicienii şi cântăreţii să invoce şi să recunoască prezenţa lui Dumnezeu în timpul repetiţiilor. Nu e un lucru care se întâmplă automat, fapt pentru care trebuie să facem paşi practici pentru a aplica principiul, lată câteva idei care funcţionează:

1. încercaţi să începeţi repetiţia cu un cântec familiar pe care îl cunosc toţi sau cu un cântec nou care este simplu şi care poate fi folosit pentru a încânta Inima Tatălui. înainte de a cânta, să începem repetiţia cu rugăciune şi cu un scurt îndemn adresat echipei prin care să i se aducă aminte că scopul ei principal este să „slujească Domnului". Toţi membrii echipei trebuie să fie încurajaţi (chiar şi inginerul de sunet) să se întâlnească cu Dumnezeu în timpul închinării din acea seară. Având acest scop în minte, aduceţi-i Domnului o jertfă reală şi vărsaţi-vă inimile înaintea Lui. începând repetiţia concentraţi asupra închinării, evităm pierderea timpului şi a energiei prin efectuarea unor exerciţii tehnice care nu au nimic de a face cu închinarea.

2. Când învăţaţi un cântec nou, parcurgeţi materialul şi asiguraţi-vâ că îl au toţi. Lucraţi la aspectele evidente: tempo, dinamică, structură, modulaţii, final, reprizele opţionale, ca apoi toţi să poată relua cântecul cu singura dorinţă de a se

3.

închina. După ce v-aţi închinat cu acel cântec nou, întreabă-ţi echipa dacă el are vreun efect spiritual, dar şi tehnic. Cu alte cuvinte, ne duce acel cântec undeva? Nu uitaţi, nu ne putem aştepta ca aceste cântece noi, chiar dacă sunt geniale din punct de vedere muzical, să ducă congregaţia pe culmile închinării dacă lucrul acesta nu s-a întâmplat mai întâi cu echipa de închinare.

Planificaţi momentele de spontaneitate. Bineînţeles că acesta este un oximoron, însă ideea este următoarea:

Faceţi loc expresiilor spontane în închinare, celor care nu se găsesc în program!

O bună unealtă muzicală este repetarea cu instrumentele a liniei melodice a piesei anterioare, în timp ce membrii echipei sunt încurajaţi să se roage, să cânte sau să citească un verset biblic. Acestea sunt momente preţioase în care Domnul va vorbi echipei şi va aduce ceva proaspăt în timpul repetiţiei şi care vor produce viaţă în închinarea de duminică. Dacă aceste lucruri sunt noi pentru grupul vostru, va trebui să dai un exemplu şi să încurajezi grupul până când această practică devine o parte naturală a fluxului închinării.

4. Rugaţi-vă unii pentru alţii. Această rugăciune creează o unitate puternică şi vizibilă. Dumnezeu promite binecuvântare celor ce trăiesc în unitate *(Psalmul 133).* Cu alte cuvinte. Dumnezeu trimite harul şi prezenţa Sa permanentă, El se apropie de poporul Său care trăieşte în unitate şi se identifică cu el. Duşmanul foloseşte adesea dezbinarea, bârfa, gelozia, neînţelegerea şi sentimentele de frustrare pentru a submina echipa de închinare şi pentru a o face ineficientă. Rugându-ne unii pentru alţii ridicăm un zid de apărare în jurul echipei, zid pe care duşmanul nu-l poate străpunge.

Să ne aducem aminte de momentul în care David a fost chemat să cânte înaintea împăratului Saul (lSamuel 16). Pe vremea aceea David fusese uns ca viitor împărat, deşi mai

păştea încă oile. El era un ciobănaş nebăgat în seamă care nu avea o „lucrare publică", un titlu sau o poziţie. Când slujitorii împăratului făceau un plan pentru eliberarea împăratului de duhul care îl tulbura, s-au decis să găsească „un cântăreţ priceput" care să cânte bine pentru ca împăratul să fie uşurat şi liniştit când va asculta muzica.

1 Samuel 16:23 Şi când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua arfa ţi cânta cu mana lui; Saul răsufla atunci mai uşor, se simţea uşurat, şi duhul cel râu pleca de la el.

David nu a fost în stare să facă lucrul acesta fără anii de instruire personală. El a învăţat să cânte bine pe când nu-l asculta nimeni, cu excepţia câtorva oi sau a vreunui leu sau urs. Când David şi-a luat instrumentul şi a cântat, Duhul lui Dumnezeu Se manifesta în aşa măsură, încât alunga duhurile necurate! Un astfel de muzician mi-aş dori, tu nu? Ideea este:

Când a venit vremea să cânte în public, David se bucura deja de ungerea pe care a primit-o în timp ce studia singur.

Este evident că şi-a făcut o reputaţie prin ceea ce a făcut pe când era cu oile pe câmp, pe vremea când nimeni nu ştia ce va ajunge.

Sunt mult prea mulţi muzicanţi şi cântăreţi în Trupul lui Cristos care vor „să stea înaintea regelui" ca să cânte, însă nu au petrecut ani „cu oile pe câmp", primind îndemânarea şi ungerea care poate aduce eliberare.

Când echipa noastră de închinare preia conducerea bisericii, ceea ce am repetat în particular se vede imediat în public. Dacă formaţia trăieşte în compromis şi carnalitate, dacă există certuri şi bârfe între solişti, dacă există gelozie şi invidie între muzicieni, acestea se vor auzi mai tare decât sistemul de sonorizare!

Deoarece închinarea prin muzică este o cale de comunicare

spirituală, putem comunica ceva cu vocile şi cu instrumentele, în timp ce comunicăm chiar mai tare şi mai clar din punct de vedere spiritual.

în biserica noastră, închinarea este coordonată de mai mulţi muzicieni hărăziţi care slujesc prin rotaţie. Pentru că în fiecare săptămână slujesc câte doi dintre ei, la un moment dat devine foarte vizibil nivelul lor spiritual. Nu că am avea dreptul să judecăm, toţi sunt slujitori credincioşi ai lui Dumnezeu. Este imposibil însă ca inima ta să nu fie citită de ceilalţi când o verşi înaintea Domnului şi a poporului Său.

Cred că această transparenţă a conducerii închinării ne ţine într-o stare de smerenie şi dependenţă de Duhul lui Dumnezeu. Acesta este un lucru bun!

Pregătirea pentru eveniment

Pastorii şi conducătorii care au o responsabilitate săptămânală şi care poartă o povară spirituală înţeleg pe deplin acest ciclu al pregătirii pentru slujire, care uneori poate deveni o capcană. Pregătirea este necesară şi de apreciat. Capcana la care mă refer este când ne trezim rugându-ne doar înainte de a sta în faţa oamenilor sau când studiem Cuvântul doar dacă suntem obligaţi să predicăm sau să îi învăţăm pe

alţii. Trebuie să ne instruim echipa de conducere şi pe noi înşine şi să ne aducem mereu aminte că ceea ce facem în faţa bisericii duminica este un rezultat al stilului nostru de viaţă. Deci, faptul că nu voi conduce închinarea duminica viitoare n-ar trebui să-mi influenţeze viaţa de rugăciune sau închinarea faţă de săptămâna anterioară.

Adevărata maturitate se vede atunci când suntem la fel de pasionaţi de Isus, când nu ne aflăm sub presiunea slujirii ca atunci când ne pregătim pentru un mare eveniment.

Realitatea este că cei mai mulţi muzicieni, cântăreţi, membri ai echipei de teatru, ai echipei tehnice, precum şi coordonatori ai închinării, nu se pregătesc în mod special pentru acel

eveniment. Te-ai întrebat vreodată dacă cei din echipa ta au o viaţă de rugăciune? Când vă rugaţi înainte de începerea întâlnirii nu recunoşti că unii dintre membri echipei nu au nimic de oferit Domnului şi se pare că ungerea Duhul Sfânt nu este prezentă în vieţile lor? Aceasta nu înseamnă că judecăm sau suntem critici, este doar o căutare sinceră a roadei în vieţile lor. Dacă ne rugăm cu căldură Domnului zece minute înainte de a ne ridica să slujim, lucrul acesta va avea rezultate clare şi vizibile, în special pe termen lung.

*2 Cronici **5:11** în clipa când au ieşit preoţii din Locul Sfânt :căci top preoţii de faţă se sfinţiseră fără* să *mai ţină şirul*

Cetele acelea erau grupuri de preoţi care slujeau în Locul Sfânt prin rotaţie. Acest privilegiu şi această responsabilitate au fost decise prin tragere la sorţi, iar ceilalţi preoţi, precum şi adunarea, stăteau afară în timp ce doar câţiva intrau ca să ardă tămâie înaintea Domnului. Să ne uităm la schimbarea unică de protocol din momentele în care Templul lui Solomon a fost umplut de norul de slavă. în New Living Translation se spune în 2:11: „Atunci preoţii au ieşit din Locul Sfânt. Toţi preoţii care erau prezenţi se curăţiseră, fie că erau sau nu în slujbă în acea zi."

„Fie că erau sau nu în slujbă în acea zi." Toţi preoţii se curăţiseră, toţi slujitorii erau în Locul Sfânt, înconjuraţi de tămâie. Poate că există aici o prezentare a modului în care putem experimenta niveluri mai înalte ale Slavei Domnului în timpul serviciilor de închinare - când toţi închinătorii lui Dumnezeu se pregătesc, chiar dacă nu sunt „în slujbă", chiar dacă ar putea scăpa fără să se pregătească pentru eveniment.

Provocarea

Vreau să vă provoc la o viaţă de închinare care izbucneşte într-o lucrare de închinare din preaplin în locul uneia care te obligă să fii un închinător.

Psalmul 45:1 Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, şi zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru împăratul!" Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!

Psalmul 119:171 Buzele mele să vestească lauda Ta, căci Tu mă înveţi orânduirile Tale!

172 Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale Sunt drepte!

Cele două cuvinte ebraice pentru a clocoti, a revărsa, găsite în aceste două versete au acelaşi sens general: a izbucni! A ţâşni! Mă rog ca inimile noastre se clocotească de laudă şi cântece noi, ca să trăim plini de tămâia închinării şi de pâinea Cuvântului, încât să nu ne putem opri din a-i motiva pe cei din jur să-L iubească pe Isus. De fapt, nu este acesta motivul pentru care te-ai implicat în lucrarea de închinare?

„Ceea ce repetăm în particular se va revărsa în public... Să practicăm dar prezenţa lui Dumnezeu!"

CAPITOLUL 4

Ce facem cu îndemânarea şi excelarea?

In urmă cu vreo trei decenii, un muzician creştin a compus un cântec intitulat „De ce să se bucure diavolul de toată muzica bună?" Aceasta se întâmpla într-o vreme în

care biserica se lupta cu schimbările culturale care îi influenţau direcţia muzicală. Sunetele considerate „lumeşti" erau respinse, dacă nu chiar exilate din cadrul închinării. întrebarea pe care o punea Larry Norman în unele dintre cântecele sale sarcastice sau chiar Ironice, era aceasta: De ce caută lumea excelarea în muzică, iar biserica este închisă într-un tipar plictisitor, lipsit de creativitate şi sărac în ceea ce priveşte îndemânarea şi excelarea? Slavă lui Dumnezeu pentru că în ultimele două decenii lucrurile s-au schimbat. Suntem binecuvântaţi că trăim într-o vreme în care muzica şi arta creştină nu mai stau în urtima bancă când vine vorba despre îndemânare şi virtuozitate pe scena seculară. Ştiu că această ultimă informaţie este discutabilă, însă sunt convins că biserica mai are încă de lucrat în aceste domenii. Haideţi să definim excelarea, aşa cum se aplică închinării:

- Excelarea este încercarea continuă de a trăi deasupra mediocrităţii.
- Excelarea este dorinţa şi obiceiul de a face totul bine şi strălucitor.

50

Pregătirea închinării

Ce *facem cu îndemânarea şl excelarea?*

51

- Excelarea în închinare înseamnă a da ce avem mai bun cu scopul de a reprezenta caracterul şi natura lui Dumnezeu.
- Excelarea înseamnă a pune frumuseţe şi atractivitate în tot ceea ce facem.

Să ne oprim aici: să ne analizăm inimile. Analizează-ţi pentru un moment lucrarea, măiestria, arta şi vezi dacă urmăreşti excelarea. Se spune despre Daniel (în Vechiul Testament) că avea un „duh înalt", cunoştinţa şi înţelegerea, înţelepciunea şi priceperea erau ingredientele caracterului său. Dacă vei studia viaţa lui, vei afla că a fost un om integru, avea standarde înalte pe care nu era dispus să le compromită. Exista o relaţie directă între dedicarea lui înaintea Domnului şi dorinţa de a excela cu care făcea toate lucrurile.

***Psalmul 66:1-2** „Înălţaţi lui Dumnezeu strigate de bucurie, toţi :uitorii pământului. Cântaţi slavă Numelui Său. măriţi slava Lui rin laudele voastre."*

în acest psalm, David (autorul probabil) îi porunceşte poporului lui Dumnezeu să scoată strigăte de bucurie. Aceasta este o manifestare pasională, energică, evidentă a închinării şi emoţiei. După aceea el îndeamnă: „Cântaţi slavă Numelui Său." Termenii „cinste" şi „slavă" sunt traduceri ale aceluiaşi cuvânt ebraic şi înseamnă *măreţie, strălucire, maiestate* şi *abundenţă.* Gândeşte-te la aplicarea acestui verset în biserica şi închinarea voastră. Dă-mi voie să parafrazez: „Faceţi ca lauda Sa să devină glorioasă."

„Faceţi să se vadă strălucirea, maiestatea şi măreţia lui Dumnezeu. Faceţi din laudă şi închinare o experienţă vizuală, muzicală şi emoţională care va reflecta splendoarea şi grandoarea copleşitoare a Dumnezeului nostru."

S-ar putea să pară că această descriere este o responsabilitate prea mare pentru un coordonator al închinării,

dar ea nu trece dincolo de ceea ce ne-a chemat Dumnezeu să facem prin puterea Duhului Sfânt. Suntem chemaţi să aducem excelarea în închinarea noastră. Cred că există o atracţie şi o frumuseţe care va atrage credincioşii şi necredincioşii spre mireasma închinării atunci când excelăm în slujire.

1 Corinteni 12:31 „Umblaţi deci după darurile cele mai bune. Şi vă voi arăta o cale nespus mai bună."

„Calea nespus mai bună" se referă la calea dragostei, iar cuvântul în sine înseamnă a depăşi, a trece dincolo de obişnuit. Este imaginea aruncării cu suliţa sau cu discul la jocurile olimpice. Când este depăşit semnul mediocrităţii sau când aşteptările sunt depăşite, atunci excelăm în slujire. Acest lucru ar trebui să ne motiveze pe toţi să trecem dincolo de limitele între care trăim acum. Să te întreb când ai trecut ultima dată peste obişnuit cântând la instrumentul tău, când te-ai depăşit pe tine însuţi cântând sau propovăduind Cuvântul, sau când ai încercat ceva ce n-ai mai făcut niciodată?

Adu-ţi aminte că nu trebuie să ne comparăm cu alţii, prin urmare, a excela în slujire nu înseamnă să fii evaluat în contrast cu altcineva.

Este important să ne aducem aminte că acea „cale nespus mai bună" este calea dragostei. Dacă nu slujim în dragoste, toate realizările noastre, profesionalismul nostru, virtuozitatea noastră şi calitatea slujirii noastre sunt doar ca sunetul unui chimval zângănitor.

***1 Corinteni 13:1** ..Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şl îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor."*

Când slujesc cu dorinţa de a excela înseamnă că ating noi niveluri şi trec dincolo de ce m-am aşteptat de la mine şi de ceea ce alţii au aşteptat de la mine. Aceasta înseamnă că mă

ocup de detalii şi creez ceva ce va depăşi norma, în timp ce îl iubesc pe Domnul din toată inima şi îi iubesc Mireasa. Nu numai că toţi putem face lucrul acesta, dar suntem şi chemaţi să îl facem.

A excela în slujire şi a ne propune să excelăm nu este o problemă de competiţie. Nu încercăm să aveam cea mai tare formaţie din oraş sau să realizăm o reprezentare teatrală care face ca toate celelalte biserici să pară jalnice. Există o capcană în mândria şi aroganţa care pot rezulta din excelare. Provocarea este să umblăm în smerenie, recunoscându-ne statutul în Cristos şi ceea ce am fi fără El, în timp ce căutăm să ne folosim talentele şi darurile la cel mai înalt nivel posibil. Fără dragoste acest lucru nu este posibil! Nu este nimic deosebit în sunetul unui chimval zângănitor.

Excelarea a fost descrisă prin următoarele cuvinte: „a face *bine* ceea ce este *bine,* a *hotărî care sunt cele mai importante lucruri şi a le face, însă făcându-le corect sută la sută."*

‚Suntem ceea ce facem în mod repetat, excelarea nu este o *acţiune, ci un obicei." - Aristotel*

Dă-mi voie să te întreb ca lider al unui formaţii, al unei echipe de închinare sau ca responsabil cu închinarea, care este nivelul tău de toleranţă faţă de mediocritate? în ce domenii din lucrarea ta ai atins excelenţa? Poate că a venit vremea să iei un creion şi cu o bucată de hârtie şi să începi să evaluezi domeniul în care eşti implicat. Mai apoi, descrie cum doreşti să treci dincolo de limitele între care trăieşti în momentul de faţă. Nu este un proces complicat şi nu înseamnă că vei avea nevoie de o sumă enormă de bani pentru a face schimbările necesare. Dă-mi voie să-ţi ofer câteva exemple de lucruri pe care am decis că le voi încerca, propunându-mi să excelez în ele prin harul lui Dumnezeu, pentru a nu fi nevoit să rămân în mediocritate.

1. Nu voi mai veni la întâlniri nepregătit în interior şi din punct de vedere muzical. Aceasta înseamnă că nu voi aştepta ziua în care are loc întâlnirea sau seara care o precede ca să mă

rog pentru călăuzire în alegerea cântecelor. înseamnă că voi petrece intenţionat timp în rugăciune şi închinare pentru a mă pregăti pentru ceea ce vrea Dumnezeu să facă. Dacă voi predica sau învăţa pe alţii, înseamnă că voi investi timpul necesar în pregătirea unei hrane potrivite pentru copiii lui Dumnezeu.

2. Nu voi lăsa acele domenii care sunt vizibil sub standardul excelenţei să se îmbunătăţească de la sine, pentru că nu o vor face. De câte ori nu le-am lăsat aşa? Nu suntem mulţumiţi de modul în care funcţionează sonorizarea, suntem nesatisfăcuţi de iluminatul sălii, de modul în care funcţionează anumite instrumente muzicale şi lista ar putea continua. Cu toate acestea, în loc să luăm atitudine şi să facem ceva pentru a schimba situaţia, reuşim cumva să ducem închinarea la capăt după care uităm de aceste probleme pentru câteva zile. Trec săptămânile, trec lunile şi poate chiar anii şi ne dăm seama într-un târziu că ne-am obişnuit să tolerăm mediocritatea.

3. Voi continua să cresc în domeniile în care m-a înzestrat Dumnezeu cu talente naturale şi daruri spirituale. Cânt la chitară de ceva timp..., însă nu am de gând să mă plafonez, în ce domenii te-a înzestrat Dumnezeu cu talent şi daruri spirituale? Le poţi identifica? Fă-ţi timp şi pune pe o foaie de hârtie acele domenii în care doreşti să

creşti spiritual şi fă un plan care să te ajute să ajungi acolo.
După ce ne-am uitat la aceste trei exemple, alege unul dintre ele şi descrie cum arată el în viaţa şi lucrarea ta. Călătoria mea în dezvoltarea ca responsabil cu închinarea şi predicator este departe de a se fi terminat. Totuşi, după mai mulţi ani de frustrare în ceea ce priveşte lucrurile pe care le-am oferit bisericii, am decis că voi acorda o mai mare atenţie pregătirii inimii mele şi mesajului meu înainte de a mă ridica în faţa mulţimii. Această hotărâre a început să aducă rezultate atât în ceea ce priveşte dezvoltarea personală, cât şi în lucrarea publică pe care mi-o doresc.

Pentru a atinge noi niveluri ale excelării trebuie să evaluez drastic situaţia actuală ca să identific ce trebuie schimbat pentru a produce rezultatele scontate.
Aici începe călătoria spre excelenţă. în primul rând, identifică acele lucruri care te ţin în previzibil şi mediocritate. Al doilea pas este dezvoltarea unei strategii simple care să faciliteze schimbarea.
„Dacă nu *poţi parcurge drumul cu încredere în mintea ta. atunci nu vei fi în stare să-l parcurgi nici în viaţa reală." - John C. Maxwell*
Este greu să schimbăm definiţia din DEX a acestui termen, aşa că iat-o:
ÎNDEMÂNARE, s.f.. Uşurinţa de a face un lucru ca urmare a unei bune deprinderi sau a unei înclinaţii; iscusinţă, abilitate, pricepere, dibăcie.
Biblia ne spune: *„Cântafl-I* o *cântare nouă! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre!" (Psalmul 33:3)*
Formaţiei noastre îi place partea cu „faceţi să răsune". Luând expresia literal, reproducerea cu îndemânare presupune ca muzica noastră să fie frumoasă, să aibă succes şi să sune bine. Să punem deci întrebările dificile. Descrie această definiţie a îndemânării modul în care se prezintă echipa noastră?
Să analizăm cu obiectivitate fiecare expresie a închinării, fie că e vorba de teatru, coregrafie, prezentare video, o muzică specială, grafică, aranjarea scenei şi tot ce facem în biserică întrebându-ne dacă am fost eficienţi. Ce trebuia să realizăm? Am reuşit? A fost ceva frumos şi atractiv? L-a reprezentat pe Domnul corect, într-un context al excelării şi îndemânării?
Dă-mi voie să-ţi reamintesc că atunci când încerci să răspunzi
Ce facem *cu îndemânarea şi* exce/area?

la acele întrebări nu trebuie să-ţi compari activitatea cu o lucrare internaţională sau cu a cuiva mult mai înzestrat. Când estimăm succesul sau eficacitatea ar fi bine să folosim următoarea definiţie a excelării: Excelarea înseamnă să dăm ce avem mai bun pentru a reprezenta caracterul şi natura lui Dumnezeu. Există întotdeauna pericolul de a ne analiza şi a ne condamna, ceea ce duce mai degrabă la descurajare.
Nu poţi realiza ce spune Psalmul 33:3 fără să dezvolţi deprinderea de a face o muzică bună. Urechile noastre au fost făcute pentru a aprecia armonia, nu dezacordul. Disonanţa muzicală apare când tonurile sunt în dezacord, când sunt amestecate mai multe sunete discordante. Atunci când se întâmplă aşa ceva ajungem în zona confuziei muzicale, a dezacordului muzical.
Dezacordul implică existenţa unei lupte, a unui conflict nerezolvat în muzica noastră. Efectul asupra ascultătorului nu este doar unul fizic, ci şi unul spiritual.
Ca pastor, am intrat în unele cămine sau am participat la şedinţe de consiliere unde atmosfera era încărcată de conflicte şi certuri nerezolvate. Chiar şi când cearta înceta, pentru că pastorul se afla la uşă, atmosfera rămânea aceeaşi. Acelaşi lucru se întâmplă şi când vrem să ne închinăm într-o atmosferă de conflict muzical. Noi le cerem oamenilor să caute armonia cu Dumnezeu şi cu Trupul lui Cristos, pentru ca sunetul închinării să fie unic şi ea să aibă loc într-un singur spaţiu şi într-un singur gând. Acest lucru este extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, atunci când nivelul

îndemânării muzicale al echipei de închinare creează o atmosferă conflictuală. Nu uita că închinarea este provocată nu doar de ridicarea glasului nostru, ci şi de modul în care se cântă cu instrumentele. Lovirea coardelor este un act de închinare. Prin urmare, chiar dacă

suntem implicaţi într-o activitate tehnică, aceasta produce şi ea o atmosferă de închinare. Călătorind prin diferite ţări am întâlnit biserici care le permit oamenilor să aleagă anumite instrumente la care să cânte, chiar dacă nu mai cântaseră niciodată la ele şi nici nu ştiu să o facă. Aceasta se întâmpla în timpul programului şi al rugăciunii. Rezultatul este evident: dezordine, luptă şi conflict spiritual. Sunt convins că dezordinea muzicală îl întristează pe Duhul Sfânt.

O **sugestie:** Dacă în acest moment nu aveţi muzicieni buni care să poată cânta în armonie, atunci ar fi mult mai bine să aveţi unul sau doi muzicieni sau solişti care au abilitatea de a împlini Psalmul 33:3. O muzică simplă, dar bună e de preferat în locul mai multor muzicieni şi cântăreţi care nu pot cânta în armonie şi unitate.

Nu încerc să fiu prea dur sau să-i descurajez pe cei dornici să se implice în lucrarea de închinare. Trebuie să ţinem sus standardul şi să cerem un nivel de îndemânare care să fie o binecuvântare pentru cei care vin cu noi la închinare în timp ce îi încurajăm pe potenţialii muzicieni să exerseze şi să se pregătească pentru viitor.

1 Cronici 15:22 .Chenania, căpetenia muzicii între Levifi. cârmuia muzica, fiindcă era meşter."

Să-i spunem Chen, liderul închinării (prescurtarea de la Chenania). Chen era conducătorul corului, al echipei de închinare şi coordonatorul serviciilor de închinare de la Templu pentru că era un bun muzician. Chen avea priceperea şi competenţa necesare pentru a conduce sute de alţi muzicieni şi cântăreţi talentaţi.

Există un principiu biblic în Geneza care spune că Dumnezeu a făcut omul şi natura să se înmulţească fiecare după soiul lor,

Ce *facem cu îndemânarea şi excelarea?*

să „crească şi să se înmulţească". Când Noe a umplut corabia cu fiecare soi de animale a făcut-o cu scopul multiplicării, pentru a repopula pământul. Cum se aplică acest lucru echipei de închinare? Nu spun că muzicienii noştri sunt animale. Realitatea este că liderul va reproduce o echipă după felul lui.

Geneza 1:11 „«...pomi roditori care să facă rod după soiul lor şi care să aibă In ei sământa lor pe pământ.» Şi aşa a fost"

Trebuie să observăm că sământa viitorilor pomi este deja în fruct. întorcându-ne la Chen, coordonatorul închinării, vedem că dacă el este un bun muzician, are ungerea Duhului Sfânt, este dedicat şi excelează în slujirea lui, el va reproduce o echipă de închinare cu aceleaşi atribute. Evident că mai sunt şi alte variabile, cum ar fi faptul că Chen trebuie să trăiască o viaţă sfântă şi să slujească în funcţie de chemarea şi înzestrarea pentru care l-a rânduit Dumnezeu. Se mai pune totodată şi problema celor 25 de procente. Găsim această lege în pildele Domnului Isus (Matei 13:1-9). înţelegem astfel faptul că nu toţi vor răspunde la fel la cea mai bună educaţie muzicală şi nu vor creşte nici sub conducerea celui mai bun învăţător.

Am observat că bisericile care au responsabili cu închinarea şi pastori care sunt buni muzicieni par să atragă şi să multiplice muzicieni buni. Bisericile care au predicatori buni par să producă predicatori buni. Bisericile care pun un mare accent pe misiune trimit misionari şi multiplică credincioşi care au o inimă plină de dragoste pentru celelalte naţiuni. Fiecare face rod după soiul lui. întorcându-ne la Chen şi la cor, dacă acest principiu este valabil, înseamnă că trebuie să ne rugăm şi să-l punem responsabil cu închinarea pe „Chen".

Trebuie să evaluăm îndemânarea celor care supraveghează fiecare poziţie cheie şi să ne întrebăm dacă vrem mai mulţi de acelaşi fel.

Dacă faci parte dintr-o comunitate în care sunt puţini muzicieni şi cântăreţi buni, sau poate nu sunt deloc, atunci

trebuie să pui un accent mai mare pe rugăciune, nu doar pentru cei care conduc închinarea, ci şi pentru toată conducerea. Pastorii şi conducerea bisericii trebuie să

recunoască prioritatea dezvoltării unei lucrări de închinare caracterizate de îndemânare şi excelenţă.
Psalmul 33:3 „Cânta/;-/ o *cântare nouă! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre!"*
CAPITOLUL 5

Oferirea unei viziuni

Viziunea nu este doar pentru conducători. Dacă eşti conducător, cred că ai una. Dacă viziunea nu este împărtăşită şi extinsă, la ce foloseşte? Viitorul pe care îl creăm este un rezultat direct al implementării viziunii noastre. Această implementare este un proces şi nu un eveniment. Când viziunea lucrării de închinare pentru o biserică locală sau comunitate este transmisă şi trăită, echipa de închinare este dezvoltată şi echipată în acel proces. împărtăşirea viziunii devine calea ferată pe care va circula trenul echipării. S-au scris multe despre viziune. Sunt disponibile multe cărţi bune care descriu ce este o viziune, cum să fie ea folosită, susţinută, prelucrată, implementată şi aşa mai departe. Vreau să prezint următoarele gânduri despre viziune în contextul folosirii ei ca instrument pentru pregătirea echipei pe care o conduci. Ideea principală este aceasta:
Noi ne pregătim şi instruim **echipa în măsura în care concepem, transmitem şi implementăm o viziune.**
Proverbe 29:18 „Când nu este n/c/o *descoperire dumnezeiască (viziune), poporul este fără frâu."*
60
Pregătirea închinării
Oferirea unei viziuni
61
Probabil că ştii bine acest verset. Artiştii pot fi unii dintre cei mai indisciplinaţi şi instabili oameni cu care să lucrezi dacă nu au niciun obiectiv care să-i pasioneze. în cazul în care au unul, vor munci, vor exersa şi vor jertfi de dragul realizării lui.
în fiecare lucrare de închinare există acest efort continuu de a-l ţine pe oameni dedicaţi. Chiar şi cei puternic înrădăcinaţi în Domnul vor începe să-şi părăsească râvna şi dedicarea iniţială. Putem face câte reguli şi limite vrem, dacă nu sunt ataşaţi de o viziune care să-i înflăcăreze, ne vom trezi pe panta legalismului, încercând să motivăm nişte oameni „fără frâu". A fi „fără frâu" sau „a pieri" se referă la renunţare. Aceste expresii înseamnă literal a o lăsa mai moale, a se relaxa, a desface pumnii şi a elibera ceea ce este ţinut.
Când obiectivul este vag şi viziunea neclară sau când viziunea este nesemnificativă şi nu poate înflăcăra, echipa va ajunge tot mai puţin motivată pentru a se pregăti şi a sluji. Poate că ai văzut pe cineva foarte înzestrat care s-a plictisit şi a fost dezamăgit de direcţia în care mergea sau nu mergea închinarea. Acest lucru nu justifică imaturitatea sau lipsa de dedicare, însă realitatea este că trebuie să avem şi să prezentăm o viziune clară şi captivantă, în timp ce membrii echipei cresc în dedicare şi maturitate.
Subiectiv - modificat sau afectat de perspectivele, experienţa sau contextul personal. Isus a spus răspicat:
Matei 28:18-19 .Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ Ducefi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile..."
Matei 5:14,16 „Voi sunteţi lumina lumii. O *cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.... Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor..."*
învăţăturile şi principiile biblice pentru închinare sunt la fel de clare şi abundente:
Psalmul 149:1 „Lăudaţi pe Domnul! Cântaţi Domnului o *cântare nouă, cântaţi laudele Lui în adunarea credincioşilor Lui!"*
Psalmul 150:6 „Tot ce are suflare, să laude pe Domnull Lăudaţi pe Domnul!"
Evrei 12:28 „...să ne arătăm mulţumitori, şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică..."
Psalmul 30:4 „Cântaţi Domnului, voi cei Iubiţi de El, măriţi prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt!"
Psalmul 96:1, 3 *„...Cântaţi Domnului, toţi locuitorii pământului!... Povestiţi printre neamuri slava Lui. printre toate popoarele minunile Lui!"*
Cuvântul lui Dumnezeu este obiectiv, nu trebuie să ne punem întrebări dacă aceasta este voia lui Dumnezeu pentru noi şi dacă trebuie să o împlinim. Nu trebuie să ne rugăm întrebând dacă „mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia" se referă la

noi, trebuie să punem doar întrebarea când şi unde. Nu avem nevoie de o prorocie sau de arătarea unei fiinţe angelice pentru a „povesti printre neamuri slava Lui", trebuie să întrebăm doar căror naţiuni şi când să o facem.
Versetele de mai sus sunt porunci şi dau instrucţiuni care sunt în mod clar voia lui Dumnezeu şi o învăţătură generală pentru Trupul lui Cristos.
Cu toţii trebuie să fim implicaţi în facerea de ucenici, să fim lumină pentru lume, să cântăm laude în adunare şi să proclamăm slava Sa printre naţiuni. Ce nu spune Biblia este modul în care trebuie să împlinim aceste versete în biserica locală, în oraşul şi în ţara noastră.
Aici intervine oferirea unei viziuni. Trebuie să luăm Cuvântul-logos al lui Dumnezeu referitor la închinare şi evanghelizare şi să definim într-o atmosferă de rugăciune care este viziunea concretă a lui Dumnezeu pentru echipa noastră de închinare. Vrea Dumnezeu să avem un cor? Să avem o trupă de teatru creştină? Cum ar fi să organizăm momente de evanghelizare

sau să înfiinţăm o şcoală de ucenicie pentru închinători? Este voia lui Dumnezeu să ne înregistrăm muzica şi să o difuzăm la radio în toată ţara? Ce spune El în legătură cu producerea unor CD-uri sau a unor DVD-uri? Acestea sunt câteva dintre aspectele subiective ale viziunii pe care trebuie să o definim continuu şi să o comunicăm de dragul echipei şi al bisericii.
Pentru că oamenii creativi nu sunt cei mai rezistenţi la uzură (e cel mai drăguţ mod în care o pot spune), liderul trebuie să fie conştient de nevoia unei viziuni progresive. Să fii întotdeauna cu doi paşi înaintea echipei pentru ca să nu se ajungă la stagnare sau previzibilitate. Aceasta nu înseamnă că trebuie să venim cu idei uimitoare în fiecare zi sau să bălăngănim un morcov înaintea oamenilor pentru a le păstra interesul. Trebuie să-l cerem Domnului o viziune şi o revelaţie proaspătă, după care să planificăm faza următoare a lucrării de închinare. Am auzit un citat care sună cam aşa:
„Dacă eşti cu un pas înaintea oamenilor, eşti un conducător. Dacă eşti cu doi paşi înainte, eşti un pionier. Dacă eşti cu trei paşi înainte, ai ieşit să faci o *plimbare de unul singur."*
Această încercare de a fi întotdeauna cu un pas sau doi înaintea oamenilor este trăită printr-un proces caracterizat de o viaţă de rugăciune şi Cuvânt. Nu este vorba de a avea o întâlnire pentru a descoperi următoarea idee strălucitoare. Dumnezeu va fi credincios în a-Şi duce liderii la păşuni verzi pe care le pregăteşte pentru poporul Său. Nu trebuie să ducem noi această povară, ci trebuie doar să fim receptivi, să trăim o viaţă de ascultare şi să slujim în sfera autorităţii pe care ne-a dat-o Dumnezeu.
O sugestie: Nu încerca să iei viziunea subiectivă a altcuiva şi să o adaptezi doar pentru că ea funcţionează în cazul său. Să nu cazi în capcana încercării de a reproduce ce face biserica cu cel mai mare succes din oraşul tău. Dumnezeu ne va da fiecăruia o fişă a postului specifică atunci când îi căutăm faţa. Când visul Său pentru noi devine viziunea noastră, vei avea şi harul şi râvna de a o împlini.
Viziunea trebuie să treacă dincolo de un concept sau un vis. Mulţi lideri sunt vizionari sau au mari speranţe cu privire la ce s-ar putea întâmpla, însă nu reuşesc niciodată să ajungă să-şi vadă viziunea împlinită.
Viziunea este foarte diferită de vis, prin faptul că viziunea duce la strategie şi la implementarea ei practică pentru a realiza obiectivul propus.
Să spunem că liderul închinării sau pastorul are viziunea de a vedea închinarea trecând dincolo de pereţii bisericii, influenţând întreaga comunitate. Este o viziune biblică şi vrednică, însă nu poate rămâne în faza de vis sau concept Dacă viziunea noastră este să vedem întreaga comunitate influenţată de prezenţa lui Dumnezeu simţită prin închinarea noastră continuă, atunci trebuie să începem să elaborăm o

strategie cu privire la modul în care vom realiza aspectele sau etapele diferite ale viziunii. De exemplu, este bine să ne rugăm: „Doamne umple şcolile publice cu prezenţa Ta şi ridică tineri care să Ţi se închine în comunitatea noastră." Problema este că aceste rugăciuni s-ar putea să rămână fără răspuns dacă nu suntem gata să devenim noi răspunsul la propria rugăciune. Când ne aşezăm şi începem să punem la punct o strategie privitoare la modul în care putem să ne închinăm în şi în jurul internatelor, la modul în care putem instrui tineri care să devină responsabili cu închinarea, la modul în care să dezvoltăm un program de instruire legat de închinarea în şcoli, la modul în care să planificăm concerte şi anumite evenimente care au în centrul lor închinarea, abia atunci începe viziunea să aprindă pasiunea care face loc strategiei. Atunci devine viziunea realitate, Atunci începe viziunea să pregătească şi să maturizeze echipa de închinare.

Viziunea păleşte, aşa că nu te opri din pictatul tabloului

Viziunea nu se propagă pe sine. Doar pentru că ne-am vărsat inimile înaintea echipei de închinare în urmă cu un an, nu

înseamnă că ei vor continua să reţină ce le-am spus. Viziunea trebuie reamintită celor pe care-i conducem, latã una dintre definiţiile viziunii pe care o îndrăgesc:

„Viziunea este un portret clar şi convingător al unui viitor de dorit." - George Bârna

Trebuie să continuăm să zugrăvim imaginea până când ea va curge din inimile membrilor echipei. Sunt câteva companii renumite care îşi repetă viziunea şi valorile împreună cu liderii la fiecare 21 de zile. Dacă ne întrebăm echipa care este viziunea bisericii noastre în ceea ce priveşte închinarea pentru următorii cinci ani, ar putea ei să răspundă repede şi clar? Dacă nu, atunci înseamnă că nu zugrăvim tot timpul tabloul. Dacă în acest moment stai pe gânduri sau spui: „Am crezut că noi doar intonăm cântece duminica", atunci am dat de necaz. Sper să ai viziunea ca închinarea voastră să acopere întreg oraşul, să ridicaţi închinători şi compozitori care să influenţeze naţiunea voastră, să vezi închinarea cuprinzând oraşul tău şi să te îndrepţi mereu spre noi domenii în care să excelezi şi să primeşti ungere spirituală. Lucrurile specifice legate de modul în care îţi realizezi viziunea şi cum arată ea vor constitui călătoria ta. Viitorul închinării voastre este tabloul tău, aşa că ţine pensula în mână. La un moment dat, oamenii îl vor înţelege. Viziunea va fi captată, aşa că şi alţii vor începe să vorbească şi să se roage în limba ta. Vor începe şi alţii să picteze tabloul planului lui Dumnezeu, moment în care va avea loc sinergia.

Wfc

1 Corinteni 13:9 ..Căci cunoaştem în parte, şi prorocim în

arte..." -: . ■ .■.■.'•'•■■ '"■■["■:■ *l®:f••■■-•.: ■■■■:;:{: v:;:%;:>?

Acest verset spune multe despre slujire. Noi nu umblăm niciodată în revelaţia deplină a ceea ce are pregătit Dumnezeu

pentru următorul moment al vieţii noastre, cu atât mai puţin nu avem imaginea completă a ceea ce ne-a chemat El să facem. Dacă am putea vedea totul şi dacă am putea prezice totul, ori am ajunge aroganţi, ori am abandona lucrarea de frică. Gândeşte-te la călătoria lui Iosua:

Iosua 1:3-5 „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. Ţinutul vostru se va întinde de la pustie şi Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată ţara Hetiţilor, şi până la marea cea mare, spre apusul soarelui, Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine. cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi."

Ce promisiune uimitoare legată de o viziune grandioasă! Iosua a mers mai departe, peţrecându-şi restul vieţii urmărind această viziune împlinindu-se. Sunt sigur că au fost zile de euforie şi încântare, însă şi zile de descurajare, chiar până acolo că îi venea gândul că nu va realiza viziunea şi va muri în timpul procesului.

Dumnezeu este generos cu viziunile progresive! Nu este voia Lui să rămânem într-o loc plictisitor şi previzibil.

El nu te-a chemat pe tine şi biserica ta într-un mic pustiu cu har suficient doar pentru a supravieţui. Să ne uităm la trei evenimente din viaţa lui Iosua care au adus o viziune proaspătă şi care l-au ajutat să-şi îndeplinească destinul.

1. Viziunea progresivă cere acel curaj care vine din Cuvântul lui Dumnezeu.

Iosua 1:6-8 „întăreşte-te şi îmbărbâtează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da. întăreşte-te numai, şi îmbărbătează-te, lucrând cu credincioşie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul Meu Moise: nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face. Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de

gura ta; *cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot* ce este *scris în ea; căci atunci vei izbândi fn toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune."*

Iosua era într-o călătorie spre moştenirea sa, ca şi noi. Există un domeniu concret şi unul spiritual, precum şi un grup de oameni care vor fi afectaţi de credinţa şi ascultarea ta.

E nevoie de curaj pentru a ieşi din locul previzibilului, al confortabilului, al siguranţei, pentru a intra în moştenirea necunoscută a Ţării Promise.

Acest curaj nu vine din cărţi şi seminarii. El vine doar din citirea şi analizarea Cuvântului lui Dumnezeu şi din dezvoltarea unui vocabular inspirat din el. Pastorii responsabili cu închinarea şi conducătorii de echipe trebuie să fie bărbaţi şi femei ai Cuvântului. Credinţa vine prin auzirea şi înţelegerea a ceea ce îţi spune Dumnezeu pentru momentul şi situaţia în care te afli. Glasul Său este auzit şi perceput printr-o acceptare zilnică a ceea ce ţi-a spus deja în Biblie. Ştiu că sunt lucruri simple, însă sunt uimit văzând câte lucrări de închinare au un regim de înfometare când vine vorba de Cuvânt. Curajul de a merge în direcţia destinului nostru este un rezultat direct al Cuvântului lui Dumnezeu ieşit din gura noastră! înainte ca Iosua să se fi încins cu o sabie adevărată sau să se fi purtat vreo bătălie adevărată, înainte ca trupele să mărşăluiască în jurul Ierihonului sau înainte să fie ridicată prima trompetă, a fost aşezată o temelie a Cuvântului în Iosua.

2. Consacrarea cerută

***Iosua** 3:5 „Iosua a zis poporului: «Sfinţi-vă, câci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.»'*

Noi căutăm „lucruri uimitoare" şi sperăm ca ele să se întâmple mâine. înainte să vadă împlinirea viziunii, Dumnezeu i-a cerut anumite lucruri lui Iosua. Consacrarea este un cuvânt pe
care nu-l folosim în fiecare zi. El se referă în mod unic la poporul lui Dumnezeu care este chemat să slujească şi să fie separat de lume. Consacrarea nu este un proces prin care devenim suficient de sfinţi sau de buni pentru a putea fi folosiţi de Domnul, aceasta ca să îndepărtăm din mintea noastră ideile legaliste. Lucrarea desăvârşită de la cruce este cea care ne califică să stăm în prezenţa Domnului şi să ne închinăm Lui. Consacrarea este procesul prin care punem ceva deoparte pentru scopurile sfinte ale lui Dumnezeu, Iosua învăţa poporul să treacă prin procesul descris de Moise în Exod 19:10-15. Sfinţirea implica spălarea hainelor ca o pregătire pentru revelarea slavei lui Dumnezeu.

Viziunea împlinită de mâine este un rezultat direct a ceea ce am pus deoparte pentru slava lui Dumnezeu astăzi.

Două lucruri pe care trebuie să le punem deoparte pentru Domnul sunt timpul şi resursele noastre, presupunând că deja l-am dat devotamentul nostru. A ne sfinţi timpul înseamnă pur şi simplu că îl protejăm de tot ceea ar vrea să ni-l consume şi că luăm decizia că el îi aparţine lui Dumnezeu pentru împlinirea viziunii.

Care sunt acele domenii ale viziunii tale care îţi cer timpul şi banii sfinţiţi? Dacă vrei să vezi lucruri uimitoare în viitor, trebuie să sfinţeşti acum acele lucruri de care va fi

nevoie, lată o aplicaţie practică a acestui lucru:
Este o parte a viziunii tale compunerea unor cântece noi pentru închinare? Atunci eu aş sfinţi cel puţin treizeci de minute sau o oră pe zi cu scopul de a compune. Este o parte a viziunii tale scrierea unor cărţi? Atunci eu aş sfinţi computerul meu şi cel puţin treizeci de minute pe zi pentru a începe să scriu. Este viziunea ta să fii îndrumat şi influenţat de biserici care pun accent pe închinare şi care au avut un impact mondial? Eu aş sfinţi suficient timp şi destui bani ca să merg la conferinţele lor şi

să primesc din ce au de oferit. Este viziunea ta să formezi o echipă de închinare suficient de bună din punct de vedere muzical şi cu ungerea necesară pentru a fi o mare binecuvântare nu doar pentru biserica locală, ci şi pentru alte biserici şi conferinţe? Ştii deja răspunsul. Eu aş pune deoparte cel puţin o seară pe săptămână pentru rugăciune şi repetiţii. Este viziunea ta să fii prietenul lui Dumnezeu şi să fii considerat unul care trăieşte în prezenţa Sa? Atunci eu mi-aş sfinţi viaţa!

3. Ascultarea aduce victorie şi o viziune extinsă

Sunt sigur că Iosua a avut momente în care a pus la îndoială chemarea lui Dumnezeu atunci când a stat în spatele zidurilor Ierihonului. Moştenirea viitoare şi împlinirea viziunii vieţii sale atârna de această primă bătălie. Dacă câştigau, intrau în Ţara Promisă, dacă pierdeau, trebuia să se întoarcă înapoi în pustiu. Ştim că victoria era un lucru cert în planul lui Dumnezeu şi putem citi în Biblie cum s-au terminat lucrurile, însă Iosua bâjbâia, aşa cum faci şi tu astăzi. Iată porunca Domnului:
Iosua 6:2-5 „Domnul i-ct zis lui Iosua: «Iată, dau în mâinile tale Ierihonul şi pe împăratul lui, pe vitejii lui ostaşi. înconjuraţi cetatea, voi toţi bărbaţii de război, dând ocol cetăţii o dată. Aşa să faci şase zile. Şapte preoţi să poarte înaintea chivotului şapte trâmbiţe de corn de berbec; în ziua a şaptea, să înconjuraţi cetatea de şapte ori, şi preoţii să sune din trâmbiţe. Când vor suna lung din cornul de berbec, şi când veţi auzi sunetul trâmbiţei, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci zidul cetăţii se va prăbuşi, şi poporul să se suie, fiecare drept înainte.»"
Există câteva principii care pot fi extrase din închinarea care a prilejuit victoria. Chivotul Legământului (prezenta) trebuia să fie purtat în frunte, preotul trebuia să-şi asume responsabilitatea, să cânte la instrumente, iar apoi să scoată un strigăt de biruinţă. Toate acestea se regăsesc în războiul spiritual, însă cheia victoriei lor a fost ascultarea, Ascultarea înseamnă să faci ce a spus Dumnezeu când a spus să o faci. Dacă înţelegem şi trăim

acest adevăr, ne vom bucura de victorie şi vom primi o viziune şi mai mare.
Din clipa în care Ierihonul a rămas în urmă, au putut înainta prin credinţă pentru a pune mâna pe întreaga ţară. Capitolele următoare ale cărţii lui Iosua descriu victoriile şi împărţirea moştenirii tuturor seminţiilor. în acea zi, viziunea lor s-a lărgit, iar perspectiva asupra a ceea ce Dumnezeu avea să facă era nelimitată. Nu uita, echipa noastră nu-L va asculta pe Domnul şi nu va asculta de principiile şi cerinţele noastre doar pentru că există.

Cheia ajutării oamenilor să umble în ascultare este transmiterea unei viziuni în expansiune, care îi va determina să alerge pentru obţinerea premiului.
Ascultarea fără pasiune face loc legalismului.

Când viziunea păleşte, conceptul umblării în ascultare devine o povară, o listă cu da-uri şi nu-uri, o datorie ce trebuie îndeplinită.
„Daco *vrei să schimbi ascultarea unor oameni trebuie să le schimbi mai întâi imaginapa." - Paul Ricouer*
în măsura în care ne vom ridica ochii spre imaginea de ansamblu, vom fi umpluţi de energia necesară pentru a înainta şi a pune mâna pe moştenire. Viziunea trebuie investită mereu în echipa noastră de închinare, altfel va obosi, se va descuraja şi va renunţa. Nu uita că instruirea continuă a echipei trebuie să includă şi o doză săptămânală de viziunel

Sinceritate şi confruntare

Nu ar fi minunat dacă am putea intra direct din cămăruţa noastră de rugăciune în lucrarea publică, fără să ne confruntăm cu problemele personale, fără a fi nevoiţi să abordăm problemele şi atitudinile personale înainte de a sluji? însă chiar abordarea diferitelor chestiuni şi probleme este o slujire în sine. îndepărtarea piedicilor este o parte vitală a unei călătorii reuşite, iar acea călătorie nu are loc fără sinceritate şi confruntare. Dă-mi voie să te confrunt cu privire la nivelul de confruntare al lucrării tale şi fii sincer cu privire la sinceritatea ta. Există trei domenii generale ale sincerităţii pe care trebuie să le evaluăm continuu.

Primul: Sunt eu sincer şi transparent cu Domnul? Am pus eu toate ambiţiile şi temerile mele pe masă? Ne putem ruga cu sinceritate ca şi David?

Psalmul 139:23-24 „Cercetează-mă, Dumnezeule, şl cunoaşte-mi inima! hcearcă-mâ, şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veşniciei!"

Al doilea: Sunt eu sincer cu mine însumi cu privire la lucrurile care împiedică progresul echipei? Am evaluat corect unde ne

aflăm şi am îndepărtat orice formă de negare în acest proces? Nimeni nu-şi doreşte să aibă ca lider un struţ.

Al treilea: Sunt eu sincer cu membrii echipei mele, în aşa fel încât să putem merge înainte chiar şi atunci când pe cale apar confruntări dureroase? Iată un scenariu - ipotetic, bineînţeles.

Samantha este una dintre vocile principale ale echipei de închinare. îi place să cânte, iar rudele ei se asigură că microfonul funcţionează bine. Ea a fost una dintre primele persoane venite din fundalul echipei care a ajuns în faţă, de aceea crede că vechimea îi conferă dreptul de a-şi face bine auzite părerile, deşi ele sunt uneori expresia unei atitudini prea puţin primitoare faţă de noii membri ai echipei. Sunt însă câteva probleme serioase cu Samantha: (a) Nu are o voce foarte bună, însă cântă tare, iar când face armonie, doar vocea ei se aude. Tonalitatea vocii îi acoperă pe toţi ceilalţi solişti, iar notele înalte sunt întotdeauna cam piţigăiate, (b) Are o atitudine de superioritate care transmite foarte clar mesajul că ea a ajutat la formarea echipei încă de la început, şi dacă ea nu ar fi fost, probabil că nici ceilalţi nu ar fi cântat în acea echipă.

Cineva **s-ar** putea să zâmbească pentru că are o Samantha în echipă. Ca lider ai doar două opţiuni: (a) Să te mulţumeşti cu situaţia actuală pentru că ştii că o confruntare ar fi mult prea grea. Costul acestei decizii este dispariţia constantă a unor cântăreţi buni care au inimi smerite şi care nu mai pot suporta o astfel de atitudine, (b) Du-te la ea şi spune-i adevărul în dragoste. Aceasta ar putea însemna să o îndepărtezi din poziţia pe care o are sau să-i dai ocazia de a cânta mai încet.

Motivul pentru care am parcurs acest scenariu lung este:

Aici se decide viaţa sau moartea celor mai multe echipe: Sunt prea fricoase să facă schimbările necesare pentru că acestea implică o confruntare dureroasă.

Dă-mi voie să te încurajez să creşti în acest domeniu şi să nu aştepţi până problema se lăţeşte sau se învecheşte, astfel încât să fie nevoie de o mare operaţie spirituală pentru a o rezolva.

Cineva mi-a spus cândva: „Goliat trebuie să fi fost uşor de învins când avea trei ani."

Iată o sugestie din Cuvânt:

Efeseni 4:15

...credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem in toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul. Cristos."

Este bine să fii sincer, însă nu este întotdeauna e bine să fii „brutal de sincer". Sentimentele pe care le avem faţă de persoana pe care o mustram vor determina rezultatul acelei confruntări. O idee bună este să petreci timp în rugăciune pentru

persoana sau grupul pe care îl vei confrunta. Ştiu că pot primi orice din partea cuiva care mă iubeşte cu adevărat dacă sunt convins de dragostea lui şi dacă sunt sigur că îmi doreşte tot ce e mai bun.
Eşecul sau reuşita unei confruntări sincere are de-a face mai mult cu maturitatea liderului decât cu imaturitatea celui disciplinat.
O altă sugestie: Un înţelept mi-a spus cândva: „Poţi să le spui aproape orice oamenilor, dacă ai un zâmbet pe faţă." Este o afirmaţie interesantă care conţine multă înţelepciune. Când confruntarea tensionează situaţia sou scoate în evidenţă nevoia unor schimbări în ceea ce-i priveşte pe membrii echipei, începe întotdeauna amintindu-le cine sunt în Cristos şi zâmbeşte când începi să discuţi problemele.

Pi

Un regret pe care l-am avut mulţi ani în lucrarea mea a fost sentimentul că am fost frustrat de lipsa unor lideri şi mentori mari care să mă ajute în primii ani de slujire. Domnul m-a mustrat într-o zi pe când mă plângeam de lipsa de pregătire pentru ceea ce doream să realizez. El mi-a adus aminte de instruirea pe care o primise losif în închisoare înainte de a deveni răscumpărătorul

naţiunii sale. El mi-a mai adus aminte de cei mai valoroşi ani de instruire de care a avut parte împăratul David în pustie, pe când fugea de Saul. Este adevărat câ exista un drum al dezvoltării pe care ne va duce Dumnezeu pe fiecare dintre noi pentru a produce caracterul Său în inimile noastre. Consideră-I seminarul privat în care eşti instruit de Duhul Sfânt sau UPT (Universitatea Pustiei şi a Temniţei). Nu există ani irosiţi sau experienţe rele pe care Dumnezeu să nu le pocită folosi pentru realizarea scopurilor Sale, atât timp cât căutăm cu adevărat să împlinim în vieţile noastre chemarea Lui.
în această fază din viaţa şi slujirea mea, Dumnezeu îmi arată valoarea îndrumării viitoarei generaţii de conducători ai închinării şi a oferirii unui cadru în care oamenii să crească. Acest mediu poate include abilitatea de a vorbi cu sinceritate în cadrul unei relaţii şi de a confrunta repede problemele.
1 Corinteni 4:14-16 *„Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac şine; ci ca* să *vă sfătuiesc ca pe nişte copii preaiubiţi ai nei. Căci chiar dacă aţi avea zece mii de învăţători în Cristos, totuşi n-aveţi mai mulţi părinţi; pentru că eu v-am născut în Zrlstos Isus, prin Evanghelie. De aceea, vă rog să călcaţi pe iele mele."*
Părinţii avertizează, ei nu fac de ruşine
Parte integranta a îndrumării echipei noastre de închinare este şi nevoia de a-i avertiza cu privire la orice lucru rău pe care îl fac, Dacă observăm că viaţa cuiva a ieşit din standardele Scripturii, trebuie să confruntăm acea persoană, cu scopul de a o feri de un dezastru viitor.
Exemplu: Câţiva dintre coordonatorii închinării şi dintre muzicieni primeau invitaţii ca să slujească în alte biserici, la conferinţe şi la evenimente speciale. Era un lucru încântător şi făcea parte din viziunea bisericii noastre în ceea ce priveşte lucrarea de închinare. La fiecare sfârşit de săptămână era o echipa care mergea într-un alt oraş pentru a sluji într-o alta

biserica. Pe masură ce acest lucru lua amploare, am început să observ că se întâmpla ceva în vieţile liderilor care mergeau să slujească în alte biserici. Ei au început să evalueze succesul sau valoarea unei lucrări în funcţie de compensaţia financiară. Nu a fost nevoie de mult timp ca să înţeleg că îi aşteptau necazuri. Am stat de vorbă cu liderii echipelor de slujire şi i-am avertizat cu privire la finalul drumului. Nu era o mustrare, nu încercam să-i fac de ruşine, era doar o avertizare, între acestea fiind o mare diferenţă când e vorba de rezultate. Când folosim ruşinea pentru a corecta sau îndrepta oamenii, vom constata că aceasta produce, de fapt, o roadă nepotrivită. Ruşinea aduce confuzie spirituală şi anihilează dorinţa omului de a

merge mai departe. Motivaţia pe care am avut-o când i-am confruntat în ceea ce priveşte mentalitatea „slujirii pentru bani" era aceea de a-i elibera pentru a se bucura de o lucrare durabilă binecuvântată, care să nu fie legata şi controlata de bani. Când avertizăm, aducem, de fapt, claritate într-un domeniu în care duşmanul doreşte să creeze confuzie şi lipsa unei direcţii.

Există câteva familii care tot timpul se ceartă, încep să strige unul la altul pornind de la lucruri mărunte. Acest mod de viaţă devine atât de obişnuit pentru ei că nici măcar nu mai realizează când cearta lor a depăşit limitele normalului. Alte familii nu discută niciodată despre problemele lor reale. Ele lasă ca tensiunea şi frustrarea neexprimata sa rămână în atmosfera casei până acolo, încât ajung indiferenţi faţă de această problema, care devine ceva normal. Este ca şi cum ai locui într-o zona cu un aer poluat, iar tu nici nu mai observi ca cerul este fumuriu până când nu te muţi într-un loc unde aerul este curat. Am locuit în sudul Californiei şi până când familia mea nu s-a mutat în Oregon, unde făceam multe excursii în munţi, nici n-am ştiut că pe cer sunt atâtea stele. Ce revelaţie! Multe biserici şi lucrări de slujire sunt aşa. Ele trăiesc în tensiuni neexprimate, nimeni nu ia atitudine faţă de problemele reale, dincolo de

suprafaţă există gelozie, mândrie, ambiţii egoiste şi lideri frustraţi care nu ştiu ce să facă în aceste situaţii complicate. Aceasta este o atmosferă extrem de poluată, însă nimeni nu observă că cerul este maroniu sau că stelele nu se văd, pentru că a avut loc o contaminare progresivă şi pentru că n-a fost nimeni care să ia atitudine.

Pentru a dezvolta o atmosferă spirituală sănătoasă şi clară, trebuie să creăm un mediu în care sinceritatea şi confruntarea nu numai că sunt încurajate, dar sunt şi modelate.

Pavel a spus bisericii din Corint: „Vă îndemn să călcaţi pe urmele mele." Conducătorii trebuie să dezvolte această atmosferă fiind mentori pentru cei din echipă în ceea ce priveşte sinceritatea şi confruntarea. Cum arată acest lucru?

Iată un scenariu obişnuit: Coordonatorul închinării le spune tuturor cu o săptămână înainte să se pregătească singuri şi să înveţe cântecele noi pentru repetiţia care va urma. Sunt distribuite partiturile şi CD-ul cu cântecele noi care trebuie învăţate. în seara repetiţiei toţi vin pregătiţi cu excepţia lui Billy Bob, basistul, care se strecoară pe culoar şi îşi pune echipamentul pe scenă la zece minute după ce toţi s-au aşezat la locul lor, şi-au acordat instrumentele şi sunt gata să înceapă repetiţia. Nu încep bine primul cântec că toţi îşi dau seama că Billy Bob nu numai că nu are partitura, dar nici n-a ascultat CD-ul. Restul serii este puţin cam iritant pentru conducătorul echipei, iar repetiţia înaintează lent. Există două modalităţi de a aborda această situaţie, (a) Liderul nu îl confruntă pe Billy Bob pentru că nu doreşte să agite lucrurile. Aceasta face ca liderul să meargă acasă frustrat. Echipa simte tensiunea, însă s-a învăţat să trăiască cu această poluare spirituală a aerului. (b) Liderul se întâlneşte cu Billy după repetiţie sau în ziua următoare pentru a-i împărtăşi preocuparea sa şi pentru a-l confrunta cu lipsa lui de pregătire. După ce sunt prezentate scuzele, liderul îi spune plin de dragoste lui Billy că în cazul în care aşteptările sunt prea mari şi nu are timp să se pregătească,

poate că ar trebui să se gândească să ia o pauză în care să-şi facă ordine în priorităţi.

Când acest scenariu şi altele asemănătoare sunt abordate cu dragoste şi consideraţie, vom vedea cum începe să se dezvolte un mediu sănătos al sincerităţii şi confruntării. Când cei din echipă ştiu că pot fi sinceri şi deschişi cu liderii lor, comunicarea dintre ei este clară, iar lucrarea duşmanului este înfrântă.

O sugestie în ceea ce priveşte confruntarea: în loc să începem o discuţie în care să aducem fapte şi acuzaţii, e mult mai eficient şi dezarmant să punem întrebări simple.

Dacă cineva se simte vizat de o mustrare va deveni defensiv şi nu va accepta adevărul. Dacă vom începe să punem întrebări simple care deschid oamenilor şi le oferă ocazia să împărtăşească starea în care se află, îi vom ajuta să renunţe la atitudinea lor defensivă. Atunci putem pune întrebări care au de a face în mod concret cu situaţia pe care trebuie să o corectăm.

Matei 5:23-24 „Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo iţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-p darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul."

Acest verset ne arată că o relaţie corectă este mai importantă pentru Dumnezeu decât un act public de închinare. De câte ori nu ne-am ridicat în faţa oamenilor ca să îi slujim, iar noi aveam conflicte nerezolvate cu cineva din biserica? Acest lucru ne pune în postura de a aduce jertfe inacceptabile. Dacă vom continua să înaintăm fără să reparăm relaţiile stricate, atunci ne vom trezi fără puterea şl prezenţa Iul Dumnezeu manifestate în timpul închinării noastre. Fac această afirmaţie nu doar pe baza învăţăturii curate a Noului Testament, ci şi pe baza experienţelor mele dureroase când am încercat să conduc oamenii în închinare, ştiind că ceva nu era bine în relaţiile mele.

„Darul" la care se referea Isus erau acele jertfe zilnice ale comunităţii religioase care reprezintă rugăciunea şi închinarea noastră. Isus a spus aceste cuvinte într-o vreme în care poporul considera aducerea de jertfe la Templu cel mai înalt act de închinare cu putinţă. Problema cu multe dintre jertfele lor era că ei continuau să îi asuprească pe cei săraci, să-l blesteme pe aproapele lor. Cu toate acestea, continuau să-şi aducă şi jertfele.

Ce facem dacă cineva din echipa de închinare nu are o relaţie corectă, iar liderul nu este conştient de acea situaţie? Va face acest lucru ca toată echipa să aibă senzaţia că cerul este plumburiu? Nu cred. Dumnezeu e plin de har şi vrea să Se manifeste în mijlocul poporului Său de fiecare dată când ne strângem. L-am văzut pe Dumnezeu lucrând în cadrul unor întâlniri în care coordonatorul închinării trăia într-un un păcat ascuns, iar cei din formaţie nici măcar nu-şi doreau să fie acolo. Cu tocite acestea, Dumnezeu în harul Său S-a întâlnit cu acele inimi flămânde care veniseră să binecuvânteze numele Său. Iată cum văd eu lucrurile. O echipă este fie întărită, fie slăbită de fiecare membru al ei. Acest lucru se aplică în fotbal, baschet, şi în cazul echipelor de închinare. Pot avea în echipă doar un jucător sau doi care sunt „în formă" şi totuşi să câştig meciul, însă dacă eu ca antrenor sunt conştient de problema aceea şi nu fac nimic, atunci pregătesc echipa şi mă pregătesc pe mine pentru o înfrângere viitoare.

Relaţiile durabile şi sănătoase nu se anatemizează de la sine, ele trebuie zidite! Relaţiile sunt inima şi sufletul oricărei lucrări roditoare; în primul rând o relaţie puternică şi crescândă cu Domnul, iar în al doilea rând o relaţie puternică şi crescândă cu ceilalţi din biserică. Nu putem zidi o relaţie puternică fără să ne dezvoltăm abilităţi de comunicare. Dacă te uiţi la căsniciile sănătoase şi plăcute, vei vedea doi oameni care au învăţat să comunice atunci când se află într-un conflict. Pentru ca relaţiile

noastre să crească ele vor fi încercate. Când creştem în abilitatea comunicării cu echipa, vom creşte şi în abilitatea de **a** ne conecta la congregaţia pe care o slujim. Cheia este sinceritatea şi confruntarea, nu uita însă de dragoste.

Secţiunea a doua

Aplicaţii practice

CAPITOLUL 7

Pregătiţi-vă!

In capitolele care urmează doresc să discut aspectele practice ale aplicării principiilor spirituale în timpul repetiţiilor şi întâlnirilor grupelor mici. Cu toate că unele din domeniile pe care le vom discuta pot părea elementare sau chiar redundante, este bine să revizuim toate aceste lucruri de bază şi să ne asigurăm că nu uităm nici unul dintre ingredientele esenţiale pentru reuşita lucrării noastre.

Iacov 1:22-24 „Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ;ultâtori, înşelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva
Cuvântul, şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om care priveşte faţa firească într-o oglindă; şi, după ce s-a privit,
>leacă şi uită îndată cum era."

Adesea am avut capul plin de idei, teologie, concepte şi viziuni, fără a avea niciun plan simplu pentru implementarea acestor cunoştinţe, Iacov spune că dacă nu facem ce am auzit, plecăm de la oglindă şi uităm cum arătam. Să aplicăm principiul închinării. Fără aplicarea simplă şi practică a acestor lucruri plecăm înşelându-ne singuri cu privire la modul în care arată cu adevărat echipa noastră. Modalitatea prin care putem

întrerupe această autoînşelare este, de fapt, destul de simplă. Trebuie făcut ce ştim să facem, Simplu, practic şi uneori redundant, putem găsi o cale pentru a aplica aceste cunoştinţe la situaţia noastră chiar acum. Nu aştepta până vei avea o echipă mai mare, o clădire mai bună sau muzicieni mai buni şi aşa mai departe.

în capitolul al doilea am discutat despre principiile spirituale ale unei trăiri de continuă pregătire în credinţă. Haideţi să discutăm în termeni practici ce înseamnă acest lucru. Lucrarea eficientă este un rezultat direct al pregătirii noastre atente.

„Stai puţin, am crezut că repetiţia în sine este pregătirea. De ce trebuie să pregătesc pregătirea?" După cum se vede în cazul echipelor de închinare, a formaţiilor, a echipelor teatrale şi a altor prezentări audio-vizuale, pregătirea tehnică este un factor important. Dacă nu ne investim timp şi bani în pregătirea tehnică pentru atingerea excelenţei este prea puţin probabil ca rugăciunea şi postul să rezolve aceste probleme. Să nu mă înţelegeţi greşit. Cred că Dumnezeu poate interveni, vindecând chiar şi un sistem de sunet sau unul de lumini, însă nu face o practică obişnuită, săptămânală, din acest gen de minuni. Să facem o scurtă verificare a lucrurilor pe care trebuie să le pregătim pentru a avea repetiţii eficiente.

1. Asigură-te câ toţi oamenii sunt disponibili şi vor fi la repetiţie. Ştiu că pare un lucru evident, însă de câte ori n-ai mers la o repetiţie şi unul sau doi dintre muzicienii cheie lipseau? Nimeni nu ştia unde sunt, iar ei n-au dat niciun telefon. Bineînţeles că încerci să fii eficient, însă fără doi dintre oamenii cheie nu vei realiza mare lucru. Există mai multe modalităţi de a rezolva această problemă simplă: un program pe care îl trimiţi tuturor, o persoană responsabilă care să le dea un telefon tuturor, lideri de echipă pentru fiecare săptămână, trimiterea unui e-mail care
cere un răspuns etc. Oricum, asigură-te că există o modalitate de a face lucrul acesta.

2. Asigură-te că sistemul de sonorizare şi luminile sunt pregătite înainte de venirea echipei. Acest lucru poate implica necesitatea de a face o programare pentru cel de la sunet şi lumini, care să vină cu o jumătate de oră mai repede decât toţi ceilalţi pentru a pregăti toate lucrurile. O verificare a sonorizării înaintea oricărei repetiţii este obligatorie dacă lucrezi cu o formaţie sau cu un grup vocal mai mare. Nu

aştepta până în momentul începerii repetiţiei ca să faci pregătirile tehnice, altfel vei pierde mult timp preţios şi vei produce frustrare.

3. Dă-le muzicienilor câteva minute pentru a se pregăti să cânte. Noi le-am cerut instrumentiştilor noştri să vină la repetiţie după ce era făcută verificarea sonorizării pentru ca să poată începe să-şi aşeze instrumentele şi să le acordeze cu 15-20 de minute înainte de repetiţia efectivă. Nu uita, vorbim despre cele mai practice lucruri legate de închinare care au implicaţii spirituale. Dacă ceilalţi membri ai echipei de laudă sau ai corului au de aşteptat până când bateristul îşi fixează pedala şi îşi reglează tobele aşa cum îi place sau dacă aşteptăm până chitariştii îşi reglează amplificarea şi îşi acordează chitările s-ar putea să pierdem până la 30 de minute înainte de a începe repetiţia efectivă. Acest lucru cauzează frustrare pentru ceilalţi membri ai echipei care sunt gata să se închine şi arată lipsă de respect pentru timpul oamenilor. Noi ne-am făcut programul astfel încât toţi soliştii şi instrumentiştii să ştie că trebuie să fie „gata să se închine" la ora stabilită. Prin urmare, dacă este nevoie de 20 de minute pentru pregătire, atunci ei sunt responsabili pentru toate schimbările necesare, nu ceilalţi. Dacă constaţi că oamenii nu cooperează, atunci trebuie să aplici principiile sincerităţii şi confruntării până vor înţelege toţi.

4. Să ai partiturile pregătite, sau dacă e vorba de o scenetă sau de o prezentare video, să ai un scenariu scris al serii pentru ca fiecare să vadă încotro se îndreaptă grupul. Nu e o idee rea

să ai partituri pe toate stativele şi să le pui în ordinea în care le vei repeta. Bineînţeles că tocite lucrurile sunt supuse schimbării, însă cel puţin vei avea o direcţie pentru acea seară.

5. Stabileşte ora precisă la care se va termina repetiţia. Acest lucru are de a face cu respectul acordat timpului şi dedicării oamenilor. în statul şi în zona în care locuim, toată lumea are un program foarte încărcat şi în cele mai multe familii trebuie să muncească şi soţul şi soţia pentru a avea un venit acceptabil. Unii au serviciu, merg la colegiu şi slujesc în acelaşi timp. Datorită acestor factori, trebuie să avem un timp stabilit pentru începerea şi terminarea repetiţiei, fără a-i ţine pe oameni mai mult decât le-am cerut. Având aceste lucruri în minte, asigură-te că nu încercaţi să învăţaţi sau să repetaţi prea multe într-o singură seară, pentru că nu aveţi cum să faceţi atâtea lucruri în timpul alocat repetiţiei.

Dacă oamenii ştiu că pot avea încredere în tine în ceea ce priveşte timpul investit, vor continua să-l investească!

6. Sa ştii ce vrei să realizezi în timpul repetiţiei şi stabileşte priorităţile, pentru că lucrurile mai puţin importante pot aştepta. Aceasta implică o definire clară a obiectivelor importante ale întâlnirii şi alocarea unui timp suficient pentru ele. De exemplu, într-o seară s-ar putea ca cea mai importantă problemă să fie rezolvarea unor deficienţe de comunicare în cadrul echipei. Mai mulţi membri s-au simţit neglijaţi sau neînţeleşi, prin urmare, echipa are nevoie de „o întâlnire de familie" în care să se lămurească situaţia. Nu aştepta până e vremea să mergeţi acasă, când toţi sunt obosiţi. Poate că ar fi bine să începeţi cu o rugăciune, un cântec de închinare, iar apoi cere-le tuturor să ia loc pentru o scurtă discuţie.

7. Pune toate elementele slujirii la locul lor. Vom discuta în următoarele capitole despre diferite modalităţi în care putem face din repetiţiile noastre atât un timp pentru creştere spirituală, cât şi unul pentru exersare. Pentru a instrui echipa în timpul petrecut împreună, trebuie să facem mai mult decât să repetăm nişte cântece, lată

câteva elemente care pot fi integrate în timpul repetiţiei, câte unul sau două în fiecare seară.

a. O scurtă întâlnire didactică
b. O mărturie
c. O casetă video sau un DVD
d. Un timp de rugăciune
e. Un invitat
f. Prorocii şi vedenii
g. închinare fără instrumente h. Transmiterea viziunii
i. Rememoraţi un moment recent de închinare autentică j. Folosiţi un îndemn al pastorului principal

Pentru a folosi aceste elemente în mod eficient, ele trebuie pregătite dinainte. Este evident că putem avea un mesaj profetic sau ne putem închina spontan, fără o notificare prealabilă. Am constatat că e bine să ai un program al serii, cel puţin unul mental, pentru a şti ce elemente vei integra în acea seară. Din clipa în care întâlnirea s-a urnit, putem fi flexibili şi putem lăsa la o parte DVD-ul sau momentul de învăţătură în cazul în care Duhul Sfânt ne îndrumă într-o altă direcţie. Poate că timpul de rugăciune personală este binevenit, e un moment în care oamenii se întâlnesc cu Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că am planificat degeaba, ci că Dumnezeu a avut alte planuri pentru acea seară.

Dacă vom integra cele şapte elemente ale pregătirii prezentate în acest capitol, vom constata că repetiţiile vor fi mai eficiente şi ziditoare. Intervalul în care facem repetiţie poate deveni o bucurie, ceva ce să aşteptăm cu plăcere.

CAPITOLUL 8

Introducerea cântecelor noi

Oamenii creativi simt întotdeauna nevoia de a crea ceva nou. Ei nu se mulţumesc să stea şi să-şi admire ultimul proiect sau ultima operă până ce vor fi pregătiţi pentru următoarea provocare. Dacă vom înţelege această dinamică, atunci vom putea facilita nevoia de a cuceri noi teritorii prin introducerea constantă a unor materiale noi în repertoriul echipei noastre. Nu facem acest lucru doar pentru a-i linişti pe muzicienii plictisiţi sau pentru a avea nişte cântece noi în fiecare săptămână. Cântarea nouă este, de fapt, un mandat spiritual însoţit de răsplăţi spirituale.

Psalmul 33:3 „Cântafi-I o cântare nouă! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre!"
Psalmul 96:1 „Cântaţi Domnului o cântare nouă! Cântaţi Domnului, toţi locuitorii pământului!"
Psalmul 98:1 .Cântaţi Domnului o cântare nouă, căci B a făcut minuni. Dreapta şi braţul Lui cel Sfânt l-au venit în ajutor."
Psalmul 149:1 „Lăudaţi pe Domnul! Cântaţi Domnului o cântare nouă, cântaţi laudele Lui în adunarea credincioşilor Lui!"

în versetele de mai sus şi în multe altele, cuvântul ebraic pentru „nouă" este chadash. El înseamnă... eşti gata?... NOU! Dar mai înseamnă şi a înnoi sau a reconstrui. Prin urmare, vedem că Biblia ne porunceşte să cântăm cântări noi, care n-au mai fost scrise sau cântate, cât şi să reorchestrăm cântări vechi, să le înnoim. Sunt multe biserici şi lucrări de închinare care se bucură de succes şi care au revigorat acele imnuri pe care le avem de sute de ani.

Matei 13:52 *..Şi El le-a zis: «De aceea, orice cărturar care a învăţat ce trebuie despre împărăţia Cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi şi lucruri vechi.»"*

Psalmul 40:3 „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulţi au văzut lucrul acesta, s-au temut, şi s-au încrezut in Domnul."

Cântarea nouă este „o laudă pentru Dumnezeul nostru". Cuvântul ebraic folosit aici pentru laudă este *tehillah.* Acest cuvânt atrage atenţia asupra unei închinări spontane, asupra unui imn care este nou şi pentru scriitor. îmi place rezultatul, ţie nu? „Mulţi au văzut lucrul acesta", adică vor auzi cântarea nouă, iar rezultatul va fi **reverenţă şi încredere în Dumnezeu, lată un serviciu de închinare grozav!**

Este un adevărat semn de înţelepciune să aduci atât lucruri vechi, cât şi lucruri noi. Generaţia care vine condamnă întotdeauna generaţia care a trecut pentru că nu a îmbrăţişat noile cântece şi noile stiluri. Există un loc şi o ungere pentru cântările noi, dar aceasta nu neagă valoarea, locul şi relevanţa cântecelor mai vechi. îmi place să-mi privesc congregaţia închinându-se duminica dimineaţa. Echipa de închinare prezintă un cântec nou cu un aranjament muzical excelent şi un solo magistral, iar adunarea se bucură de acel moment încercând să înveţe cântecul. Pe măsură ce ne cufundăm în închinare, liderul scoate la iveală un cântec mai vechi, un imn de treizeci de ani, şi e uimitor ce se întâmplă, intensitatea glasurilor e tot mai mare, credincioşii încep să ridice mâinile pretutindeni, iar nivelul închinării pare să crească în timp ce biserica începe să cânte un cântec ca „Ţie mă predau" sau „Pe Tine te înalţ". Prin urmare, când citeşti despre puterea unei cântări noi nu uita de puterea celor vechi.

Putem vedea în Psalmul 40 că există un rezultat spiritual miraculos atunci când cântăm o cântare nouă despre puterea răscumpărătoare a lui Dumnezeu. David repeta povestea mântuirii lui Dumnezeu şi a modului în care a fost scos din groapă şi pus pe o stâncă, asemenea nouă. Următorul verset este un răspuns la harul mântuitor al lui Dumnezeu:

Când prezentăm un cântec nou formaţiei, ar trebui să-l punem în mâinile membrilor ei sau să facem să-l asculte cu cel puţin două săptămâni înainte de repetiţie. Există mai multe modalităţi de a realiza acest lucru. Poţi face un CD cu 10-15 melodii pe care fe gândeşti să le prelucraţi în viitor. Poţi face un CD sau o casetă doar cu 2 sau 3 cântece pentru luna viitoare. în era Internetului pe care o trăim acum, multe biserici pot trimite fişiere MP3, iar oamenii pot primi cântecul prin e-mail ca să-l asculte pe calculator. Este o idee bună să le dai şi partiturile în acelaşi timp, pentru ca cei care cântă la instrumente să poată lucra la interpretare înainte de a veni la repetiţie. Când se împart CD-uri şi partituri, acel coordonator al închinării care răspunde de activitatea din săptămâna următoare va spune echipei ce să pregătească pentru repetiţie.

Aşteptăm ca întreaga formaţie să asculte noua melodie şi să o înveţe pentru a o prelucra imediat. Unii oameni au nevoie de mai multe încurajări pentru a se adapta la acest stil. Când prezinţi cântecul nou la repetiţie, asigură-te că le-ai spus tuturor că există schimbări faţă de versiunea înregistrată sau că o veţi prelucra exact ca în înregistrare.

Dacă înveţi un cântec nou care nu a fost înregistrat încă, asigură-te că tu (conducătorul) îl ştii bine. Fii stăpân pe progresia

melodică, pe pauze, pe structura cântecului şi caută să ai cât de cât idee cu privire la aranjamentele instrumentale şi vocale. Bineînţeles că trebuie să rămâi deschis la sugestii, însă nu lăsa echipa să-ţi simtă slăbiciunea. în cazul în care auzi cântecul pentru prima dată la o repetiţie, e de dorit să-l mai audiaţi cel puţin o dată înainte de a-l prezenta congregaţiei. Există întotdeauna variabile care depind de complexitatea cântecului şi de îndemânarea formaţiei, lată ce va trebui să ţii minte: modul în care oamenii aud şi învaţă un cântec pentru prima dată este cel pe care îl vor urma, aşa că asigură-te că îi înveţi având acest lucru în minte.

Trebuie să găsiţi propriul echilibru în ceea ce priveşte frecvenţa cu care veţi prezenta congregaţiei cântece noi, fără să îi frustraţi pe cei mai puţin muzicali care se străduiesc să

învеţe cântecul nou de luna trecută. O dilemă frecventă este legată de încercarea de a cânta des anumite cântece, astfel încât comunitatea să se poată integra şi să se bucure cântându-le, înainte ca formaţia să se plictisească de ele şi să caute altele noi. Dacă ai experimentat aşa ceva, iată câteva sugestii:

1. Fii în legătură cu pastorul principal şi cu alţi lideri din biserică pentru a afla părerea lor cu privire la modul în care sunt primite cântecele noi şi dacă materialul e prea mult sau insuficient. Ei vor avea o evaluare mai bună a situaţiei decât cei care promovează cântecele noi, deoarece fac parte din comunitatea care se închină Domnului.
2. îndeamnă congregaţia, vorbind despre puterea şi locul scriptural al cântecelor noi. Acesta este un proces de folosire a unor cuvinte de învăţătură şi încurajare care le vor oferi oamenilor o temelie teologică, fără ca să-şi dea neapărat seama de aceasta.

3. încearcă să faci din învăţarea unor cântece noi o experienţă plăcută cu semnificaţie spirituală, folosind un îndemn scurt bazat pe originea şi scopul cântecului înainte de a-l promova. Simţiţi-vă bine şi împărtăşiţi orice experienţe sau revelaţii personale.
4. Dacă ai un timp de slujire înainte sau după serviciul religios, formaţia poate integra cântecele noi în acele momente, iar oamenii le vor auzi înainte de a fi prezentate în biserică, Nu uita că atunci când prezinţi un cântec nou într-o duminică dimineaţa, tu l-ai auzit deja de cel puţin 50 de ori. Ai ascultat CD-ul din nou şi din nou, ai cântat cântecul la instrumentul tău de mai multe ori, l-ai cântat sub duş, în maşină şi la repetiţii! Formaţia l-a repetat de câteva ori în prima săptămână şi l-a revizuit în a doua săptămână. Acum îl cânţi înaintea congregaţiei şi în subconştientul tău te gândeşti că e un cântec simplu, previzibil, aşa că toţi ar trebui să-l prindă imediat, nu-i aşa? Ar face-o dacă l-ar fi auzit şi ei de vreo 50 de ori. Iată câteva idei care cred că sunt utile:

1. Foloseşte un minut pentru a vorbi comunităţii despre valoarea teologică a cântecului. Care este mesajul pe care Dumnezeu doreşte să-l transmită prin acel cântec? Am spus să foloseşti un minut, nu să ţii o predică.

2. Nu începe cântecul cu toată formaţia. Este prea multă informaţie de primit când încerci să prinzi linia melodica şi cuvintele. începe cu un instrument şi interpretează cu vocea cântecul. Dacă pianul sau chitara acustică este instrumentul principal, foloseşte doar acel instrument.

3. începe cu refrenul sau, dacă este un cântec de tip A-B, începe cu „cârligul". Cântă partea principală a cântecului cel puţin de două, iar apoi întreabă-i dacă l-au prins. Nu e

nevoie să fie un grup restrâns de oameni pentru a face acest lucru, se poate şi dacă în sală sunt câteva sute sau mii de oameni.

4. Dacă este un cântec vioi, e bine să-l învăţaţi mai lent înainte de a-l cânta în ritmul său. Cântaţi din nou cu un instrument şi folosind un ritm mai lent, lăsaţi comunitatea să prindă melodia şi curgerea versurilor.

5. Odată ce au învăţat cântecul puteţi să folosiţi toate instrumentele şi să cântaţi tot cântecul. Simplul fapt că ţi-ai făcut timp să treci cu ei prin acest proces (care ia doar două minute în plus) le dă oamenilor posibilitatea de a învăţa mai uşor noul cântec şi de a-l asimila mai repede.

6. La finalul cântecului, întoarceţi-vâ la secţiunea principală, acompaniaţi doar de un instrument sau doar vocal. Dacă este un cântec vioi, îl puteţi repeta mai lent. Acest lucru îl consolidează în inimile şi în minţile oamenilor, aşa că îl vor cânta în drum spre casă.

7. Un ultim gând. După ce veţi fi cântat noul cântec la mai multe servicii de închinare, întrebaţi-i pe oamenii de încredere (inclusiv pastorul) dacă cred că acel cântec a captat biserica. Am încercat mai multe cântece care pe CD sunau uimitor, însă nu funcţionau în comunitate. Alte cântece care par să aibă acelaşi conţinut, aceeaşi melodie şi substanţă teologică se vor lansa pur şi simplu şi vor avea o viaţă lungă în repertoriul bisericii. Acestea sunt taine subiective pe care n-ar trebui să ne străduim prea mult să le înţelegem, însă trebuie să acordăm atenţie realităţii.

Renunţare: Ştiu că am vorbit de mai multe ori despre nevoia de a îndemna, explica sau oferi o bază biblică pentru cântecele pe care le învăţăm. Vreau să spun clar că responsabilii cu închinarea sunt înzestraţi, unşi şi chemaţi să facă doar acest lucru,

să conducă închinarea!
Introducerea cântecelor noi
95
îndemnurile şi mărturiile lungi vor fragmenta de obicei curgerea închinării.
Nu e nimic rău în a asculta Cuvântul prezentat în 20-30 de minute, acesta este motivul pentru care predică pastorul. Noi obişnuim să avem un îndemn pregătit pentru fiecare set de cântări. Aceasta înseamnă că cel care conduce închinarea la acea întâlnire se va ruga şi va pregăti un îndemn biblic pentru zidirea congregaţiei. Nu facem acest lucru pentru a controla ce vrea Dumnezeu să facă sau pentru a-L îngrădi pe Duhul Sfânt. Noi îi cerem mereu Domnului să preia conducerea şi să umple casa cu Slava Sa. îndemnul este un gând scurt (de 1-2 minute) sau un verset care inspiră oamenii sau susţine cântecul pe care conducătorul închinării crede că îl va folosi Dumnezeu ca şi „cheie" pentru acea zi.
Dacă învăţăm un cântec nou, de obicei îndemnul este legat de acesta. Nu uita că aceste cuvinte „scurte şi uimitoare" sunt instrumente foarte eficiente dacă nu se abuzează de ele.
Cine să o facă? Unde le găseşti? Este aceasta responsabilitatea exclusivă a conducătorului? Acestea sunt toate întrebări subiective pentru că nu există niciun capitol sau verset care să ne spună cum şi unde să găsim cântece noi. Iată câteva opinii: Pastorul sau cel responsabil cu închinarea este cel care se ocupă de ce anume este învăţat şi prezentat comunităţii. Totuşi el sau ea nu trebuie să fie singura persoană care descoperă sau decide care vor fi aceste cântece. Este evident că acesta este un domeniu care pocite ridica multe întrebări legate de control, prin urmare, sunt lucruri pe care le vei rezolva în biserica locală. Noi obişnuim să le permitem diferiţilor lideri să găsească şi să prezinte cântece noi, însă şi alţi membri ai echipei pot veni cu idei şi CD-uri pe care să le ascultăm.
96
Pregătirea închinării
Nu toţi au acelaşi gust muzical, iar ceea ce noi credem că este cel mai mare artist sau cel mai bun CD lansat de la împăratul David încoace s-ar putea să-i adoarmă pe alţii.
Avem nevoie de diversitatea care vine din faptul că şi alţii pot alege acele cântece de închinare care îi inspiră. Pentru a ţine lucrurile în echilibru, asigură-te că biserica ta are o identitate şi că există o continuitate în închinarea voastră. Să nu te trezeşti cu o echipă de închinare schizofrenică axată pe R & B într-o săptămână, country în cealaltă, apoi recurgând la puţină închinare tehno şi care încheie luna folosind o orchestră clasică cu 30 de instrumente cu coarde. Domnul ne va călăuzi pe toţi spre o sănătate care ne va caracteriza, fără a fi previzibili şi fără a trăi în rutină.
Apocalipsa 21:5 „Cel ce şedea pe scaunul de domnie a : «Iată. Eu fac toate lucrurile noi.» Şi a adăugat: «Scrie, iindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut şi adevărate.»"
CAPITOLUL 9
Integrarea unui element de slujire
Să ne întoarcem la repetiţii sau la întâlnirea închinătorilor pentru echiparea lor (o descriere mai lungă, dar exactă). După mai mulţi ani în care am condus repetiţiile unei formaţii, repetiţii de cor, de teatru şi alte reprezentări multimedia, am ajuns la concluzia că cele mai multe din aceste experienţe nu erau prea plăcute şi au produs de obicei un anumit nivel de frustrare, epuizare şi manifestări fireşti. Nu vreau să vă deprim şi nu încerc să mă confesez, dar aceasta a fost realitatea până când am început să abordez repetiţiile cu o altă mentalitate.
Am schimbat prioritatea repetiţiilor din a face ceva pentru a-l sluji Domnului şi a ne sluji unii altora.
Am schimbat „seara de repetiţie" într-un „grup de închinare", adică un grup de slujire prin închinare. Formatul era simplu: veneam să ne întâlnim cu Dumnezeu, ne rugam unii pentru alţii, ne îndemnam, aduceam mărturii şi aveam uneori şi un moment de învăţătură. Pe deasupra, aveam şi mâncare la finalul întâlnirii. De la acele zile în care ne întâlneam cu 20-30 de instrumentişti şi vocalişti la mine acasă, am depăşit modelul unui „grup mic"; totuşi păstrăm şi acum acele elemente de slujire care aduc
98
Pregătirea închinării

puterea lui Dumnezeu în cadrul întâlnirii noastre. Nu sugerez să schimbaţi serile de repetiţie sau să creaţi o structură diferită a lucrării de închinare. Ceea ce sugerez este să vă strângeţi şi să puneţi următoarea întrebare: Ne folosim noi timpul pentru a-l sluji lui Dumnezeu şi a ne sluji unii altora?

Când spun „element de slujire" vreau să spun că orice repetiţie sau pregătire este în sine o slujire. A mixa sunetul şi a face curat în toalete este tot slujire. Folosesc acest termen pentru a identifica aspectele diferite ale slujirii echipei de închinare şi Domnului pe care le putem integra în timpul repetiţiei, lată câteva sugestii biblice eficiente:

1. Un scurt cuvânt de învăţătură din partea liderului sau a unui membru al echipei (de vreo 7-10 minute) care să aibă de-a face cu subiecte relevante care se aplică slujirii. Cuvântul ne spune clar:

Romani 10:17 *„Astfel, credinţa vine în urma auzirii: iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos."*

Există o credinţă care vine doar prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la situaţia noastră. Echipele de închinare trebuie să audă o învăţătură specifică chemării lor pe lângă cea pe care o primesc prin participarea regulată la programele bisericii. „Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui", iar fără **a** fi plăcuţi lui Dumnezeu vom experimenta frustrare şi epuizare prin munca noastră. Am descoperit că o soluţie la această problemă este să menţinem acel moment de învăţătură destul de scurt (7-10 minute), iar apoi să continuăm învăţătura cu o scurtă discuţie. Aceasta va duce la o atmosferă productivă, dătătoare de viaţă, în care oamenii ştiu că îşi pot împărtăşi liber gândurile şi pot pune întrebări.

2. O mărturie sau două din partea membrilor echipei. Este important să ştim ce face Dumnezeu în viaţa fiecăruia şi să putem celebra credincioşia Lui împreună. Ca închinători, trebuie să învăţăm să-L lăudăm pe Domnul cu vocea şi în afara

contextului unui cântec. Pentru a realiza acest lucru este bine să nu transformăm aceste mărturii într-o rutină săptămânală sau să le lăsăm să se transforme în plângeri sau predici. După cum poţi vedea, cheia este o îndrumare continuă oferită de o conducere matură.

3. O casetă video sau un DVD de la o attă biserică sau o altă lucrare care fac deja ce încercaţi voi să faceţi. Acest lucru poate motiva, iar o imagine valorează exact cât spune. Oamenii se descurajează şi devin apatici când le păleşte viziunea. Un mod în care putem aprinde focul viziunii este acela de a urmări ce face Dumnezeu în cazul altor lucrări de închinare din lume. Există un belşug de resurse şi nu trebuie decât să ne facem timp să le găsim. Cum am supravieţuit în lucrare fără Internet? Cheia folosirii acestui instrument este vizionarea materialului în prealabil şi selectarea porţiunii pe care vrei să o prezinţi şi a motivului. De exemplu, dacă încerci să-i înveţi pe colegi cum să fie sensibili la prezenţa Duhului Sfânt şi să cânte mai dinamic le poţi prezenta un segment de 5 minute dintr-un DVD în care se prezintă o altă echipă care face exact acel lucru.

4. Un timp de rugăciune pentru membrii echipei care au anumite nevoi personale. Nimic nu leagă mai tare o echipă şi nu produce un spirit de unitate ca rugăciunile făcute unii pentru alţii.

5. Un invitat de la o altă biserică sau o altă lucrare, care poate vorbi 10-15 minute, aducând o perspectivă proaspătă şi imparţială asupra închinării. Nu e un lucru pe care să-l faci foarte des, însă e ceva eficient. Poate câ aveţi un invitat la biserică sau la o conferinţă care stă mai multe zile în zonă. Poate că există în apropiere un pastor responsabil cu închinarea sau un compozitor inspirat care poate veni la repetiţia voastră ca să vorbească echipei, lată o sugestie: Nu îţi fie frică să chemi pe cineva să vorbească 15 minute dacă e în apropiere. Dacă au o inimă de slujitor şi înţeleg de ce i-ai invitat, atunci s-ar putea să fie disponibili şi de acord să vină.

6. Prorocii şi vedenii. în funcţie de pneumatologia bisericii tale (poziţia doctrinară şi practica

în ce priveşte darurile Duhului Sfânt), s-ar putea să ai în echipă oameni care primesc revelaţii directe de la Domnul. Acestea sunt momente puternice în care Dumnezeu vorbeşte direct echipei şi stabileşte direcţia prin darurile Duhului Sfânt. Aceste momente apar aproape întotdeauna în timpul clipelor de rugăciune şi închinare spontană. Slujba noastră ca lideri este să fim sensibili la lucrarea Duhului Sfânt şi să facem ca întâlnirea să dea posibilitatea oamenilor care simt libertatea să-şi deschidă inimile şi să comunice.

7. închinare fără instrumente sau microfoane. Există un proces subconştient în minţile muzicienilor care îi face să cânte la instrumentele lor în timpul celor 2 ore de închinare fără să se închine cu adevărat. Se declanşează ceva în noi când ne punem jos chitările, când ne ridicăm de la tobe, când plecăm din spatele microfoanelor, când părăsim masa de sunet şi ne ridicăm inimile şi vocile înaintea Domnului. Acest moment scoate la iveală atitudinea noastră şi ne determină să ne evaluăm sincer nivelul închinării, aducându-ne înapoi în acel loc în care suntem, în primul rând şi mai presus de orice, îndrăgostiţi de Domnul. Un mod eficient de a realiza acest lucru este să i se ceară întregii echipe să se strângă în jurul pianului sau să stea în cerc cu o chitară acustică, iar pentru 5-10 minute să II iubim pe Domnul şi să-L binecuvântăm printr-o închinare simplă, fără amplificare! Este un moment revigorant. Adesea ne ridicăm glasurile în cântare pentru câteva minute înainte de a ieşi în faţa adunării pentru a o conduce în închinare. Se pare că ori de câte ori facem acest lucru primim o putere şi încredere deosebită în Domnul.

8. O reafirmare a viziunii liderului. în capitolul cinci am vorbit despre nevoia de a oferi o viziune. Procesul menţinerii acelei viziuni poate fi realizat prin lucruri mărunte în timpul repetiţiilor. Când pastorul sau cel responsabil cu închinarea aminteşte echipei de „imaginea de ansamblu", acest lucru aduce o

credinţă şi o pasiune proaspătă echipei. Aceste moment pot consta în a pune următoarele întrebări fundamentale şi a răspunde la ele:

- De ce suntem aici?
- Ce ne-a chemat Dumnezeu să realizăm în următoarele şase luni sau în următorii 2 ani?
- Care sunt obiectivele pe termen scurt şi lung care ne stau în faţă?
- Ce îi cerem Tatălui să facă în închinarea din biserica noastră în viitorul apropiat?
- Care este viziunea personală pe care o are fiecare membru al echipei pentru viaţa sa?
- Pot vedea un progres în derularea şi împlinirea viziunii?
- Prin simplul fapt că îţi pui aceste întrebări în inima ta şi încerci să dai un răspuns la ele ar trebui să simţi cum se aprinde viziunea Domnului pentru viaţa şi chemarea ta.

9. Rememoraţi un moment recent de închinare autentică.

Trebuie să ne gândim la acele lucruri care au mers bine, cât şi la cele care au mers prost pentru a face corecturile necesare. Când harul se manifestă în mod excepţional la un serviciu de închinare şi acest lucru îl scoate în evidenţă prin puterea prezenţei Duhului Sânt sau participarea şi pasiunea ating un nivel neobişnuit, trebuie să discutăm despre ce a făcut Domnul. O simplă rememorare a activităţii Duhului Sfânt va produce credinţă şi dorinţă după mai mult, în sânul echipei. Poate că au existat unele elemente cheie în cadrul acelui timp de închinare care trebuie scoase în evidenţă. Acesta poate fi un lucru foarte încurajator pentru cei care au fost folosiţi de Domnul, cât şi învăţătură şi motivare pentru cei care au privit, dar n-au participat la acel fenomen. Dă-mi voie să dau un exemplu real care a avut loc recent: Duminica trecută unul dintre coordonatorii închinării a fost călăuzit de Duhul Sfânt să facă o chemare la mântuire în pauza dintre cântece. A fost un lucru potrivit şi bine făcut. în plus, una dintre femeile din echipa de închinare a avut un cuvânt de încurajare ca suport pentru ceea ce spunea Dumnezeu. Rezultatul îndrăznelii şi ascultării lor a fost

că mai mulţi oameni au ieşit în faţă să se roage şi să-L primească pe Cristos în timpul care mai rămăsese din închinare. Ce rezultat putea fi mai măreţ decât ca în urma unei închinări adevărate oamenii să-şi plece genunchii în faţa domniei lui Cristos?

Nu ştiu cum eşti tu, dar unul dintre momentele mele favorite de închinare e cel în care oamenii vin să-şi mărturisească păcatele şi să experimenteze dragostea şi iertarea lui Dumnezeu! Când discutăm despre aceste momente cu echipa nu încercăm să stabilim un tipar sau o formulă pentru viitor, ci să subliniem puterea

ascultării şi nevoia de a fi sensibili la glasul Duhului Sfânt în timpul întâlnirii.
10. Un îndemn al pastorului principal. Dumnezeu a stabilit şi accentuat realitatea autorităţii spirituale. Când pastorul principal al bisericii locale vine şi aduce un cuvânt de încurajare sau învăţătură echipei, are loc o revărsare imediată de autoritate şi har. în multe biserici pastorul principal nu este implicat direct în lucrarea de închinare şi rareori se întâlneşte cu echipa în afara întâlnirilor în plen ale bisericii. Faptul că pastorul vine şi împărtăşeşte gândurile sale despre închinare cu echipa poate constitui o modalitate deosebită de a păstra legătura cu inima păstorului şi de a arăta echipei că sunt importanţi în ochii conducerii bisericii. Spune-i din timp pastorului câte minute are la dispoziţie. Aici am fosf puţin amuzant, în caz că nu te-ai prins. Există şi alte domenii care pot fi explorate şi utilizate în afara celor pe care le-am discutat. Lasă-L pe Duhul Sfânt să te călăuzească în noi direcţii care transformă repetiţiile voastre în momente de slujire semnificative. Va trebui să faci lucrul acesta intenţionat şi consecvent pentru a dezvolta echipa şi pentru a schimba prejudecăţile cu privire la modul în care trebuie să se deruleze o repetiţie.
Dacă echipa este obişnuită să vină la repetiţie şi să cânte fără a se implica în rugăciune şi închinare, va trece ceva timp până i se vor schimba paradigma şi aşteptările. O atmosferă favorabilă unei lucrări călăuzite de Duhul Sfânt nu este un

accident. Liderii trebuie să caute intenţionat să zidească o casă de închinare.
Foloseşte înţelepciunea: Nu încerca să integrezi prea multe din aceste elemente într-o singură întâlnire, altfel veţi sta acolo până la miezul nopţii şi nu veţi mai ajunge să repetaţi. Un obiectiv realist este integrarea a două sau cel mult trei din aceste elemente într-o seară.
Cel mai important lucru este să fii călăuzit de Duhul Sfânt. Obiectivul vostru principal să fie slujirea Domnului, iar al doilea, slujirea celorlalţi. Când acestea vor deveni priorităţile întâlnirii noastre atunci vom descoperi că harul lui Dumnezeu este peste noi, iar timpul alocat repetiţiilor va fi mai productiv.
CAPITOLUL 10
Modalităţi de îmbunătăţire a formaţiei
Cele mai multe biserici locale au formaţii de închinare constituite din instrumentişti amatori. De obicei avem de a face cu un amestec de oameni care au cântat în bisericile din care au venit, în formaţii de cartier, în programele muzicale şcolare, sunt autodidacţi, care au luat câteva lecţii şi poate că au aspirat la o carieră muzicală, vis care nu a devenit niciodată realitate. Sunt şi muzicieni în bisericile mai mari sau mai mici care sunt foarte talentaţi, bine instruiţi şi profesionişti, în biserica noastră avem un astfel de sincretism sănătos. Avem câţiva muzicieni profesionişti, voci educate şi oameni foarte talentaţi, precum şi persoane care nu ştiu să citească o partitură, nu ştiu nimic despre teoria muzicală şi nu au fost niciodată plătiţi pentru serviciile lor. Toţi cei care se regăsesc între aceste două extreme sunt valoroşi pentru echipă, în calitate de lider, este esenţial să păstrez perspectiva pe care o are Dumnezeu asupra înzestrării oamenilor şi valoarea lor pentru echipă. Este evident că sistemul de valori al lumii este în conflict cu priorităţile biblice.
1 Samuel 16:7 „Şi Domnul i-a zis lui Samuel: «Nu te uita la ifăţişarea şi înălţimea staturii lui. coci l-om lepădat. Domnul iu se uită la ce se uita omul; omul se uită la ceea ce izbeşte :hii. dar Domnul se uita la inimă.»"

Dacă prorocul Samuel ar fi închegat o formaţie pe baza sistemului de valori culturale contemporane lui, poate că l-ar fi lăsat pe dinafară pe unul dintre cei mai mari compozitori şi muzicieni care au trăit vreodată!
S-ar putea să pară o afirmaţie îndrăzneaţă cu privire la aptitudinile muzicale ale împăratului David, dar gândeşte-te la un alt muzician din istorie sau din vremea

noastră care ar putea cânta la un instrument în aşa fel încât un demonizat să fie eliberat... aşa da muzician!
Slujba noastră ca pastori responsabili cu închinarea sau coordonatori ai închinării este să aducem muzicienii şi cântăreţii pe care ni i-a dat Dumnezeu la cel mai înalt nivel de excelenţă şi profesionalism, fără a frustra sau elimina pe cineva. Aceasta este o provocare continuă, pentru că există o reală tensiune între a stabili criteriile de selecţie în funcţie de talentul muzical, cât şi de caracter, maturitate spirituală şi dedicare, în timp ce menţinem un grup de oameni care să dea benevol din timpul şi talentul lor. Cu alte cuvinte, după ce vei stabili standardele şi vei impune regulile, va mai rămâne cineva care să cânte?
Am vizitat biserici în care întreaga echipă de închinare era plătită să cânte. Cu siguranţă că atunci când sunt bani la mijloc poţi ridica ştacheta în ceea ce priveşte profesionalismul şi dedicarea celor implicaţi, însă poţi să pui în pericol inima închinării pe care o caută Dumnezeu la echipă. Fiecare biserică trebuie să-şi dezvolte propria filozofie şi convingerile cu privire la acest aspect al remunerării muzicienilor pentru a se închina.
Opinia mea este: Sunt momente şi circumstanţe care pot cere angajarea unui muzician pentru ca închinarea adunării să nu aibă de suferit, însă aceasta trebuie să fie excepţia, latã logica: Când cineva vine în biserica ta şi are darul ospitalităţii, nu-l plătim să fie ospitalier. Când cineva din adunare are darul prorociei, nu-l plătim să profeţească.
Prin urmare, când vine cineva care are un dar sau un talent în domeniul închinării, nu-l plătim ca să slujească în acest domeniu. Cred că talentul pe care Ie-a dat Dumnezeu de a cânta cu vocea sau la un instrument, ori a compune, intră în

categoria „harului felurit al lui Dumnezeu". Evident că am muncit din greu şi am investit bani, însă toate se rezumă la harul şi bunătatea Domnului care ne împuterniceşte să-i binecuvântăm pe alţii cu talentele noastre.
*I Petru **4:10*** „Ca *nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui jmnezeu. fiecare din voi* să *slujească altora după darul pe* 3re *l-a primit.*
II Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui jmnezeu. Dacă sluşeşte cineva, să slujească după puterea
care i-o dă Dumnezeu: pentru ca in toate lucrurile să fie ivit Dumnezeu prin /sus *Cristos, a căruia este slava şi puterea in vecii vecilor!"*
Este evident că s-ar putea să avem nevoie de darul cuiva de cârmuire sau administrare, 40 de ore pe săptămână, pentru a se ocupa de biserică. Conducerea este cea care trebuie să recunoască momentul în care cineva poate să treacă de la oferirea talentului personal ca act de închinare la a fi angajat cu normă întreagă. Din nou, cred că este sănătos să ridicăm responsabili cu închinarea care vor deveni, în cele din urmă, pastori coordonatori ai închinării şi muzicieni voluntari care vor fi, în cele din urmă, plătiţi, latã o ecuaţie sau o formulă simplă:
Timpul investit şi rodul muncii lor trebuie să creeze o sferă de autoritate şi influenţă care să merite un salariu.
Am spus destule despre acest subiect; să ne întoarcem la situaţia a 97% din biserici: o mână de muzicanţi voluntari care dau ce au mai bun. Aceşti instrumentişti şi solişti sunt constructori, gospodine, studenţi, secretare, programatori şl lista poate continua. Această armată de leviţi voluntari dau o seară pe săptămână din timpul lor şi oferă dedicarea lor pentru a conduce închinarea bisericii de la sfârşitul săptămânii. Datorită serviciului lor, a mulţimii de responsabilităţi şi a angajamentelor pe care le au, o seară pe săptămână s-ar putea să fie tot ce pot

oferi din timpul şi energia lor pentru înzestrarea lor muzicală. Dacă aceste elemente sunt prezente în biserica ta, iată câteva instrumente care pot fi de folos formaţiei.

1. Nu încerca aranjamente muzicale care depăşesc nivelul de îndemânare al formaţiei. Există, cu siguranţă, o înţelepciune în simplitate. Există mii de cântece de închinare care circulă în toată lumea şi care sunt construite în jurul a 3 sau 5 acorduri. Ritmurile nu sunt complicate, iar armonia este clară. E mult mai eficient să interpretezi cântece simple decât să încerci aranjamente şi progrese care sunt dincolo de nivelul de îndemânare al formaţiei. E bine să întindem uneori coarda, să încercăm să cucerim noi teritorii, dar trebuie să ne asigurăm că am consolidat acele teritorii înainte de a veni cu noul material în faţa adunării. Tăria unei echipe de a trece la o muzică mai dificilă din punct de vedere tehnic depinde de cea mai slabă verigă din secţiunea ritmică, Dacă tobele, chitara bas, pianul şi chitara acustică pot toate să ducă melodia, atunci sunteţi gata să mergeţi mai departe. Dacă toţi iubesc cântecul, dar bateristul nu poate face faţă măsurii de şase pe opt sau sincopelor care fac cântecul să zboare, atunci piesa nu va rezista.

2. „la cântecul în mâini." Acesta este un citat din opera lui Kent Henry care descrie încrederea necesară pentru a cânta liber, fără a fi legat de partitură sau fără a te uita tot timpul la degete. Aici intervine conceptul de „loc al degetelor". Pentru muzicienii mai tineri expresia „loc al degetelor" este folosită pentru a descrie orele de exerciţii la instrument sau cu vocea pentru a învăţa cântecele, urmând ca atunci când vor ieşi în public să devină evident faptul că au petrecut timp suficient repetând. Liderii trebuie să încurajeze echipa să înveţe cântările în particular pentru a putea cânta fără partituri, cu ochii îndreptaţi asupra dirijorului. Nu spun că trebuie să luăm toate partiturile de pe podium, ci îi încurajez pe instrumentişti să depindă din ce în ce mai puţin de ele. Cere-le să încerce să aibă acea libertate a închinării, încât să cânte fără partituri,

având încrederea şi confortul că niciodată nu trebuie să privească în jos.

3. O sincronizare corectă. Cea mai frecventă greşeală pe care o fac instrumentiştii amatori este că, atunci când sunt într-o formaţie, cântă prea mult şi des. Există doar o anumită marjă de frecvenţe care poate fi umplută până când sunetul formaţiei devine un zgomot nedesluşit. S-ar putea ca instrumentiştii să cânte partitura corectă în ritmul corect şi cu toate acestea să nu asculte ce cântă ceilalţi, aşa că toţi cântă toate notele şi umplu toate găurile. Bine a spus cineva: „Dacă sunt 5 persoane într-o formaţie, atunci fiecare ar trebui să răspundă doar de o cincime din programul muzical." Iată în continuare câteva probleme frecvente care pot fi rezolvate relativ repede.

a. Asigură-te că basistul şi mâna stângă a pianistului nu sunt în conflict. Când basistul şi partea inferioară a claviaturii se bat pentru notele de bas şi nu cântă linia exact, se creează de obicei o neînţelegere în partea frecvenţelor joase. De obicei îi spunem pianistului să-şi „lege mâna stângă la spate".

b. Asigură-te că toboşarul nu este prea ocupat! Dacă ai un percuţionist în formaţie. Dacă nu aveţi un toboşar bun care înţelege dinamica formaţiei e mai bine să orchestrezi locul în care vor fi trecerile şi legăturile. Nu uita vechea zicală „mai puţin este mai mult". Este uimitor cât de plăcut poate fi un ritm simplu şi stabil.

c. Dacă foloseşti mai multe tipuri de claviaturi, cum ar fi un pian, o claviatură auxiliară pentru viori, corn sau orgă, asigură-te că aceşti instrumentişti nu cântă acelaşi lucru folosind toate cele zece degete. Uneori ai impresia că au douăsprezece degete. Efectele de viori şi cor pot fi repede încurcate. încearcă să clădeşti melodia folosind o singură claviatură în prima parte a cântecului sau scoate una când se cântă versurile. Lucrurile simple oferă dinamism cântecului fără mare efort.

d. Determină care va fi instrumentul conducător al fiecărui cântec. Sunt multe echipe de închinare care sunt conduse de un lider care cântă la chitară acustică, pe când altele sunt

conduse de la pian sau de un vocalist, iar pianul este instrumentul conducător. Dacă ai în trupă o chitară acustică, una electrică şi un pian, stabileşte cine are rolul conducător. Acest lucru va împiedica instrumentele să concureze şi va evita suprasaturarea de sunete identice pe aceleaşi frecvenţe. în principiu, trebuie să-i învăţăm pe oameni că pauzele pot fi mai bune decât a cânta permanent, e. Dacă cânţi cu o orchestră, găseşte partituri bune, simple şi apoi... posteşte şi roagă-te!

4. Asigură-te că succesiunea cântecelor este „verificată".

Având în vedere stilul cântărilor de închinare actuale, sunt mai multe opţiuni în ceea ce priveşte de câte ori să cânţi refrenul sau versurile. Să ne întoarcem şi să mai cântăm o dată versurile? Să continuăm cu instrumentele după final ca să lăsăm ceva timp pentru cântarea spontană? încotro mergem după ce trecem podul? Dacă aceste decizii nu sunt luate de coordonatorul închinării atunci când este hotărât formatul cântecului, ele trebuie lucite în timp ce este intonat, ceea ce implică o bună comunicare şi sperăm nu prea multe schimbări bruşte.

O bună modalitate de a vizualiza relaţia dintre echipă şi lider când vine vorba de direcţia muzicală este următoarea: Echipa este în remorca unui camion, iar liderul conduce. înţelegi?

Dacă piesa nu are o structură pe care toţi să o cunoască cu exactitate, păstrează finalul cât se poate de simplu şi previzibil. Multe biserici folosesc momentele finalului unui cântec pentru îndemnuri sau cântări spontane în timp ce formaţia continuă să cânte. Aici este locul în care o succesiune simplă şi previzibilă de 2 sau 3 acorduri merge chiar bine. Nu încerca să cânţi din nou linia melodică dacă nu cântă nimeni versurile pentru că membrii formaţiei se vor pierde. Orice revenire la acordul de bază cu o *cvartă* alternantă funcţionează bine.

5. Exersează momentele spontane. Da, aşa e, trebuie să *planifici* să fii spontan! Ştiu că multe biserici nu vor adopta acest

stil de închinare, aşa că următoarele comentarii s-ar putea să nu li se aplice tuturor. Momentele spontane, uneori chiar profetice, se creează atunci când formaţia preia rolul menestrelului şi oferă un spaţiu pentru ca vocea Domnului să poată fi auzită.

2 împăraţi 3:15 „«Acum aduceţi-mi un cântăreţ cu arfa.»" Şi pe când cânta cântăreţul din arfă, mâna Domnului a fost peste Elisei. 16 Şi a zis: «Aşa vorbeşte Domnul...»"

Nu uita, „Ce repetăm în particular se va revărsa în public!" Dacă în timpul repetiţiilor liderul va începe să practice trecerea de la un cântec la altul sau va crea pachete muzicale şi de închinare spontană, ele vor curge în mod natural în timpul întâlnirilor. Cel mai simplu mod de a practica momentele spontane este ca, la finalul unui cântec, să foloseşti acordurile dominante sau previzibile ale cântecului. De exemplu, dacă cântaţi „Inima închinării" a lui Matt Redman în cheia D; puteţi folosi succesiunea simplă de patru acorduri de la refren pentru a face finalul.

Final: D A^2 E^{m7} A^2 (repetaţi dacă **e** nevoie)

începeţi să cântaţi finalul şi ajută formaţia să lucreze cu dinamica. Repetă acest final intrând şi ieşind cu diferite instrumente. Repetă încetinirea dinamicii fără a opri formaţia. O bună metodă de folosire a lucrării psalmodice este să ai în echipă diferiţi oameni cărora să le ceri să găsească câteva versete din Psalmi pe care să le citească sau să le cânte în timp ce instrumentele nu se opresc. Crearea unui „curs de apă" sau a unui curs muzical este o îndemânare învăţată, atât tehnică, cât şi spirituală. Când echipa înţelege că aceasta este descrierea biblică a slujbei va începe să cânte cu credinţă aşa că închinarea rezultată va fi şi mai intensă.

Geneza 4:21 Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta şi cu cavalul.

Iubal a fost prima persoană din istorie care a construit un instrument şi a cântat la el. Ştim că numele biblice sunt importante pentru că acestea identifică caracterul şi chemarea persoanei care-l poartă. De exemplu, lui Iacov (înşelătorul şi escrocul) i s-

a schimbat numele în Israel (cel care luptă cu Dumnezeu), fapt care a schimbat direcţia şi destinul vieţii sale. Când soţia lui Fineas şi-a numit fiul I-Cabod (nu mai este slavă), acest lucru reprezenta o vreme în care mânia lui Dumnezeu a fost revărsată peste Israel, când Chivotul Legământului (simbolul prezenţei) a fost furat de duşmani. Prin urmare, nu sunt prea mulţi oameni care să le pună astăzi copiilor lor numele I-Cabod sau Iuda.

întorcându-ne la lubal, numele său înseamnă *curgere, curs de apă, a produce o curgere de apă sau a crea.* Putem, de fapt, imita o curgere de apă şi putem produce o curgere a închinării cu ajutorul instrumentelor noastre. E nevoie doar de o formaţie care recunoaşte că tot ceea ce face este să practice această curgere. întreabă-te: **Seamănă oare trecerile şi atmosfera muzicală cu curgerea unui râu sau cu cineva care încearcă pentru prima dată să conducă o maşină cu ambreiaj?**

6. Ascultaţi-vă unii pe alţii. Această unealtă este simplă, însă atât de rar folosită. Muzicienii începători vor cânta fără să asculte în mod conştient ce cântă ceilalţi. Ei sunt atât de preocupaţi de partitura lor şi de sunetul pe care îl produc că scapă din vedere contribuţia pe care o au şi locul lor în imaginea de ansamblu. **Exemple:** Fă-ţi timp de-a lungul repetiţiei şi:

a. Cere-i basistului să cânte ascultând doar pedale toboşarului.
b. Cere-i chitaristului principal să cânte ca de obicei, însă de data aceasta să asculte ce face pianistul.
c. Cere-le celor care cântă la chitară electrică, flaut, saxofon sau chiar soliştilor să facă pauze în care să asculte ce fac celelalte instrumente.
d. Cere-le cântăreţilor să asculte mai întâi celelalte armonii şi apoi vocile lor.

Aceste exerciţii simple vor aduce o revelaţie cu totul nouă legată de ce se întâmplă în formaţie. Gândul din spatele acestui proces este acela de a-i învăţa pe instrumentişti şi vocalişti să facă loc şi celorlalte instrumente şi să nu cânte acoperindu-i pe ceilalţi. Acestea îi vor învăţa să se armonizeze şi să susţină vocea principală.

Romani 12:10 Jubifi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţeasca. în cinste, fiecare să dea întâietate altuia."

Putem învăţa cum să ne dăm întâietate unul altuia din punct de vedere muzical. Acest lucru înseamnă să-i respecţi pe ceilalţi şi să oferi cel mai bun loc altuia, să cedezi locul tău altuia.

Deci, dacă am tendinţa de a mă îndepărta şi de a umple pauzele cu floricele, trebuie să mă retrag şi să las cel mai bun loc altuia. Nu putem merge prea departe nici în această direcţie. Cineva trebuie să cânte, să conducă melodia la nevoie, cineva trebuie să cânte când e momentul.

Cheia este să ascultăm în timp ce cântăm şi apoi să lăsăm ca ceea ce aducem noi să fie acel ingredient drămuit care e necesar pentru a face ca sunetul de ansamblu al formaţiei să fie cât mai bun.

7. „Selah" dintre cântece. „Selah" este unul dintre cuvintele mele ebraice favorite. îl vei găsi în cartea Psalmilor şi înseamnă o face *pauză, a te opri şi a medita calm.* Un alt obicei prost pe care îl au muzicienii tineri este acela de „a înhăţa" orice ocazie pe care o au în timpul unei repetiţii. Dacă e gata un cântec şi se face o pauză pentru că liderul trebuie să spună ceva, ei continuă să cânte făcând doar gălăgie. Am constatat că e mult mai productiv în timpul repetiţiilor ca muzicienii să înveţe să „lase mâinile jos" când cântecul s-a sfârşit. Există şi momente în care te simţi bine şi laşi formaţia să cânte liber, însă dacă acest lucru se întâmplă de fiecare dată când este o pauză, se va crea o atmosferă de tensiune şi frustrare. Când liderul a oprit cântecul

pentru a face câteva observaţii sau pentru a face o schimbare, trebuie să ne asigurăm că fiecare aude clar şi înţelege bine... „Selah, vă rog."

Sunt multe alte domenii despre care ar trebui să discutăm şi care pot duce formaţia spre niveluri superioare. Câteva dintre acestea ar fi:

- Lecţii particulare pentru dezvoltarea muzicienilor
- Participarea la seminarii şi conferinţe pentru a vedea formaţii bune în acţiune
- „Vizionarea meciului" - analizaţi întotdeauna cum a fost interpretarea fiecărui instrumentist şi asigură-te că spui ce s-a făcut bine înainte de a spune ce trebuie schimbat.
- Ascultă continuu muzică nouă şi bună - nu doar de plăcere, ci pentru a urmări partitura instrumentelor pe CD.
- Investeşte în echipamente bune!
- Roagă-te specific pentru creşterea îndemânării şi pentru a excela.
- Nu te mulţumi cu situaţia în care sunteţi.
- Dezvoltă o viziune pentru noi proiecte care vă vor face să creşteţi şi vor solicita formaţia; de exemplu, un proiect de înregistrări, un concert de laudă, scrierea şi cântarea unor melodii noi, producerea unui DVD cu o seară de închinare, conducerea închinării la o conferinţă etc.
- Altceva?

CAPITOLUL II

Protejaţi mediul

Protejaţi mediul" este expresia pe care o auzim ca pe o incantaţie de zeci de ani, însă eu nu vorbesc despre pădurile tropicale sau despre stratul de ozon. Eu mă refer la climatul spiritual şi emoţional al repetiţiilor. Protejarea mediului este în primul rând responsabilitatea liderului, însă este influenţată de fiecare membru al echipei. Ai fost vreodată la o repetiţie la care lucrurile au luat o întorsătură urâtă şi n-ai mai reuşit să redresezi situaţia? Iată scenariul: Repetiţia începe cu 20 de minute mai târziu pentru că omul de la sunet a fost prins în trafic. Pianista s-a certat cu soţul el şi este gata să izbucnească în lacrimi. Chitaristul este frustrat din cauza cântecelor alese şi se întreabă ce caută acolo pentru că... „toate piesele sunt pentru pian". Cei care cântă în fundal nu reuşesc să se armonizeze şi nici unul din cântece nu pare să ajungă până la cer, de fapt, parcă nici până la tavan nu apucă să ajungă că se şi reîntorc! După 45 de minute într-o astfel de atmosferă, liderul începe să-şi exprime frustrarea. Este supărat pe formaţie şi pe faptul că nu ajung nicăieri şi, înainte să-ţi dai seama, atmosfera a devenit toxică. Aţi putea fie să cădeţi în genunchi şl să cereţi îndurarea Domnului, fie să împachetaţi instrumentele şi să mergeţi acasă. Nimic altceva nu poate salva situaţia.

Pregătirea închinării

Ai fost la o astfel de repetiţie? ...Şi eu! Iată câteva sugestii care să vă ajute să protejaţi mediul.

1. Puneţi-vă hainele potrivite înainte de repetiţie.

Acesta nu este un cod vestimentar sau vreun secret al modei pe care l-am descoperit, vorbesc despre garderoba spirituală pe care o găsim în Cuvânt.

Co/osen/ ***3:12*** *Astfel, deci, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrâcaţi-vâ cu o inimd plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare.*

13 îngâduiţi-vâ unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţl-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, aşa iertaţtvă şi voi,

14 Dar. mai presus de toate acestea. îmbrăcaţl-vâ cu dragostea, care este legătura desăvârşirii.

Daţi-mi voie să mă adresez direct pastorului responsabil cu închinarea sau liderului principal. Este un imperativ să te îmbraci cu compasiune, bunătate, smerenie şi răbdare înainte de a lucra cu echipa. Şi, „mai presus de toate", adică în primul rând, „îmbracă-te cu dragoste". Acest proces de îmbrăcare pentru lucrare este rodul rugăciunii şi al deciziei conştiente de a iubi oamenii şi a fi amabil, indiferent de situaţie. Scriu aceste lucruri cu siguranţă şi claritate, nu pentru că am purtat întotdeauna această garderobă, ci pentru că de multe ori am greşit şi am văzut

efectele asupra echipei.
Ca lider, prioritatea mea atunci când se întruneşte echipa nu ar trebui să fie aceea de a învăţa cântece noi sau de a ne pregăti pentru duminică sau să mă asigur că sceneta este pregătită pentru marele debut. E adevărat că toate acele lucruri sunt necesare, dar ele nu constituie prioritatea supremă. Obiectivul principal când vin la întâlnire trebuie să fie acela de a-i iubi pe oameni şi de a crea o atmosferă prielnică pentru manifestarea harului divin! Nu uita că partea tehnică joacă întotdeauna un rol secundar faţă de cea spirituală, iar

responsabilitatea mea ca lider este aceea de a fi un exemplu pentru mediul harului şi îndurării pe care încercăm să-l producem.
2. Evită oalele cu carne din Egipt. N-ar fi acesta un vers potrivit pentru următorul vostru cântec? Fugi de oalele cu carne din Egipt".... îl poţi auzi?
Exod 16:3 Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviţi de mâna Domnului în ţara Egiptului, când şedeam lângă oalele noastre cu carne, când mâneam pâine până ne săturam? Căci ne-aţi adus in pustia aceasta ca sâ faceţi sâ moară de foame toata mulţimea aceasta."
Oalele cu carne reprezintă tendinţa de a căuta confortul sau de a ne găsi refugiul în lucrurile pe care le făceam înainte de a ne fi eliberat Cristos. Egiptenilor le plăcea carnea, aşa că mâncau multă. Ei aveau nişte vase de aramă cu trei picioare pline cu diferite feluri de carne: viţel, gâscă, peşte şi probabil oaie. Sclavii evrei aveau voie să mănânce din aceste vase după ce stăpânii lor terminau de mâncat. „A mânca pâine pe săturate" reprezintă împărtăşirea din substanţa care susţine viaţa. în tocită lumea, de pe vremea scrierii căiţii Exod şi până astăzi, pâinea reprezintă alimentul de bază. Când repetiţiile noastre se încheie cu consumarea „pâinii din Egipt", înseamnă că ne luăm hrana dintr-o sursă greşită. Acest lucru se poate întâmpla prin atitudinea, discuţiile şi muzica noastră.
Folosesc expresia „ei erau în fire" pentru a descrie pe cineva care nu slujeşte sub puterea Duhului Sfânt sau pentru a explica un act spiritual făcut fără harul lui Dumnezeu (fără ungere). Este atât de uşor pentru muzicieni, în special pentru cei talentaţi, să insiste să creeze muzică atunci când sunt într-o formaţie alături de alţi muzicieni talentaţi. Nu e nimic rău în aceasta, atât timp cât există o pasiune pentru închinare în acel moment. Ce am văzut însă mult prea des, sunt muzicieni care se întorc repede în Egipt cu arsenalul lor muzical şi la Inima şi atitudinea care însoţesc acest fenomen. Nu încerc să fiu legalist şi nu cred că

muzica are inerent ceva rău sau sfânt în sine. Vreau doar să observi dacă formaţia ta nu se mai hrăneşte cu Pâinea Vie în muzica ei, ci se întoarce la pâinea din Egipt. Aş putea să povestesc despre multe situaţii în care Led Zeppelin, Lynyrd Skynyrd, Aerosmith şi o oaste de alţi egipteni şi-au făcut loc în repetiţiile noastre, însă mă voi abţine.
3. Fă mustrările şi observaţiile în particular. Am discutat despre nevoia de sinceritate şi confruntare în relaţia cu echipa de închinare. Unde şi când are loc confruntarea nu are nicio legătură cu eficienţa adevărului rostit. Ca pastor, am auzit mulţi oameni făcând afirmaţii de genul: „Ei bine, eu spun doar ce am pe suflet, aşa sunt eu" ... „nu sunt persoana care să se abţină când simt că vei asculta atent." Aceste afirmaţii sunt făcute cu implicaţia că este vorba despre o trăsătură pozitivă sau că reflectă un caracter nobil, dar, de fapt, sunt o dovadă a imaturităţii şi lipsei de înţelepciune.
Proverbe *12:16* *Nebunul îndată îşi dă pe faţă mânia, dar înţeleptul ascunde ocara.*
Proverbe 29:20 *Dacă vezi un om care vorbeşte nechibzuit, poţi să nădăjduieşti mal mult de la un nebun decât de la el.*
Cu excepţia situaţiei în care dorim să corectăm întregul grup, este o dovadă de lipsă de înţelepciune să mustram sau să corectăm pe cineva în faţa întregului grup când aceasta are de a face doar cu acea persoană. în plus, toţi din sală vor şti cine e ţinta.

Pentru a te putea abţine în faţa echipei şi pentru a te ocupa de situaţie în particular ai nevoie de roadă Duhului în viaţa ta. Nu uita să te „îmbraci în dragoste".
4. începeţi întotdeauna cu rugăciune. Acest lucru pare evident, însă este foarte important. Este important să ne rugăm şi este important să nu considerăm că rugăciunea de început este ca imnul naţional cântat înaintea începerii unui meci: un ritual necesar pe care l-a început cineva şi noi nu-l putem opri. Când

ne rugăm pentru întâlnire cerem Duhului Sfânt să ne călăuzească, cerem harul lui Dumnezeu să ne acopere pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă. îmi place să încep repetiţia cu un cântec în timp ce fiecare îşi găseşte locul şi se face comod, în timpul acelui cântec îmi place să mă uit la echipă şi să văd care dintre ei este gata să-L caute pe Domnul. La sfârşitul cântecului le voi cere să se roage pentru timpul pe care îl vom petrece împreună.
5. Foloseşte afirmaţii care dau încredere şi declanşează creativitatea. Nimic nu ne poate motiva ca şi cuvintele de încurajare. Cu toţii avem nevoie de ele, cu toţii le iubim pentru că Dumnezeu ne-a creat ca să fim zidiţi de alţii şi să-i zidim pe alţii.
1 Tesaloniceni 5:11 De aceea, mângâiaţi-vă şiîntăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr.
Cuvântul ebraic pentru a edifica înseamnă a construi sau a clădi o casă, a zidi ceva ce nu există! Gândeşte-te la aceasta. Noi avem abilitatea şi responsabilitatea de a zidi ceva unii în alţii care nu este încă acolo. Acest proces miraculos are loc în principal prin cuvintele noastre şi în al doilea rând prin acţiunile noastre unii faţă de alţii.
îmi place să cred că am atins acel nivel de maturitate în Cristos care mă face imun la aprecieri sau critici, dar încă mai am mult de mers. Am nevoie să fiu zidit de cei care merg alături de mine.
Nu subestima puterea unui cuvânt de încurajare sincer care vine din inima unui conducător şi atinge inima unui ucenic!
încearcă următorul experiment simplu: Complimentează-i şi încurajează-i pe membrii echipei tale intenţional în fiecare săptămână timp de două luni şi vezi dacă există o diferenţă notabilă în moralul şi prestanţa acestora. Aceasta nj înseamnă

să-i flatezi, ci să faci observaţii corecte atunci când se descurcă bine, când slujesc cu credincioşie sau când păşesc pe teritorii noi. Când vei începe să le apreciezi consecvent progresul, vei vedea cum, în fata ochilor tăi, se ridică o casă de închinare.
CAPITOLUL 12

Următoarea generaţie Lansarea noilor „coordonatori ai închinării"

Parte a responsabilităţii coordonatorului închinării este în primul rând şi ridicarea continuă a unor noi conducători. Acest lucru nu are de a face doar cu viaţa şi sănătatea bisericii, ci este un model şi un mandat biblic. Fiecare Ilie are nevoie de Eliseii lui, fiecare Pavel are nevoie de Timoteii lui, fiecare tată în Domnul are nevoie de fii şi fiice, iar fiecare coordonator al închinării are nevoie de ucenici.
Există două scenarii sau „programe de instruire" obişnuite care sunt folosite pentru echiparea viitorilor coordonatori ai închinării. Primul este **„te scufunzi sau înoţi".** în principiu luăm pe cineva care a condus închinarea într-un grup mic sau la întâlnirile de tineret şi îl aruncăm în „apele adânci" ale serviciului de duminică dimineaţa fără

prea multe avertizări. Acest lucru se întâmplă de obicei când nu este nimeni disponibil şi când coordonatorul principal este plecat din oraş sau când s-a luat decizia să i se ofere şi altcuiva posibilitatea de a încerca. Dacă se scufundă, se presupune că nu a avut ce îi trebuia ca să reziste. Dacă înoată, ne-am ales cu un alt coordonator al închinării. Stilul „te scufunzi sau înoţi" de lansare a noilor lideri are o rată a mortalităţii mult mai mare decât rata succesului.
Un alt mod de instruire folosit frecvent este **„pregătirea**

continuă", fără a lansa vreodată la apă potenţialul lider. Acest lucru duce la frustrare în cazul oamenilor înzestraţi şi, de cele mai multe ori, se datorează acelor lideri îndrăgostiţi de control şi intimidaţi de concurenţă care nu vor să-şi piardă poziţia. Modul în care următoarea generaţie de lideri găseşte un loc potrivit în acest scenariu este de obicei prin frecventarea unei alte biserici, părăsind situaţia prezentă pentru a găsi ocazia de a putea conduce efectiv o echipă. Viitorul lider îşi găseşte în cele din urmă un loc unde să-şi folosească darurile, însă nu este cea mai bună modalitate de a se proceda. Problema întâlnită la sistemul pregătirii continue este că putem învăţa într-un mod limitat doar prin instruire şi demonstraţii practice înainte de aplicarea efectivă a lucrurilor învăţate. Dacă nu este identificat momentul în care trebuie să lăsăm noul lider să conducă, se va crea inevitabil un conflict în cadrul echipei. Când adolescenţii studiază pentru a-şi lua permisul de conducere pot sta la orele de teorie, pot trece testele scrise, însă vine o zi în care vor trebui să pună mâna pe volan.
Noi am instruit şi lansat noi coordonatori ai închinării în ultimii ani lăsându-i să conducă alături de lideri experimentaţi. Am putea numi această abordare „modelul mentor -protejat". Acesta începe cu mult înainte ca noul lider să fie gata să conducă singur serviciul de închinare în cadrul plenului bisericii. Procesul începe atunci când i se cere noului lider să-şi asume responsabilitatea de a dirija unul sau două cântece dintr-un set, în timp ce liderul principal se ocupă de restul. Acest lucru îi permite viitorului lider să se pună în situaţia „unui coordonator al închinării" pas cu pas, fără a purta povara deplină a responsabilităţii de a conduce închinarea în cadrul unui serviciu al bisericii. Cred că toţi coordonatorii închinării îşi pot aduce aminte de acele momente în care şi-au început activitatea şi au făcut un dezastru din timpul de închinare. Dacă n-ai avut porţia ta de servicii de închinare „deraiate", atunci am condus eu destule pentru amândoi.
Există o povară a presiunii tehnice şi spirituale când un nou lider se ridică dintr-o dată să conducă o întreagă echipă şi câteva sute sau mii de persoane într-un moment de închinare.
Următoarea generaţie...

Combinaţia dintre modul în care eşti primit de oameni, imperativele conducerii echipei, rezolvarea nesiguranţei personale, navigarea printre defecţiunile tehnice inevitabile, comunicarea eficientă atât în domeniul muzical, cât şi cea verbală şi pe deasupra şi cerinţa de a fi relaxat având ungerea Duhului, este suficientă pentru a face chiar şi un lider experimentat să caute adăpost.
A pune aceste lucruri pe umerii unui lider proaspăt într-o singură zi este de obicei ceva copleşitor şi neproductiv, chiar dacă el a mai condus închinarea ani de zile în cadrul unui grup restrâns. Am fost la suficiente întâlniri (şi am condus câteva) la care liderul închinării era atât de copleşit şi tulburat, încât singurul lucru pe care-l putea face era să închidă ochii sperând că toţi vor pleca sau că Isus se va întoarce!
Am descoperit că avem de câştigat dacă avem doi coordonatori ai închinării la fiecare întâlnire, chiar dacă sunt amândoi foarte competenţi şi experimentaţi. Există câteva avantaje şi principi spirituale implicate de această conducere împărtăşită.
Eclesiastul 4:12 Şi dacă se scoală cineva asupra unuia, de să-i stea împotrivă; şi funia împletită în trei nu se rupe uşor.
Ştim că de fiecare dată când conducem, nu conducem singuri. Dumnezeu este cu

noi, iar Duhul Sfânt a fost trimis să umble alături de noi, să ne mângâie şi să ne înveţe. Aceasta este imaginea unei frânghii făcute din două sfori, tu şi Dumnezeu. Funia împletită în trei multiplică puterea prin simpla adăugare a unei persoane în ecuaţie. Când împărtăşim conducerea întărim fiecare aspect al echipei noastre de închinare în timp ce creăm şi un mediu în care liderii noi şi mai puţin înzestraţi să fie instruiţi.

Iată câteva avantaje ale împărtăşirii conducerii:

1.0 echipa este întotdeauna mai puternică decât un individ.

Când joci golf în echipă cu un partener, iar unul din echipă are probleme, celălalt poate continua jocul la câteva găuri. în conducerea închinării, dacă unul dintre lideri are o zi grea (şi ni se întâmplă tuturor), celălalt lider poate duce greutatea şi poate acoperi slăbiciunea celuilalt.

2. Menţinerea nivelului calitativ stabilit. Noii lideri pot fi introduşi şi instruiţi fără a prejudicia acea calitate a închinării cu care este obişnuită biserica. Există o curbă a învăţării în orice meserie. Chiar şi cel mai talentat şi credincios lider proaspăt va avea nevoie de o perioadă în care să înveţe „meseria".

3. Posibilitatea regrupării echipei dacă se întâmplă ceva în timpul închinării. Dacă unul dintre lideri are nevoie să facă nişte ajustări sau să îşi limpezească gândurile, se poate retrage de la microfon, pregătindu-se pentru următorul cântec pe care îl va conduce. Este un lucru destul de eficient şi poate fi realizat fără a fi deconectat de la serviciul de închinare şi fără a fi absent în mod vădit de la ce se întâmplă.

4. Un nivel superior de pregătire a întâlnirii. Doi lideri, sau uneori trei, se roagă şi se pregătesc pentru un singur serviciu. Acest lucru duce la o diversitate de cântece, dar şi la o concentrare spirituală şi o pregătire mult mai bună pentru întâlnire.

5. Impârtirea responsabilităţii muzicale şi spirituale. Când conduci cu cineva e evident cine nu-şi duce povara, fie pe cea spirituală, fie pe cea muzicală. împărtăşirea conducerii duce la un nivel sănătos de răspundere şi la ridicarea ştachetei.

6. O extindere a stilurilor şi tehnicilor. Chiar acum, echipa noastră de închinare este condusă prin rotaţie de şase lideri diferiţi. Aceasta lărgeşte înţelegerea fiecăruia despre modul în

care conduce. Cu toţii ne împotmolim în rutina noastră când vine vorba de alegerea cântecelor, de îndemnuri, schimbări de tempo sau chiar de momentele spontane. Când umblăm umăr la umăr cu un alt lider care vede şi exprimă lucrurile puţin diferit, nivelul abilităţii noastre de a conduce închinarea creşte prin îmbrăţişarea noilor modalităţi de comunicare. Adesea se întâmplă ca şi mentorul să înveţe de la protejatul său în timpul instruirii.

7. Clădirea credibilităţii în sânul congregaţiei. Unul dintre cele mai mari neajunsuri ale asumării rolului „tipului cel nou" este să încerci să împingi comunitatea spre un spaţiu al închinării semnificative, în timp ce ei petrec cea mai mare parte a timpului verificându-te pe tine. Acesta este un proces natural inevitabil. Oamenii vor să ştie dacă pot avea încredere în noul lider. Ei vor să fie siguri că noua persoană este capabilă să conducă echipa şi comunitatea în închinare. Ei vor să clădească o relaţie, lucru care va lua ceva timp, ca în cazul în care un nou pastor vine la o biserică aşezată. Punându-l pe noul lider alături de unul experimentat şi acceptat, acest proces devine aproape inexistent, Iar oamenii abia dacă vor observa că cel instruit a devenit instructor.

8. Puterea învoirii

*Matei **18:19** „Vă mai spun iarăşi, că dacă doi aintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.*
20 Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu in mijlocul

lor."
Când Isus a rostit aceste cuvinte, El a folosit un cuvânt din domeniul muzicii pentru a descrie puterea acestui principiu. A se învoi (în greacă *sumphonos)* este termenul de la care avem cuvântul românesc simfonie. El înseamnă a fi în armonie, a scoate acelaşi sunet, a colabora din punct de vedere instrumental, cât şi a comunica cu ajutorul unor tonuri

corespondente. De multe ori oamenii folosesc acest verset pentru a determina pe cineva să se roage împreună cu ei pentru un lucru, fără a fi însă cu adevărat într-un acord spiritual. Când stăm înaintea poporului lui Dumnezeu având aceeaşi inimă, dorinţă după prezenţa Lui şi cerem să experimentăm o închinare adevărată, deja ne-am calificat pentru următorul verset „sunt şi Eu în mijlocul lor". Doi coordonatori ai închinării care umblă în simfonia acordului pot experimenta manifestarea prezenţei lui Dumnezeu şi împlinirea acestui verset fără ca la întâlnire să mai vină şi altcineva.
Folosirea îndemnurilor şi a rugăciunii în timpul închinării
Când avem o conducere colegială este bine să stabilim dinainte cine va da un îndemn şi când, cine va conduce congregaţia în rugăciune sau va citi un pasaj din Scriptură. Acest lucru nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt şi nu restricţionează spontaneitatea întâlnirilor. Când un nou lider păşeşte în aceste domenii este bine să ştim exact pentru ce anume se pregăteşte şi că alături de el se află un lider experimentat în cazul în care lucrurile nu merg bine. Următorul verset este foarte potrivit:
Ecleziastul 4:10 Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, şi cade, fără să aibă pe *altul care să-l ridice'.*
S-ar putea să existe zile în care mă simt de parcă aş fi căzut cu capul înainte în mijlocul închinării. Poate că melodiile nu curg, echipa este neatentă, iar când încerc să încurajez comunitatea cu un îndemn, lucrurile par să se complice şi mai mult. în acele momente este o salvare ca alt lider să înceapă un cântec nou sau să participe la închinare. Dacă n-ai „căzut cu capul înainte" pe când conduceai timpul de închinare sau învăţai din Cuvânt, atunci aceste lucruri s-ar putea să ţi se pară puţin melodramatice, dar ai încredere în mine, sunt reale!
Fii conştient de posibilele complicaţii. Fiecare strategie eficientă de echipare a liderilor îşi are partea ei de posibile

complicaţii inerente. Când încercăm să echipăm şi să lansăm următoarea generaţie de coordonatori ai închinării vor fi obstacole de depăşit, unele provocări de înfruntat şi unele mizerii de curăţat.
Proverbe 14:4 Unde nu sunt boi, ieslea rămâne goală, dar puterea boilor aduce belşug de roduri.
Am spus destule.
Iată câteva probleme şi preocupări posibile:
1. Poate apărea o atitudine de rivalitate. Dacă liderii nu au atins acel nivel de maturitate la care să înţeleagă că ei sunt acolo pentru a sluji trupului lui Cristos şi că nu e vorba de ei, s-ar putea să iasă la iveală o atitudine de rivalitate şi un spirit de competiţie în mai multe feluri, de exemplu: Cine a cântat cântecul cel mai tare? Cine a dus cu adevărat povara? Cu cine îi place formaţiei să lucreze mai mult? Şi aşa mai departe. Ştiu că acestea s-ar putea să pară chestiuni fireşti, triviale, dar ele sunt prezente în inimile liderilor, fie că vorbim sau nu despre ele. Modul în care ne putem păzi de aceste probleme este prin a ne întoarce la capitolele despre sinceritate şi confruntare, precum şi prin echiparea grupului prin Cuvânt.
2. Nesiguranţa va ieşi la iveală. Ştim că a ne compara unii cu alţii sau a ne măsura

ideile şi talentele în contrast cu persoanele de lângă noi este o prostie, însă totuşi o facem. Trebuie să-i susţinem întotdeauna pe fratele sau pe sora noastră „mai slabi" şi să recunoaştem când duşmanul încearcă să elimine noul lider prin acuzaţii şi exagerări ale slăbiciunilor sale. Aici este benefică o vizionare în reluare a „meciului". De multe ori duşmanul sau gândul nostru ne va spune că am greşit şi că n-ar mai trebui să conducem închinarea, când, în realitate, a fost un timp minunat de închinare pe care Dumnezeu l-a folosit, în pofida noastră. Afirmând chemarea lui Dumnezeu şl aspectele pozitive ale serviciului de închinare ne putem lupta împotriva descurajării care vine din nesiguranţă.

3. Adunarea îşi va **alege** favoriţii. Acest lucru se întâmplă de obicei când biserica creşte şi trece de la un responsabil cu închinarea la doi sau chiar trei. Este foarte normal ca oamenii să discute între el şi sâ-şi aleagă liderul favorit. Nu e un lucru sănătos, matur sau eficient, dar aşa se întâmplă. Soluţia la această mică problemă este continuarea creşterii numărului liderilor până când biserica înţelege că acesta este felul în care funcţionează lucrarea de închinare, iar acest fapt va deveni o normă. O referire ocazională a pastorului la mandatul biblic de a ridica noi lideri va ajuta oamenii să înţeleagă schimbările. Ca responsabili cu închinarea, păziţi-vă unii pe alţii de vocea Absalomilor din comunitate.

4. Momente de închinare asimetrice: Daţi-mi voie să explic această afirmaţie. Vor fi momente în care unul dintre coordonatorii închinării va sluji sub ungerea Duhului Sfânt, cu un har şi o eficacitate excepţională, pe când un altul lider va părea că abia reuşeşte să ducă melodiile la capăt, fără să ducă congregaţia undeva. Aceste momente sunt evidente pentru responsabilii cu închinarea şi pentru cei apropiaţi lor, dar nu şi pentru comunitate. Echipa care slujeşte asimetric, şchiopătând, s-ar putea să pară o problemă şi să facă să se ridice întrebări privitoare la liderul care ezită. Totuşi aceasta este o experienţă pozitivă dacă vom înţelege şi vom urmării rezultatul final. Dacă cel care are probleme este un lider experimentat, atunci ocazia când i se pare că „merge de unul singur", este ineficient şi îi lipseşte harul de a conduce este un lucru care îl va păstra în umilinţă şi dependenţă de Duhul Sfânt. Am urmărit acest proces în viaţa responsabililor noştri cu închinarea, când într-o săptămână unul dintre ei conduce comunitatea cu har şi autoritate, însă în următoarea săptămână celălalt se bucură de favoarea Domnului. Aceasta nu este o formă de disciplinare a Domnului, ci un mod de a ne ţine flămânzi, smeriţi şi disperaţi după El! Eu personal nu mă bucur niciodată când Dumnezeu îşi ascunde faţa, în special când eu conduc închinarea şi am nevoie să-Şi întoarcă faţa spre mine. în acele momente învăţ să-L caut tot mai mult.

Următoarea generaţie...

Cântarea cântărilor 2;9b iată-l că este după zidul nostru, se uită pe fereastră, priveşte printre zăbrele.

Nu te îngrijora! El nu te va lăsa şi nu te va părăsi niciodată. Ai primit o ungere de la Cel Sfânt, iar aceasta va rămâne peste tine. Noi experimentăm doar momente în care Dumnezeu stă în spatele zidului şi priveşte printre zăbrele. Nu-L poţi vedea, însă privirile Lui sunt îndreptate asupra ta. Cred că scopul principal al acestor momente este acela de a ne duce spre maturitate pentru a conduce închinarea prin credinţă, nu prin sentimente. Ca nişte coordonatori maturi ai închinării, ne înţelegem chemarea şi nu vom fi mişcaţi de ce simţim sau vedem, ci de ce credem.

Fiţi roditori şi înmulţiţi-vă

Cunoaştem bine principiile biblice ale multiplicării, semănatul şi culesul, dăruirea şi primirea, lată un verset bun de memorat:

2 Corinteni 9:6 Să ştiţi: cine seamănă puţin, puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.

Vreau să vă încurajez să aplicaţi aceste adevăruri irevocabile în lucrarea voastră de

închinare, lată gândul meu:
Dacă vrei să vezi lucrarea de închinare crescând în biserica ta, atunci dă altora cu credincioşie şi în mod planificat ce ai acum.
Nu aştepta până când Domnul va trimite muzicieni mai buni sau oameni mai talentaţi. Administrează bine ceea ce ţi s-a încredinţat. Toarnă-ţi viaţa şi pasiunea în următoarea generaţie de închinători şl priveşte cum va înmulţi Domnul ceea ce tu s-ar putea să fi considerat mărunt şi nesemnificativ.

Concluzie

in procesul echipării pentru lucrarea de închinare, călătoria I noastră nu ajunge niciodată la capăt.
Vom merge din credinţă în credinţă şi din slavă în slavă până la întoarcerea lui Isus. Cu toate cărţile care au fost scrise, cu toate seminariile care s-au ţinut, cu toate conferinţele despre închinare care au fost organizate şi cu toate cântecele deosebite care au fost cântate, încă privim ca într-o oglindă, în chip întunecos. într-o zi însă, îl vom vedea faţă în faţă şi îl vom cunoaşte aşa cum şi noi suntem cunoscuţi. în acel moment, închinarea noastră va fi pură şi nestăvilită. Incertitudinile şi greşelile noastre vor rămâne în urmă şi vom fi desăvârşiţi, doar pentru a arunca realizările noastre la picioarele Lui şi pentru a striga: „Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti!" Aştept cu nerăbdare acel moment de închinare!
Până atunci, chemarea noastră este să umblăm ca prieteni ai lui Dumnezeu şi să ne păstrăm curaţi. Este simplu dacă voi umbla în curăţie, dacă mă voi păstra neîntinat de lume şi voi căuta o viaţă caracterizată de intimitate cu Isus, nu doar că voi fi împlinit ca fiu, ci voi şi conduce oamenii spre tronul lui Dumnezeu fără mari eforturi.

Psalmul 24:3 Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?
4 Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată, cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună, şi nu jură ca să înşele.
5 Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeul mântuirii lui.
6 Iată partea de moştenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Faţa Ta, Dumnezeul lui Iacov.
7 Porţi, ridicaţi-vâ capetele; rldicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre împăratul slavei!
8 „Cine este acest împărat al slavei?" Domnul cel tare şi puternic. Domnul cel viteaz în lupte.
9 Porţi, ridicaţi-vâ capetele: ridicaţi-le, porţi veşnice, ca să intre împăratul slavei!
10 „Cine este acest împărat al slavei?" Domnul oştirilor: El este împăratul slavei! (Oprire)

Despre autor

Dave Patterson este pastorul principal al Bisericii The Father's House din Vacaville, California.
El slujeşte în Echipa de Conducere Apostolică a organizaţiei Ministers Fellowship International.
El este totodată conducătorul echipei de la Sounds of The Nations, o lucrare de închinare internaţională care instruieşte echipe de compozitori şi închinători din multe naţiuni.
Dave şi soţia sa, Donna, sunt căsătoriţi şi implicaţi în lucrarea de închinare de peste 20 de ani. Ei au două fete frumoase, Tosha şi Ciara.